

МАЙКЪЛ КОНЪЛИ

ЗАВРЪЩАНЕТО НА ПОЕТА

Най-безпощадният и находчив убиец
в историята на Лос Анджелис е отново на сцената!

Майкъл Конъли

Завръщането на поета

В памет
на Мери Макевой Конъли Лавел,
която опази и шестима ни
от теснините

И те замениха едното чудовище с друго. Вместо дракон, сега имат змия. Великанска змия, която спи в Теснините и чака момента да разтвори паст и да налала някого.

Джон Кинси,

баша на момче, изчезнало в Теснините,
„Лос Анджелис Таймс“, 21 юли 1956 г.

Струва ми се, че знам само едно нещо на тоя свят. Едно-единствено нещо със сигурност. И това е, че истината не те прави свободен. Не и каквато съм я чувал, не и каквато самият аз безброй пъти съм я казвал в стаички и затворнически килии, окуражавайки всевъзможни дрипльовци да ми изповядат греховете си. Аз ги лъжех, мамех ги. Истината не те спасява, нито възстановява целостта ти. Не ти позволява да се издигнеш над бремето от лъжи, тайни и сърдечни рани. Истините, които научавах, ме държаха като окови в тъмна стая, подземен свят с призраци и жертви, които се увиваха около мен като змии. Това е място, където не бива да гледаш истината. Това е място, където чака злото. Където изпуска дъха си, всеки дъх в устата и носа ти, докато вече не си в състояние да избягаш от него. Ето какво знам. Само това.

Знаех го в деня, в който поех случая. Случая, който щеше да ме отведе в теснините. Знаех, че целта на живота ми винаги ще ме отвежда на места, където дебне злото, на места, където истината ще е грозна и ужасяваща. И въпреки това не се колебаех. И въпреки това отивах, без да съм подготвен за мига, в който злото ще излезе от скривалището си. Когато щеше да ме грабне като звяр и да ме завлече в черната вода.

Глава 1

Тя беше в мрака, носеше се по черно море и под беззвездно небе. Не чуваше и не виждаше нищо. Идеален черен момент, ала после Рейчъл Уолинг се събуди и вдигна клепащи.

Впери очи в тавана. Заслуша се във вятъра навън и чу дращенето на клоните на азалиите по прозореца. Зачуди се дали я е събудило дращенето по стъклото, или някакъв друг шум от къщата. Тогава иззвъня мобилният ѝ телефон. Не се стресна. Спокойно протегна ръка към нощното шкафче. Доближи телефона до ухото си и беше съвсем будна, когато отговори. Гласът ѝ не издаваше, че е спала.

– Агент Уолинг – каза тя.

– Рейчъл? Обажда се Шери Дей.

Рейчъл веднага разбра, че това не е обикновено обаждане. Шери Дей означаваше Куонтико. От последния път бяха минали четири години. Рейчъл чакаше.

– Къде си, Рейчъл?

– Вкъщи. Ти къде мислиш?

– Знам, че покриваш обширна територия. Предположих, че си...

– В Рапид Сити съм, Шери. Какво има?

Последва дълго мълчание.

– Той се появи. Върна се.

Рейчъл усети как невидим юмрук се заби в гърдите ѝ и остана там. В главата ѝ се завихриха спомени и образи. Неприятни. Затвори очи. Шери Дей нямаше нужда да споменава име. Знаеше, че е Бакъс. Поета се бе завърнал. Бяха го знаели. Като остра инфекция, която се движи в тялото, години наред скрита от външния свят, и изведнъж пробива кожата, за да напомни за грозотата си.

– Разкажай.

– Преди три дни получихме нещо в Куонтико. Колет по пощата. Вътре имаше...

– Преди три дни ли? И цели три дни сте чакали...

– Нищо не сме чакали. Не бързахме. Колетът беше адресиран до теб. „Поведенчески проучвания“. Донесоха ни го от пощата. Пуснахме го през рентген и го отворихме. Предпазливо.

– И какво имаше вътре?

– СГП.

Система за глобално позициониране. Географски координати. Рейчъл беше видяла такова устройство при един случай предишната година. Отвлечане от Бадландс, където изчезналата туристка бе обозначила маршрута си с портативна СГП. Откриха я в раницата ѝ и проследиха пътя ѝ до бивак, където беше срещнала един мъж и той бе тръгнал след нея. Закъсняха и не успяха да я спасят, но ако не беше СГП, нямаше да стигнат и дотам.

– И?

Рейчъл се надигна и спусна крака от леглото. Притисна свободната си ръка към корема си и я затвори като мъртво цвете. Зачака и Шери Дей скоро продължи. Рейчъл си я спомняше още съвсем зелена, наблюдателка и стажантка в екипа, която ѝ бяха прикрепили в рамките на програмата за обучение на Бюрото. Десет години по-късно и следствията, всички следствия, бяха издълбали дълбоки бразди в гласа ѝ. Шери Дей вече не беше зелена и нямаше нужда от наставник.

– В паметта имаше само едно място. Мохаве. Близо до границата между Калифорния и Невада. Вчера отидохме там със самолет. Използвахме термоизображения и газов анализатор. Късно снощи намерихме първото тяло, Рейчъл.

– Коя е жертвата?

– Още не знаем. Случило се е отдавна. Тъкмо започваме. Разкопките вървят бавно.

– Каза *първото* тяло. Още колко има?

– Когато си тръгнах, бяхме стигнали до четири. Смятаме, че има още.

– Причина за смъртта?

– Прекалено е рано.

Рейчъл замълча и се замисли. Първите въпроси, които преминаха през филтрите ѝ, бяха защо там и защо сега.

– Не ти се обаждам само за да ти съобщя, Рейчъл. Важното е, че Поета се е върнал в играта и искаме да се покриеш.

Рейчъл кимна. Беше ясно, че ще иде там.

– Шери?

– Да?

– Защо предполагате, че той е пратил колета?

– Не предполагаме. Сигурни сме. Съвсем наскоро идентифицирахме един пръстов отпечатък от СГП. Сменил е батериите и върху едната имаше отпечатък от палец. Робърт Бакъс. Той е. Върнал се е.

Рейчъл бавно разтвори юмрук и се вторачи в дланта си. Все още бе

като на статуя. Ужасът, който беше изпитала само преди миг, се променяше. Можеше да го признае пред себе си, но не и пред друг. Усещаше как адреналинът нахлува в кръвта ѝ и я прави по-тъмночервена. Почти черна. Очакваше това обаждане. Всяка нощ спеше с мобилния телефон до ухото си. Да, това бе част от работата ѝ. Спешните повиквания. Ала това беше единственото обаждане, което очакваше.

– Точките от маршрута могат да се обозначават с имена – прекъсна мълчанието Дей. – До петнайсет знака с интервалите. Той е нарекъл тая точка „Здравей, Рейчъл“. Предполагам, че има още нещо за теб. Все едно те вика, има някакъв план за теб.

В паметта на Рейчъл се появи образ на мъж, падащ по гръб през стъкло и изчезващ в мрака. В тъмната бездна долу.

– Идвам – отвърна тя.

– Действаме от оперативната служба във Вегас. Така е по-лесно да запазим всичко в тайна. Само внимавай, Рейчъл. Нямаме представа какво е намислил. Пази си гърба.

– Винаги си пазя гърба.

– Обади ми се, когато научиш кога пристигаш, и ще те взема.

После натисна бутона и прекъсна връзката. Посегна към нощното шкафче и включи лампата. За миг си спомни съня, неподвижната черна вода и небето над нея, като черни огледала едно срещу друго. И по средата се носеше тя.

Глава 2

Когато пристигнах пред дома си в Лос Анджелис, Грасиела Маккейлъб чакаше до колата си. Беше дошла навреме за срещата ни, за разлика от мен. Бързо паркирах и изскочих навън да я поздравя. Не ми се стори разстроена. Изглежда, го приемаше в крачка.

– Много извинявайте, че закъснах, Грасиела. Попаднах в сутрешното задръстване.

– Няма нищо. Даже ми беше приятно. Тук е адски тихо.

Отключих вратата. Когато я натиснах, за да я отворя, тя се опря в нещо от пощата на пода. Трябваше да се наведе и да проввра ръка вътре, за да издърпам пликите и да отворя вратата.

Изправих се, обърнах се към Грасиела и я поканих с жест. Тя мина покрай мен и влезе. При тези обстоятелства не можех да се усмихна. За последен път я бях видял на погребението. Сега изглеждаше съвсем мъничко по-добре – скръбта все още личеше в очите и въглчетата на устата ѝ.

Докато минаваше покрай мен в тесния коридор, усетих сладък дъх на портокал. Спомних си го от погребението, когато бях хванал ръцете ѝ, бях ѝ изказал съболезнованията си и ѝ бях предложил помощ, ако има нужда от каквото и да било. Тогава носеше траур. Днес носеше лятна рокля на цветя, която повече подходеше на парфюма. Въведох я в дневната и я поканих да седне на дивана. Попитах я дали иска нещо за пиене, макар да знаех, че въкъщи няма нищо, освен сигурно една-две бутилки бира и вода от чешмата.

– Няма нужда, господин Бош. Благодаря ви.

– Наричайте ме Хари, моля. Никой не ми вика „господин Бош“.

Сега вече се опитах да се усмихна, но това ней подейства. И не знаех защо съм очаквал противното. През живота си бе преживяла много неща. Бях гледал филма. А сега и последната трагедия. Седнах на стола срещу дивана и зачаках. Тя се прокашля преди да заговори.

– Сигурно се чудите защо поисках да разговарям с вас. По телефона не бях много общителна.

– Няма нищо – отвърнах аз. – Но ме заинтригувахте. Случило ли се е нещо? С какво мога да ви помогна?

Тя заби поглед в ръцете си – стискаше черната си мънистена чантичка в скута си. Приличаше на вещь, купена специално за погребението.

– Наистина се случи нещо и нямам представа към кого да се обърна. Знам достатъчно от Тери – искам да кажа как работят, – за да съм наясно, че не мога да отида в полицията. Още не. Освен това те сами ще дойдат при мен. Съвсем скоро, предполагам. Но дотогава имам нужда от човек, на когото мога да се доверя и който ще ми помогне. Мога да ви платя.

Наведох се напред, опрях лакти върху коленете си и склочих пръсти. Бях я виждал само онзи път – на погребението. С мъжа ѝ някога бяхме близки, но не и през последните няколко години, и сега беше късно. Не знаех откъде идва това доверие, за което говореше.

– Какво ви е казал Тери за мен, че сте готова да ми се доверите? Да изберете мен. Ние с вас всъщност не се познаваме, Грасиела.

Тя кимна, като че ли въпросът и оценката ми бяха справедливи.

– По някое време в брака ни Тери ми разказа всичко за всичко. И за последния случай, по който сте работили заедно. Разказа ми какво се е случило и как взаимно сте си спасили живота. На яхтата. Това ме кара да смятам, че мога да ви се доверя.

Кимнах.

– Веднъж той ми каза нещо за вас, което запомних завинаги – прибави тя. – Каза ми, че не харесвал някои неща във вас, че не ги одобрявал. Струва ми се, имаше предвид начина, по който вършите нещата. Но в края на краищата, след всички ченгета и агенти, които познавал и с които бил работил, ако трябвало да избира човек, с когото да разследва убийство, това сте щели да сте вие. Точка. Каза, че щял да ви избере, защото не се предавате.

Усетих, че очите ми се напрягат. Сякаш чувах Тери Маккейлъб да го казва. Зададох въпрос, макар че вече знаех отговора.

– Какво искате да направя?

– Искам да разследвате смъртта му.

Глава 3

Макар да знаех какво ще поиска от мен Грасиела Маккейлъб, молбата ѝ ме сепна. Тери Маккейлъб беше умрял на яхтата си преди месец. Бях чел за това в „Лас Вегас Сън“. Новината бе стигнала до вестниците заради филма. Агент на ФБР се подлага на трансплантация на сърце и после открива убиеца на донора си. Типично холивудска история и Клинт Истууд изигра главната роля, въпреки че е с двацет години по-възрастен от Тери. Филмът постигна скромнен успех, но въпреки това осигури на Тери известността, която му гарантираше некролог във вестниците из цялата страна. Една сутрин – тъкмо се бях прибрал – прегледах „Сън“. Смъртта на Тери заемаше малко място в края на втора страница.

Когато прочетох съобщението, ме побиха тръпки. Бях изненадан, ала не чак толкова. Винаги ми се беше струвало, че Тери живее живот назаем. Но в онова, което прочетох и чух, когато отидох на Каталина за погребението, нямаше нищо подозрително. Не бе издържало сърцето му – новото му сърце. То му беше донесло шест чудесни години, повече от средната продължителност при пациентите с трансплантация на сърце в страната, но и новият орган бе победен от същите фактори, които бяха унищожили първия.

– Не разбирам – казах на Грасиела. – Той е бил на яхтата и е умрял. Съобщиха, че било... сърцето му.

– Да, така е – потвърди тя. – Но се появи нещо ново. Искан да го проверите. Знаем, че сте напуснали полицията, но миналата година с Тери гледахме по новините какво се е случило тук.

Погледът ѝ обходи стаята и Грасиела махна с ръце. Говореше за случилото се в дома ми преди година, когато първото ми разследване след пенсионирането ми беше приключило толкова зле и с толкова много кръв.

– Знаем, че продължавате да се занимавате с такива неща – продължи тя. – И вие сте като Тери. Не можеше да се откаже. Някои сте такива. Когато видяхме по новините какво се е случило, Тери каза, че ако се наложи да избере някого, това ще сте вие. Струва ми се, че искаше да ми каже, ако някога с него се случи нещо, да дойда при вас.

Кимнах и забих очи в пода.

– Обяснете ми какво се е появило и аз ще ви кажа какво мога да

направя.

– Вие с него сте свързани, знаете ли?

Отново кимнах.

– Разказвайте.

Тя се прокашля. Премести се до ръба на дивана и започна.

– Аз съм медицинска сестра. Не знам дали сте гледали филма, но там ме направиха сервитьорка. Това не е вярно. Аз съм сестра. Разбирам от медицина. Разбирам от болници, абсолютно всичко.

Кимнах, без да я спирам.

– В патологията направиха аутопсия на Тери. Нямахше признаци за нищо необичайно, но решиха да направят аутопсия по молба на доктор Хансън, кардиолога на Тери, защото той искаше да види дали ще успеят да разберат какво се е случило.

– Ясно – обадох се. – И какво откриха?

– Нищо. Искам да кажа, нищо криминално. Просто сърцето е спряло да бие... и той е умрял. Случва се. Аутопсията показва, че мускулите на сърдечните стени са изтънявали, стеснявали са се. Кардиомиопатия. Тялото е отхвърляло сърцето. Взеха обичайните кръвни проби и толкова. Предадох ми го. Тялото му. Тери не искаше да бъде погребан – винаги ми го е казвал. Затова го кремираха в „Грифин и Рийвс“ и след траурната служба Бъди ме изведе с децата на яхтата и направихме, както беше помолил Тери. Пуснахме го. Във водата. Беше много интимно. Много мило.

– Кой е Бъди?

– А, това е човекът, с когото Тери въртеше чартърния бизнес. Съдружникът му.

– Ясно. Ще го запомня.

Кимнах и се опитах да анализирам разказа ѝ в търсене на пробойната, причината, поради която бе дошла при мен.

– Кръвната проба от аутопсията – казах аз. – Какво установиха?

Грасиела поклати глава.

– Не, важно е какво не установиха.

– Моля?

– Спомнете си, че Тери взимаше цял тон лекарства. Всеки ден, хапче след хапче, течност след течност. Те го поддържаха жив – искам да кажа, до края. Затова докладът за кръвната проба беше дълъг страница и половина.

– Пратиха ли ви го?

– Не, доктор Хансън го получи. Той ми каза за това. И ми се обади,

защото в доклада липсвали неща, които би трябвало да са там. Селсепт и програф. Когато е умрял, те не са били в кръвта му.

– А са важни.

Тя кимна.

– Точно така. Той ежедневно взимаше по седем капсули програф. И селсепт – два пъти дневно. Това бяха най-важните му лекарства. Те пазеха сърцето му.

– И без тях е щял да умре, така ли?

– Щяха да му трябват само три-четири дни. Скоро щеше да настъпи конгестивна сърдечна недостатъчност. И тъкмо това се е случило.

– Защо е престанал да ги взима?

– Не е и точно затова имам нужда от вас. Някой е подменил лекарствата му и го е убил.

Повторно прекарах цялата й информация през мелачката.

– Първо, откъде знаете, че си е взимал лекарствата?

– Защото го виждах и Бъди го е виждал, даже клиентът им, човекът, когото са возили на последното плаване, го е виждал да си пие лекарствата. Питам ги. Вижте, нали ви казах, аз съм медицинска сестра. Ако не си беше взимал лекарствата, щях да забележа.

– Добре, значи твърдите, че си е пил хапчетата, обаче това не са били неговите хапчета. Някой ги е подменил. Какво ви кара да смятате така?

Тя се размърда раздражено. Явно не правех логическите скокове, които очакваше.

– Ще ви обясня. Седмица след погребението, преди да узная нещо за това, започнах да се опитвам да се върна към нормалния живот и ризичистих килера, в който Тери държеше всичките си лекарства. Разбирате ли, лекарствата са изключително скъпи. Не исках да отидат на вятъра. Има хора, които направо не могат да си ги позволят. И ние едва можехме да си ги позволим. Застраховката на Тери се беше изчерпала и целите здравни осигуровки отиваха за лекарствата му.

– Значи сте дарили лекарствата, така ли?

– Да, това е традиция при трансплантациите. Когато някой...

Грасиела заби поглед в ръцете си.

– Разбирам – казах аз. – Върнали сте всичко.

– Да. За да помогна на другите. Всичко е ужасно скъпо. А Тери имаше запаси поне за девет седмици. На някой щеше да му струва хиляди.

– Ясно.

– Затова се качих на ферибота и занесох всичко в болницата. Те ми благодариха и аз си мислех, че с това се приключва. Имам две деца, господин Бош. Колкото и да беше трудно, трябваше да продължа напред. Заради тях.

Замислих се за дъщерята. Никога не я бях виждал, но Тери ми беше разправял за нея. Бе ми казал името ѝ и защо я е нарекъл така. Зачудих се дали Грасиела знае тази история.

– Обяснихте ли тези неща на Хансън? – попитах. – Ако някой е подменил лекарствата, трябва да ги предупредите, че...

Тя поклати глава.

– Предвидена е процедура за проверка. На нея се подлагат всички опаковки. Нали разбирате, запечатването на шишетата, датите на годност, серийните номера и така нататък. Нищо не се установи. Нищо не е било подменено. Поне нищо от това, което им дадох аз.

– Тогава?

Грасиела още повече се приближи към ръба на дивана. Вече щеше да пристъпи към същността на въпроса.

– На яхтата. Отворените опаковки, които не дарих, защото не ги приемат. Болнични принципи.

– Установили сте подмяна.

– В шишенцата имаше доза за още един ден програф и два дни селсепт. Прибрах ги в найлонова торбичка и ги занесох в клиника „Авалон“, Преди работех там. Казах им, че моя приятелка е намерила капсулите в джоба на сина си. И че иска да знае какво взима момчето. Те ги анализираха и капсулите... всичките... се оказаха фалшиви. Бяха пълни с бял прах. Всъщност смлени акулски хрущяли. Продават ги в магазините за специалитети и по Интернет. Предполага се, че са някакво хомеопатично лекарство за рак. Лесносмлаемо и леко. Било е затворено в капсулите и Тери не е различил вкуса му. Не би могъл да забележи разликата.

Тя извади от чантичката си сгънат плик и ми го подаде. Вътре имаше две капсули. И двете бели, със ситни розови букви по едната страна.

– От последната доза ли са?

– Да. Запазих тези две и дадох четири на приятелката си в клиниката.

Като действях през плика, отворих едната капсула. Тя поддаде лесно, без да се повреди нито една от двете части. Белият прах се изсипа в плика. Разбрах, че не е трудно да изсипеш съдържанието на капсулите и да го подмениш с безполезен прах.

– Значи искате да кажете, че когато е заминал на последното пътуване, Тери е взимал хапчета, които би трябвало да са поддържали живота му, но всъщност те не са имали никакво действие. В известен смисъл всъщност са го убивали.

– Точно така.

– Откъде са тези хапчета?

– Шишенцата са от аптеката на болницата. Но може да са ги подменили навсякъде.

Тя замълча и ме остави да смея отговора ѝ.

– Какви са намеренията на доктор Хансън?

– Каза, че нямал друг избор. Ако подмяната е станала в болницата, трябвало да разбере. Може да са застрашени други пациенти.

– Едва ли. Нали са подменени две различни лекарства. Това означава, че най-вероятно се е случило извън болницата. След като са стигнали при Тери.

– Знам. И той така каза. Щял да съобщи на властите. Бил длъжен. Но не знам нито на кого ще съобщи, нито какви мерки ще вземат. Болницата е в Лос Анджелис, а Тери умря на яхтата си на четирийсет километра от брега на Сан Диего. Не знам кой ще...

– Сигурно делото първо ще отиде в бреговата охрана и после ще бъде пренасочено към ФБР. Накрая. Но това ще отнеме няколко дни. Можете да ускорите нещата, ако още сега се обадите в Бюрото. Не разбирам защо вместо с тях, разговаряте с мен.

– Не мога. Поне засега.

– Защо? Естествено, че можете. Не биваше да се обръщате към мен. Съобщете в Бюрото, свържете се с хората, с които е работил. Те ще се заемат веднага, Грасиела. Убеден съм.

Тя се изправи, отиде до плъзгащата се врата и погледна навън. Беше един от ония дни, в които могат е толкова гъст, че като че ли може да се възпламени.

– Вие сте били детектив. Помислете. Някой е убил Тери. Не може да е случайна подмяна – не и на две различни лекарства от две различни шишенца. Направено е нарочно. Тогава следващият въпрос е кой е имал достъп до лекарствата му. Кой е имал мотив? Първо ще се сетят за мен и може да престанат да търсят по-нататък. Имам две деца. Не мога да рискувам.

Грасиела се обърна и ме погледна.

– А аз не съм го направила.

– Какъв мотив?

– Първо, пари. Когато работеше в Бюрото, му бяха направили застраховка живот.

– Първо ли? Това означава ли, че има и второ?

Тя сведе поглед към пода.

– Аз обичах мъжа си. Но имахме проблеми. През последните няколко седмици той спеше на яхтата. Сигурно тъкмо затова се е съгласил да приеме толкова дълъг ангажимент. Обикновено правеше едnodневни пътувания.

– Какви проблеми, Грасиела? Ако ще се занимавам със случая, трябва да знам.

Тя сви рамене, като че ли не знаеше отговора, ала после отвърна:

– Живеехме на остров и на мен вече не ми харесваше. Струва ми се, не е голяма тайна, че исках да се върнем на континента. Проблемът беше, че заради работата си в Бюрото, той се боеше за децата ни. Боеше се от света. Искаше да защити децата от света. Аз исках друго – да видят света и да се подготвят за него.

– Това ли беше всичко?

– Имаше и други неща. Не бях доволна, че продължаваше да работи по различни следствия.

Изправих се и се приближих до нея. Отворих вратата, за да освежа въздуха. И разбрах, че е трябвало да го направя още на влизане. Вътре миришеше на киснато. Бях отсъствал две седмици.

– Какви следствия?

– Той беше като вас. Преследвах го някогашните му дела. Имаше папки, цели кашони с папки на яхтата.

Бях ходил на тази яхта много отдавна. На носа имаше каюта, която Маккейлъб беше превърнал в кабинет. Спомних си, че бях видял кашоните на горното легло.

– Тери дълго се опитваше да крие от мен, но накрая стана явно и престанаме да се преструваме. През последните няколко месеца често ходеше на континента. Когато нямаше клиенти. Това стана причина да се караме и той твърдеше, че просто не може да се откаже.

– Следствието само едно ли беше, или имаше повече?

– Не знам. Никога не ми е казвал точно върху какво работи и аз никога не съм го питала. Не ме интересуваше. Искях само да престане. Искях да прекарва повече време с децата. А не с ония хора.

– С кои хора?

– Хората, които толкова го интересуваха – убийците и техните жертви. Семействата им. Те му бяха станали фиксидея. Понякога си мисля,

че бяха по-важни за него от нас.

Докато изричаше последните думи, Грасиела се взираше навън. Когато бях отворил вратата, бях пуснал и рева на автомобилния трафик. От магистралата под къщата се носеше шум като далечни овации на арена, на която игрите никога не свършват. Отворих вратата докрай и излязох на верандата. Погледнах хрусталаците и се замислих за битката на живот и смърт, която преди година се бе водила тук. Бях останал жив, за да установя, че също като Тери Маккейлъб, и аз съм баща. През изтеклите оттогава месеци се бях научил да откривам в очите на дъщеря си онова, което Тери веднъж ми беше казал, че вижда в очите на своята дъщеря. Знаех го, защото той ми го бе обяснил. Затова му бях длъжник.

Грасиела излезе след мен.

– Ще го направите ли заради мен? Вярвам в думите на съпруга ми за вас. Вярвам, че можете да ми помогнете, да помогнете и на него.

А може би и на себе си, помислих си аз, ала не го казах. Вместо това вперих очи в магистралата и видях слънцето, отразено в предните стъкла на минаващите през прохода коли. Все едно ме зяпаха хиляди сребристи очи.

– Да – отвърнах. – Поне ще опитам.

Глава 4

Първият ми разговор беше на кея Кабрильо в Сан Педро. Винаги съм обичал да слизам дотам, но рядко го правя. Не знаем защо. Това е едно от нещата, за които забравяш, докато не ги направиш пак и не си спомниш, че ти харесват. За пръв път отидох там като шестнайсетгодишен беглец от къщи. Слязох на кейовете в Сан Педро и дни наред си правех татуировки и гледах как пристигат риболовните кораби. Нощем спях в един отключен влекач – „Роузбъд“. Докато началникът на пристанището не ме хвана и не ме пратиха при приемните ми родители.

Кеят Кабрильо се беше променил. Това не бяха товарните докове, където се бях озовал преди толкова много години. Сега там приставяха платноходки. Стотици мачти се издигаха зад заключените портали като гора след пожар. Зад тях имаше моторни яхти, много от които струваха милиони долари.

Други не. Яхтата на Бъди Локридж не бе плаващ замък. Локридж, за когото ми разказа Грасиела Маккейлъб, беше съдружник на съпруга ѝ и негов най-близък приятел накрая. Живееше на десетметрова платноходна яхта, която изглеждаше така, все едно на палубата ѝ е отрупано съдържанието на осемнайсетметров кораб. Вехтория, не заради самата яхта, а заради начина, по който се грижеше за нея. Ако Локридж живееше в къща, на двора щеше да има коли на труп-чета, а вътре – купища стари вестници.

Той беше отворил вратата дистанционно и сега се появи от каютата по шорти, сандали и тениска, носена и прана толкова много пъти, че надписът на гърдите не се четеше. Грасиела му се бе обадила, за да го предупреди. Локридж знаеше, че искам да разговарям с него, но не и точно за какво.

– Е, Грасиела каза, че разследвате смъртта на Тери – започна той, когато слезе на кея. – За нещо като застрахователно разследване ли става дума?

– Да, така да се каже.

– Частен детектив ли сте, или нещо подобно?

– Нещо подобно, да.

Локридж поиска някакъв документ и аз му показах ламинирана карта, която ми бяха пратили от Сакраменто. Когато прочете истинското ми малко име, той иронично повдигна вежди.

– Йеронимус Бош. Като она шантав художник, а?

Рядко се случваше някой да познае името. Това ми подсказва нещо за Бъди Локридж.

– Някои казват, че бил шантав. Други смятат, че точно е предсказвал бъдещето.

Картата, изглежда, го задоволи и той заяви, че сме можели да поговорим на яхтата му или да се разходим до бакалията за по чаша кафе. Искях да надникна в дома му – такава беше следствената ми стратегия, – обаче не исках да е прекалено очевидно, затова отговорих, че няма да ми е излишен малко кофеин.

Пристанищната бакалия се намираще на пет минути път по кея. Докато вървахме, водехме общ разговор и през повечето време слушах Бъди да се оплаква от изобразяването си във филма, вдъхновен от сърдечната трансплантация на Маккейлъб и издирването на убиеца на донора му.

– Платили са ти, нали? – попитах, след като той млъкна.

– Да, обаче това не е най-важното.

– Напротив. Влагаш парите в банката и забравяш за останалото. Това е само филм.

Пред бакалията имаше няколко маси и столове и седнахме. Локридж започна да ми задава въпроси, преди аз да получа тази възможност. Оставих го да си каже приказката. Смятах го за изключително важен елемент в разследването си, тъй като познаваше Тери Маккейлъб и беше един от двамата свидетели на смъртта му. Искях да се почувства спокойно в мое присъствие, затова го оставих да ме разпитва.

– И с какво си се занимавал? – попита той. – Ченге ли си бил?

– Почти трийсет години. В полицейското управление на Лос Анджелис. Половината от това време работих в отдел „Убийства“.

– Убийства значи, а? Познаваше ли Терора?

– Моля?

– Искам да кажа, Тери. Виках му Терора.

– Защо?

– Не знам. Просто така му виках. На всички измислям прякори, Тери лично беше виждал световния терор, нали разбираш какво искам да кажа? Виках му Терора.

– Ами аз? Какъв ще е моят прякор?

– Ти...

Той ме погледна като скулптор, измерващ гранитен блок.

– Хм, ти си Хари Куфара.

– Защо?

– Защото си малко смачкан, като че излизаш от куфар.

Кимнах.

– Бива си те.

– Е, значи си познавал Тери, така ли?

– Да, познавах го. Водили сме заедно няколко следствия, когато служеше в Бюрото. После още едно, след като получи ново сърце.

Той щракна с пръсти и ме посочи с показалец.

– Спомних си те! Ти беше ченгето. Оня, дето е бил тук на яхтата си през нощта, когато са се появили двете мутри да го очистят. Ти си го спасил и после той ти е върнал жеста и е спасил теб.

Отново кимнах.

– Точно така. Сега може ли да ти задам няколко въпроса, Бъди?

Той широко разпери ръце, с което показа, че е на мое разположение и няма какво да крие.

– Естествено, мой човек. Не исках да ти гепя микрофона, нали разбираш.

Извадих си бележника и го сложих на масата.

– Благодаря. Да започнем с последното плаване. Разкажи ми за него.

– Хм, какво те интересува?

– Всичко.

Локридж подсвирна.

– Тя е дълга и широка.

Обаче започна да ми разказва историята. Началото отговаряше на малкото, което бях чел в лосанджелиските вестници и което бях чул на погребението на Маккейлъб. Тери и Локридж имали клиент, който ги наел за четири дни и три нощи, за да ловят риба във водите на Бая Калифорния. Докато се връщали в Авалон на Каталина на четвъртия ден, Маккейлъб припаднал на руля. Намирали се на трийсет и пет километра от сушата, по средата между Сан Диего и Лос Анджелис. Излъчили радиосигнал за бедствие до бреговата охрана и им пратили спасителен хеликоптер. Маккейлъб бил транспортиран до болница в Лонг Бийч, където обаче само регистрирали смъртта му.

Когато приключи разказа си, кимнах, като че ли съм потвърдил вече известната ми информация.

– Ти лично ли го видя да припада?

– Не, обаче го усетих.

– Какво искаш да кажеш?

– Ами, той беше на руля. Аз бях в каютата с клиента. Плавахме на север към брега. Клиентът вече беше наловил достатъчно риба, затова даже не бяхме хвърлили въдиците. Тери се движеше бавно, може би с двајсет и пет възела. Та ние с Ото, клиента де, бяхме в каютата, когато изведнъж яхтата зави под деветдесет градуса на запад. Към открито море, мой човек! Знаех, че това не ни влиза в плана, затова се качих горе и надникнах. Видях Тери свлечен върху руля. Беше припаднал. Изтичах при него. Беше жив, обаче беше в безсъзнание.

– И ти какво направи?

– Едно време съм работил като спасител. На плажа Венис Бийч. Още помня как се прави дишане уста в уста. Повиках Ото на палубата и започнах да обдишвам Тери, а клиентът обърна яхтата към сушата и повика бреговата охрана по радиостанцията. Така и не успях да свестя Тери, но продължих да го обдишвам, докато не пристигна хеликоптерът. Доста се забавиха.

Записах го в бележника си. Не защото бе важно, а защото исках Локридж да знае, че го взимам на сериозно и че каквото смята за важно, е важно и за мен.

– За колко време пристигнаха?

– Двајсет, двајсет и пет минути. Не съм сигурен, обаче ти се струва цяла вечност, когато се опитваш да поддържаш дишането на човек.

– Да, всички, с които разговарях, казаха, че си направил всичко възможно. Значи не е изрекъл нито дума, така ли? Просто се е свлякъл на руля.

– Точно така.

– Тогава какви са последните думи, които ти каза?

Локридж задържа нокътя на единия си палец.

– Труден въпрос. Струва ми се, че беше, когато се върна при перилата до стълбата и извика, че до залез-слънце ще сме си вкъщи.

– И след колко време е припаднал?

– Може би след половин час или малко повече.

– Тогава добре ли изглеждаше?

– Да, беше си обичайният Терор, нали разбираш? Никой не можеше да предвиди какво ще се случи.

– Значи вече бяхте прекарвали цели четири дни на яхтата, така ли?

– Да, при това бяхме доста натясно, защото клиентът спеше в голямата каюта. Ние с Тери бяхме в предната.

– През това време виждаше ли Тери ежедневно да си пие лекарствата? Нали се сещаш, всички хапчета, които е трябвало да взима?

Локридж уверено кимна.

– А, да, постоянно гълташе хапове. Всяка сутрин и вечер. Били сме заедно на много плавания. Такъв му беше ритуалът – определяше си вахтата по него. Никога не забравяше. Оня път също.

Записах си още някои неща, просто за да продължа да мълча и Локридж да може да продължи да говори. Само че той не продължи.

– Да е споменавал, че имат различен вкус или че се чувства различно, след като ги е изпил?

– Това ли било? Опитвате се да докажете, че Тери е сбъркал таблетките и да не му изплатите застраховката, а? Ако знаех, че е това, изобщо нямаше да се съглася да приказвам с теб.

Той понечи да стане. Пресегнах се и го хванах за ръката.

– Седни, Бъди. Не е това. Не работя в застрахователна компания.

Той тежко се отпусна на пейката и погледна ръката ми върху своята.

– Тогава какво?

– Вече знаеш какво. Просто потвърждавам, че смъртта на Тери е такава, каквато се предполага.

– Каквато се предполага ли?

Разбрах, че съм сбъркал в избора си на думи.

– Искам да кажа, че проверявам дали не са му помогнали.

Локридж ме изгледа продължително и бавно кимна.

– Например хапчетата му да са били подменени, така ли?

– Може би.

Той решително вирна брадичка. Стори ми се искрен.

– Имаш ли нужда от помощ?

– Може да се наложи, да. Утре сутрин отивам на Каталина. Ще огледам яхтата. Можем ли да се срещнем там?

– Разбира се.

Стори ми се възбуден и разбрах, че по-късно ще го отрежа, но засега се нуждаех от пълното му съдействие.

– Хубаво. Дай да ти задам още няколко въпроса. Разкажи ми за клиента. Отпреди ли познаваше тоя Ото?

– А, да, той ни наема по два пъти годишно. Живее на острова, това е единствената причина да ни ангажира за няколко дни. Разбираш ли, това беше проблемът с бизнеса, обаче Терора не го интересуваше. Той си беше доволен просто да виси в онова малко пристанище и да я кара с ангажименти за по половин ден.

– Чакай малко, Бъди. За какво говориш?

– Говоря за това, че Тери държеше яхтата на острова. И там ни наемаха посетители на Каталина, които искаха няколко часа да ловят риба. Не изпадаха големи ангажменти. Три, четири, петдневни курсове, за които печелиш добрите пари. Ото беше изключение, обаче той живее там и два пъти годишно ходи да лови риба край Мексико и да се забавлява.

Локридж ми съобщаваше повече информация и насоки за задаване на въпроси, отколкото можех да поема. Задържах вниманието си върху Маккейлъб, но определено щях да се върна на Ото, техния клиент.

– Значи казваш, че Тери се е задоволявал да я кара на дребно.

– Точно така. Все му виках: „Закарай я тая яхта на континента, пусни реклами и си намери сериозна работа“. Обаче той не искаше.

– Някога питал ли си го защо?

– Естествено. Искал да остане на острова. Не му се щяло постоянно да е далеч от семейството си. И му трябвало време, за да работи по досиетата си.

– За старите му случаи ли говориш?

– Да, за тях и за някои нови.

– Какви нови?

– Не знам. Постоянно режеше статии от вестниците и ги лепеше в папките си, звънеше по телефона, такива неща.

– На яхтата ли?

– Да, на яхтата. Грасиела не му даваше да го прави вкъщи. Той ми каза, че това ней харесвало. Понякога се стигаше дотам, че оставаше да спи на яхтата. Накрая. Мисля, че беше заради досиетата. Вманичаваше се по нещо и накрая тя го пращаше да спи на яхтата, докато не му минеше.

– Той ли ти го каза?

– Нямаше нужда да ми го казва.

– Да си спомняш напоследък да се е интересувал от някакво разследване или досие?

– Не, той не ме занимаваше с такива неща. Помогнах му само в разследването на случая с неговия донор.

– Това смущаваше ли те?

– Не. Искам да кажа, бях готов да му помагам. Да гониш престъпниците е по-интересно, отколкото да гониш риба, но знаех, че неговият свят не е мой.

Отговорът му прозвуча шаблонно, все едно че повтаряше обяснение, което някога му е дал Маккейлъб. Реших да не задълбавам, обаче

знаех, че по-късно пак ще продължа с тая тема.

– Добре, да се върнем на Ото. Колко пъти сте ловили риба с него?

– Това ни беше третият... не, четвъртият път.

– Винаги ли край Мексико?

– Май че да.

– С какво си изкарва прехраната, че може да си позволи такова нещо?

– Пенсионер е. Смята се за Зейн Грей¹ и иска да ходи за риба меч, за да си я окачва на стената. Може да си го позволи. Каза ми, че бил търговец, обаче никога не съм го питал какво е продавал.

– Пенсионер, казваш? На колко е години?

– Не знам, към шейсет и пет.

– А къде е работил?

– Отгатак пролива, в Лонг Бийч, струва ми се.

– Какво искаше да кажеш преди малко с това, че ходел да лови риба и да се забавлява?

– Ами, каквото казах. Водехме го да лови риба и когато се отбивахме в Кабо, той винаги си имаше нещо заделено.

– Значи всяка вечер през това последно пътуване сте приставали в Кабо, така ли?

– Първите две вечери в Кабо, а третата – в Сан Диего.

– Кой избираше местата?

– Ами, Ото поиска да пренощуваме в Кабо, а Сан Диего беше точно на средата по обратния път.

– Какво правеше Ото в Кабо?

– Нали ти казвам, имаше си нещо заделено там. Вечер взимаше душ и излизаше в града. Мисля, че си имаше някоя сеньорита. Разговаряше по мобифона си.

– Женен ли е?

– Доколкото знам, да. Мисля, че тъкмо затова обича четиридневните курсове. Жена му си мисли, че е за риба и сигурно не знае, че се отбива в Кабо за по някоя Маргарита – нямам предвид коктейла.

– Ами Тери? Той ходеше ли в града?

– Не, Тери нямаше забетки в тая област и никога не слизаше от яхтата – без колебание отвърна Локридж. – Нито веднъж не стъпи на кея.

– Защо?

– Не знам. Просто казваше, че не бива. Мисля, че беше суеверен.

1. Зейн Грей (1875–1939) – американски писател на уестърни. – Б. пр.

- Не разбирам.
- Ами, капитанът остава на кораба, нещо от тоя род.
- Ами ти?
- Най-често висях с Тери на яхтата. От време на време слизах в града да обърна по някоя чашка.
- Ами в онова последно пътуване?
- Стоях си на яхтата. Бях я закъсал с парите.
- Значи в онова последно пътуване Тери нито веднъж не е слизал от яхтата, така ли?
- Точно така.
- И никой друг освен вас тримата с Ото не се е качвал на борда?
- Ами... не съвсем.
- Какво искаш да кажеш? Кой е идвал на яхтата?
- Втората вечер в Кабо ни спряха. Мексиканската брегова охрана. Двама души се качиха на борда и няколко минути оглеждаха яхтата.
- Защо?
- Това им е обичай. Сегиз-тогиз те спират, карат те да платиш такса и те пускат.
- Рушвет ли?
- Рушвет, подкуп, викай му както искаш.
- И това се е случило тоя път.
- Да. Тери им бутна петдесетачка, когато влязоха в каютата, и те се чупиха. Мина доста бързо.
- Обискираха ли яхтата? Ровиха ли в лекарствата на Тери?
- Не, не се стигна дотам. Нали затова е рушветът, да избегнем тия неща.

Сетих се, че не си вода записки. Много от тези сведения бяха нови и си струваха да ги проверя, но усещах, че засега имам достатъчно информация. Щях да я анализирам и да продължа след това. Имах усещането, че Бъди Локридж ще ми отдели колкото време искам, стига да го накарам да се чувства като участник в следствие. Попитах го за точните имена и местоположение на пристанищата, в които са нощували по време на пътуването с Ото, и ги записах в бележника си. После потвърдих уговорката за другата сутрин на яхтата на Маккейлъб. Казах му, че ще се кача на първия ферибот за острова, и той отговори, че ще пътува с мен. Оставих го там, тъй като каза, че искал да пазарува нещо от бакалията.

Докато изхвърляхме чашите от кафе в кошчето за боклук, Локридж ми пожела успех в разследването.

– Не знам какво ще откриеш, не знам дали има нещо за откриване, но ако някой е имал пръст в смъртта на Тери, искам да го спипаш. Нали се сещаш какво имам предвид?

– Да, Бъди, сещам се. До утре.

– До утре.

Глава 5

Снощи дъщеря ми по телефона от Лас Вегас ме помоли дай разкажа приказка. Едва петгодишна, тя винаги иска да ѝ пея или да ѝ разказвам. Знам повече приказки, отколкото песни. Тя има един мърляв черен котарак, който нарича Безименчо, и обича дай измислям приказки за огромна опасност и храброст, докато накрая Безименчо не разкрива загадката, не намира изчезналия домашен любимец или изгубеното дете и не наказва лошите.

Разказах ѝ кратката приказка за това как Безименчо намерил изгубената котка Сиело Азул. Хареса ѝ и ме помоли за още една, обаче аз възразих, че е късно и трябва да затварям. И не щеш ли, тя ме попита дали „Кралят на бургерите“ и „Млечната кралица“² са женени. Усмигнах се и се удивих на начина ѝ на мислене. Отвърнах, че са женени, и Мади ме попита дали са щастливи.

Можеш да превъртиш и да се откъснеш от света. Можеш да повярваш, че си вечен неудачник. Но детската невинност те връща обратно и те въоръжава с щит от радост, който да те пази. Бях го научил късно в живота, но не прекалено късно. Никога не е прекалено късно. Сърцето ми се късаше при мисълта за нещата, които дъщеря ми щеше да научи за света. Аз знаех само, че не искам да я уча на нищо. Чувствах се опетнен от пътищата, по които бях вървял в живота си, и от нещата, които знаех. Не бях получил от тях нищо, което исках да притежавам. Исках тя да ме научи.

Затова ѝ отвърнах, да, „Кралят на бургърите“ и „Млечната кралица“ са щастливи и водят прекрасен съвместен живот. Исках Мади да получи своите приказки, докато все още е способна да им вярва. Защото съвсем скоро, знаех го, щяха дай бъдат отнети.

Пожелах лека нощ на дъщеря си по телефона. Почувствах се самотен. Току-що се връщах от двуседмичен престой там ѝ Мади беше свикнала да ме вижда. И аз бях свикнал да я виждам. Взимах я от училище, гледах я как плува в басейна, няколко пъти ѝ сготвих вечеря в малкия апартамент до летището, който бях взел под наем. Вечер, когато майка ѝ играеше покер в казината, я водех къщи и я слагах да си легне, като я оставях на грижите на бавачката.

Аз бях ново явление в живота ѝ. През първите си четири години тя

2. Вериги заведения в САЩ. – Б. пр.

изобщо не бе чувала за мен, нито пък аз за нея. Това беше и хубавото, и трудното във връзката. Бях връхлетян от ненадейно бащинство. Това ми харесваше и полагах всички усилия. Мади изведнъж се сдоба с нов акрилник, който се появяваше и изчезваше от живота ѝ. Още прегръдки и целувки по главичката. Но тя също така знаеше, че тоя човек, който внезапно бе дошъл в нейния свят, причинява много мъки и сълзи на майка ѝ. С Елинор се бяхме опитали да крием споровете и суровите думи от ушите на дъщеря ни, обаче понякога стените са тънки и децата, както започвах да разбирам, са най-добрите детективи. Много ги бива да подслушват.

Елинор Уиш беше скрила най-важното нещо от мен. Дъщеря ми. В деня, в който най-после ми показа Мади, аз си мислех, че всичко на света е наред. Поне в моя свят. Видях спасението в тъмните очи на дъщеря си, моите собствени очи. Ала онзи ден не забелязах пукнатините. Ямите под повърхността. А те бяха дълбоки. Най-щастливият ден в живота ми щеше да доведе до едни от най-отвратителните дни. Дни, в които не можех да забравя тайната, която толкова години бяха крили от мен. Тъкмо си мислех, че съм получил всичко, което бих могъл да искам от живота, и установявах, че съм прекалено слаб, за да го запазя, да нося предателството скрито в замяна на щастието, с което се бях сдобил.

Други, по-добри мъже можеха да го направят. Аз не можех – напуснах дома на Елинор и Мади. Моят ласвегаски дом е едноетаен апартамент в блок до пистата, на която милионери и милиардери, любители на хазарта, паркират частните си самолети и потеглят с фантастични лимузини към казината. Стъпил съм с единия крак в Лас Вегас, но другият си остава в Лос Анджелис, град, който знам, че никога няма да напусна, не и преди да умра.

След като ми пожела лека нощ, дъщеря ми даде телефона на майка си, която по изключение тая вечер си беше въкъци. Отношенията ни бяха по-обтегнати отвсякога. Карахме се за дъщеря ни. Не исках да израсне с майка, която нощем работи по казината. Не исках да вечеря в заведения за бързи закуски. Не исках и да опознае живота в град, който е извадил всичките си грехове на показ.

Обаче не бях в състояние да променя положението. Знам, че поемам риска да изглеждам смешен, защото живея в град, в който престъплението и хаосът винаги са наблизко и отровата буквално виси във въздуха, обаче не ми допада идеята дъщеря ми да израсне там, където е в момента. Има известна разлика между надеждата и желанието. Лос Анджелис живее с надежда и в това има нещо чисто. Помага ти да виждаш,

въпреки мръсния въздух. Вегас е друг. За мен той живее с желанието и този път води до гибелта. Не искам дъщеря ми да тръгне по него. Не го желая даже на майка ѝ. Готов съм да чакам, но не чак толкова дълго. Когато прекарвам повече време с дъщеря си, я опознавам по-добре и я обичам повече, готовността ми се разнишва като въжен мост над дълбока пропаст.

Та дъщеря ми даде телефона на майка си, но нито един от двамата ни нямаше какво толкова да каже. Аз само обещах, че ще се обадя на Мадри при първа възможност, и затворих. Пробождаше ме остра болка, с която не бях свикнал. Не беше нито самота, нито пустота. Познавах тези болки и се бях научил да ги търпя. Това бе болката, която идваше със страха за бъдещето, очакващо някой скъп човек, някой, за когото без колебание ще дадеш собствения си живот.

Глава 6

В девет и половина на другата сутрин стигнах с първият ферибот на Каталина. Бях се обадил на Грасиела Маккейлъб по мобилния си телефон от борда и тя ме чакаше на кея. Денят беше слънчев и свеж. Усетих разликата в чистия въздух. Грасиела ми се усмихна, когато ме видя да се приближавам към портала.

– Добро утро. Благодаря, че дойде. – Вече бяхме на „ти“.

– Няма проблем. Благодаря, че ме посрещна.

Почти бях очаквал Бъди Локридж да е с нея. Не го бях видял на ферибота и си мислех, че може да е отишъл на острова предишната вечер.

– Бъди още ли го няма?

– Не. И той ли ще дойде?

– Исках да прегледаме нещата на яхтата с него. Той обеща да дойде с първия ферибот, но го няма.

– Е, линията се обслужва от два ферибота. Следващият ще пристигне след четирийсет и пет минути. Сигурно ще дойде с него. Какво искаш да направиш първо?

– Искам да отида на яхтата. Ще започна оттам.

Отидохме до пристанището и се качихме на гумена лодка с извънбордов мотор до закотвените в редици яхти, които се поклащаха в такт на вълните. Яхтата на Тери, „Преследваща вълна“, бе втората от края на втория ред. Когато се приближихме и се блъснахме в стълбичката, ме обзе злокобно чувство. Тери беше умрял на тази яхта. Моят приятел, съпругът на Грасиела. Един от триковете на занаята ми някога бе да откривам или да създавам емоционална връзка с разследването. Това разпалваше огъня и ми осигуряваше нужния хъс Да ходя където трябва и да върша каквото трябва. Знаех, че този път не се налага да го търся. Нямахме нужда да си създавам емоционална връзка. Тя вече съществуваше. Достатъчно здрава.

Вперих очи в името на яхтата, написано с черни букви на кърмата, и си спомних, че Тери някога ми беше обяснил смисъла му. Преследваща вълна била вълната, от която трябвало да се пазиш. Тя се появявала ненадейно, връхлитала те изотзад. Полезна философия. Не можех да не се запитам защо Тери не е предусетил онова, което го е връхлетяло изотзад.

Неуверено скочих от гумената лодка върху стъпалото и се

пресегнах да я завържа, ала Грасиела ме спря.

– Аз няма да се кача – каза тя.

И поклати глава, като че ли да отклони убеждаванията ми. Вместо това ми подаде връзка ключове. Взех ги и кимнах.

– Просто не искам да се качвам – прибави Грасиела. – Стига ми онзи път, когато дойдох да му събера лекарствата.

– Разбирам.

– А и така ще върна лодката на кея, за да може Бъди да дойде с нея, ако се появи.

– „Ако“ ли?

– Не можеш винаги да разчиташ на него. Поне така казваше Тери.

– А какво ще правя, ако не се появи?

– Просто махни на някое водно такси. Те обикалят през петнайсети-на минути. Няма да имаш проблем. Можеш да го пишеш на моя сметка. Което ми напомня, че още не сме разговаряли за хонорара ти.

Трябваше да повдигне този въпрос, естествено, но и двамата знаехме, че не върша тази работа за пари.

– Не е необходимо – отвърнах. – Ако се съглася да се заема с това, искам само едно нещо в замяна.

– Какво?

– Веднъж Тери ми разказа за дъщеря ви. Че сте я кръстили Сиело Азул.

– Точно така. Той избра името.

– Някога обяснявал ли ти е защо?

– Просто каза, че му харесвало. Някога познавал момиче с това име.

Кимнах.

– В замяна искам някой ден да се запозная с нея – когато всичко това свърши, искам да кажа.

Желанието ми накара Грасиела да се замисли за миг. После кимна.

– Тя е мило момиче. Ще ти хареса.

– Убеден съм.

– Познаваш ли я, Хари? Момичето, на което Тери е нарекъл дъщеря ни?

Погледнах я и кимнах.

– Да, може да се каже. Ако искаш, някой ден ще ти разкажа.

Тя също кимна и отблъсна лодката от стълбичката. Помогнах ѝ с крак.

– Ключето е за вратата на каютата – поясни Грасиела. – С

останалите сам ще се оправяш. Надявам се да намериш нещо полезно.

Кимнах и вдигнах връзката ключове, като че ли щяха да отворят всички врати пред мен. Проследих я с поглед, докато се върна на кея, после се качих на кърмата и влязох в рубката.

Някакво чувство за дълг ме накара да се покатеря по стълбичката до горния рул преди да вляза в яхтата. Смъкнах брезентовото покривало и за миг застанах пред руля и седалката и си спомних разказа на Бъди Локридж за това как Тери припаднал точно тук. Някак си ми се струваше уместно да припадне на руля, но след всичко, което вече знаех, в същото време ми се струваше ужасно. Поставих ръка на облегалката, сякаш я отпусках на нечие рамо. Реших, че ще намеря отговорите на всичките въпроси.

С хромираното ключе от връзката, която ми бе дала Грасиела, се отключваше огледалната плъзгаща се врата, водеща към вътрешността на яхтата. Оставих я отворена, за да проветря. Вътре миришеше на сол и мухъл. Проследих вонята до стелажа с пръчки и макари. Изкуствените примамки още си бяха на кордите. Заклучих, че не са били измити и складирани както трябва след последното плаване. Не беше имало време. Не беше имало причина.

Исках да слеза по стълбата в каютата на носа, където знаех, че Тери е държал всичките си документи, но реших да оставя това място за накрая. Щях да започна с общата каюта и да продължа надолу.

Общата каюта бе функционално мебелирана с кушетка, стол и масичка отлясно. Зад седалката на вътрешния рул беше вградена чертожна маса. На отсрещната стена имаше ъглова гарнитура с червена кожена тапицерия. В ниската стена, която разделяше гарнитурата от камбуза, имаше телевизор, после идваше малкото стълбище, което водеше до предните каюти и банята.

Общата стая бе подредена и чиста. Застанах в средата и половин минута просто се оглеждах, преди да отида до чертожната маса и да отворя чекмеджетата. Маккейлъб беше държал там деловата си документация. Намерих списъци с клиенти и график за резервации. Имаше също данни за кредитни карти, които очевидно бе приемал като заплащане. Фирмата му имаше банкова сметка и в чекмеджето открих чекова книжка. Проверих счетоводната книга и видях, че почти всички приходи са отивали за гориво, пристанищни такси, риболовно и друго оборудване. Нямахме документи за плащане в брой, затова заклучих, че ако бизнесът е бил печеливш, цялата печалба е идвала във формата на нерегистрирани приходи от клиенти в зависимост от броя им.

В най-долното чекмедже имаше папка с получени необезпечени чекове. Бяха само няколко и бяха получавани през определени периоди, при това не бяха за толкова големи суми, че сериозно да навредят на бизнеса.

Забелязах, че в чековата книжка и повечето фирмени документи фигурират имената на Бъди Локридж или Грасиела като отговорно лице. Грасиела ми бе обяснила причината: официалните доходи на Тери били ограничени. Ако печелел над определен лимит, който беше смайващо нисък, нямало да получава щатски и федерални медицински помощи. И ако се лишал от тях, щял сам да плаща медицинските си разходи – сигурно разорение за човек, на когото са трансплантирали сърце.

В папката с необезпечените чекове намерих и копие от шерифски доклад, който нямаше връзка с другите документи. Отнасяше се за инцидент отпреди два месеца, явно обир на „Преследваща вълна“. Жалбата беше подадена от Бъди Локридж и обобщението показваше, че от яхтата е взето само едно нещо – портативна система за глобално позициониране. Стойността ѝ бе оценена на триста долара и моделът беше посочен като „Гъливер 100“. В допълнителната бележка се уточняваше, че тъжителят не може да съобщи серийния номер на липсващото устройство, тъй като го бил спечелил на покер от непознат.

След като приключих с повърхностния оглед на всички чекмеджета на чертожната маса, се върнах към клиентските папки и започнах да ги преглеждам по-подробно, като обърнах особено голямо внимание на клиентите, които Маккейлъб и Локридж бяха возили месец и половина преди смъртта на Тери. Нито едно име не ми се стори странно или подозрително и в папката нямаше бележки от Тери или Бъди, които да пораждат каквито и да било съмнения. Въпреки това извадих бележника от задния джоб на дънките си и съставих списък с имената на всички клиенти и датата на плаването. Така успях да видя, че плаванията в никакъв случай не са били редовни. В добри седмици бе имало три-четири половиндневни плавания. Една седмица изобщо не беше имало клиенти, друга – само един. Започвах да разбирам какво искаше да каже Бъди за необходимостта да преместят фирмата на континента, за да увеличат честотата и продължителността на плаванията. Маккейлъб бе управлявал фирмата като хоби, което беше направило развитието ѝ невъзможно.

Естествено знаех причината, Тери бе имал друго хоби, ако можеше да се нарече така, и беше имал нужда от време за него. Тъкмо връщам документите в чекмеджето с намерението да се запътя към носа, за да се заема с другото хоби на Тери, когато чух вратата на каютата да се

отваря зад мен.

Беше Бъди Локридж. Бе се качил на яхтата, без да чуя малкия мотор на гумената лодка и блъскането ѝ в стълбичката. Не бях усетил и значителната му тежест, когато се беше качил на борда.

– Добрутро – поздравя той. – Извинявай за закъснението.

– Няма нищо. Имам много работа тук.

– Намери ли вече нещо интересно?

– Още не. Тъкмо се канех да слеза долу и да прегледам папките му.

– Хубаво. Ще ти помогна.

– Всъщност, Бъди, повече ще ми помогнеш, ако се обадиш на последния ви клиент.

Погледнах последното име, записано на страницата на бележника ми.

– Ото Уудол. Можеш ли да му позвъниш и да го попиташ дали ще е удобно следобед да се срещна с него?

– Само това ли? Накара ме да бия целия тоя път само за да се обадя по телефона, така ли?

– Не, имам въпроси към теб. Трябваш ми тук. Просто смятам, че не бива да ровиш в папките му. Поне засега.

Имах чувството, че Бъди Локридж вече знае наизуст всички папки в каютата на Тери. Обаче нарочно го разигравах така. Трябваше да го държа наблизко, и в същото време на разстояние. Докато не се убедя, че е чист. Да, той беше съдружник на Маккейлъб и аз бях потвърдил опитите му да спаси приятеля си, но през живота си бях виждал и по-странни неща. В момента няха заподозрени и това означаваше, че трябва да подозирам всички.

– Обади се и после ела долу при мен.

Оставих го и сляхох по тесните стълби до долната част на яхтата. И преди бях ходил там, така че познавах разположението. Двете врати отляво в коридора водеха до тоалетната и килера. Право пред мен беше вратата на малката каюта на носа. Вратата отдясно водеше в голямата каюта, където преди четири години щяха да ме убият, ако Тери Маккейлъб не беше стрелял по нападателя ми. Това се бе случило минути след като го бях спасил от подобен край.

Плъзнах поглед по ламперията в коридора, където си спомнях, че два куршума на Маккейлъб бяха пробили дървото. Повърхността беше покрита с дебел слой лак, но видях, че ламперията е подменена.

Лавиците в килера бяха празни и банята бе чиста. Вентилационният отвор излизаше на предната палуба. Отворих вратата на голямата каюта

и надникнах вътре, но реших да го оставя за по-късно. Отидох в предната каюта и намерих ключа от връзката, която ми беше дала Грасиела, за да отключа.

Каютата си бе такава, каквато я помнех. Две двойки двуетажни легла от двете страни по очертанията на носа. Леглата отляво все още се използваха за спане. Тънките дюшеци бяха навити и завързани с ластични въжета. Долното легло отдясно обаче нямаше дюшек и бе превърнато в бюро. Върху горното имаше четири продълговати кашона с папки.

Разследванията на Маккейлъб. Дълго и мрачно се вирах в тях. Струваше ми се, че ако някой го е убил, щях да открия заподозрения в тези папки.

– По всяко време днес.

За малко да подскоча. Зад мен стоеше Локридж. Пак не го бях чул да се приближава. Усмиваше се, защото му харесваше незабелязано да се прокрадва и да ме стряска.

– Хубаво – отвърнах. – Може би следобед ще отидем при него. И без това дотогава ще имам нужда от почивка от тия неща.

Погледнах бюрото и видях белия лаптоп с характерния символ на отхапана ябълка. Пресегнах се и го отворих. Колебаех се как да продължа.

– Последния път, когато идвах тук, той имаше друг компютър.

– Да – потвърди Локридж. – Взе тоя заради графиката. Започна да се занимава с дигитална фотография и такива неща.

И без да го моля, се наведе и натисна един бял бутон на лаптопа. Машината зажува и черният екран се освети.

– Каква фотография? – попитах.

– Е, нали разбираш, главно аматьорски неща. Децата му, залези и подобни глупости. Започна с клиентите. Правехме им снимки с трофейната риба, нали разбираш. Тери просто слизаше тук и на място разпечатваше снимките върху гланцова хартия. Тук някъде има кашон с евтени рамки. Клиентът улавя риба и получава снимка в рамка. Като екстра. Харесваше им. Бакшишите ни веднага скочиха.

Компютърът се зареди. Екранът представляваше светло-синьо небе, което ми напомни за дъщерята на Маккейлъб. По десктопа бяха пръснати няколко иконки. Веднага забелязах миниатюрна папка. Под нея пишеше „ПРОФИЛИ“. Това ме интересуваше. Обходих с поглед екрана и видях иконка, която приличаше на фотоапарат пред снимка на палма. Тъй като току-що бяхме разговаряли за фотография, я посочих.

– Там ли са снимките?

– Да – отвърна Локридж.

И отново се задейства, без да го моля. Плъзна показалец по квадратчето пред клавиатурата и премести стрелката на екрана върху фотоинконката. С палец натисна бутона под тъч-пада и екранът незабавно се промени. Локридж, изглежда, познаваше компютъра и това ме навеждаше на въпросите защо и как. Дали Маккейлъб му бе позволявал да работи с лаптопа – в края на краищата те бяха делови съдружници, или Локридж се беше ошлайфал в това без знанието на Тери?

На екрана под заглавието фото се отвори прозорец. Бяха изброени няколко папки. Имената на повечето бяха просто дати, обикновено няколко седмици или месец. Една папка бе озаглавена просто „ПОЩА“.

– Това ни трябва – посочи Локридж. – Искаш ли да разгледаш някои неща? Снимки на клиенти и риба.

– Да, покажи ми последните снимки.

Той кликна папка с дати, които свършваха само седмица преди смъртта на Маккейлъб. Папката се отвори. Вътре имаше няколко десетки снимки, подредени по дати. Бъди кликна последната. Изтекоха няколко секунди и на екрана се отвори снимка на мъж и жена, и двамата силно почернели и усмихнати. Държаха пред обектива отвратително грозна кафява риба.

– Камбала от залива Санта Моника – поясни Бъди. – Страхотен улов.

– Кои са тия хора?

– Хм, май че са от... Минесота, струва ми се. Да, от Сейнт Пол. И едва ли са женени. Искам да кажа, женени са, обаче не един за друг. Бяха отседнали на острова. Заедно. Те бяха последните ни клиенти преди плаването до Бая. Снимките от онова плаване сигурно още са във фотоапарата.

– А къде е фотоапаратът?

– Би трябвало да е тук. Ако не, значи навярно го е взела Грасиела.

Той кликна стрелката над снимката. Появи се друга снимка на същата двойка със същата риба. Локридж продължи да отваря снимки и накрая стигна до нов клиент и неговата трофейна риба, възроровобляло същество, дълго около трийсет и пет сантиметра.

– Бял морски костур – осведоми ме Бъди. – Хубава риба.

И продължи да ми показва върволица рибари и техния улов. Всички изглеждаха доволни, очите на някои даже бяха типично изцъклени под въздействието на алкохол. Локридж ми каза имената на всички риби, но не на всички клиенти. Не ги помнеше. Някои просто определи

като хора, които са му дали голям или малък бакшиш.

Накрая стигна до човек с радостна усмивка, който държеше малък бял морски костур, и изруга.

– Какво има? – попитах аз.

– Тоя нещастник ми завлече джипиеса.

– Кое?

– Системата за глобално позициониране. Тоя тип ми го гепи.

Глава 7

Бакъс стоеше на повече от трийсет метра зад нея. Знаеше, че дори на оживеното чикагско летище тя ще е в „пълна бойна готовност“, както се изразяваха в Бюрото. Пазиш си гърба и внимаваш дали не те следят. До този момент пътуването с нея бе достатъчно рисковано. Самолетът от Южна Дакота беше малък и на борда имаше не повече от четирийсет души. Случайността го бе пратила само на два реда от нея. Адски близо – струваше му се, че усеща мириса ѝ – под парфюма и грима. Миризмата, която надушват кучетата.

Беше опияняващо да е толкова близо и все пак толкова далеч. През цялото време му се искаше да се обърне и да я погледне, може би да зърне лицето ѝ между облегалките, да види какво прави. Но не смееше. Не биваше да бърза. Знаеше, че хубавите неща отиват при онези, които грижливо планират и после чакат. Това бе номерът, тайната. Мракът чака. Всички неща отиват при мрака.

Последва я през половината терминал на „Американ Еърлайнс“, докато тя не седна при изход К9. Наоколо нямаше никого. Тук не чакаха пътници. Зад гишетата нямаше служители на „Американ“, готови да работят на компютрите и да проверяват билети. Ала Бакъс знаеше, че тя просто е подранила. И двамата бяха подранили. Самолетът за Лас Вегас щеше да излети чак след два часа. Знаеше го, тъй като и той летеше за там. В известен смисъл бе ангел хранител на Рейчъл Уолинг, безмълвен придружител, който щеше да е с нея, докато тя не стигнеше до крайната си цел.

Мина покрай изхода, като внимаваше да не я зяпа прекалено явно, но беше любопитен да види как ще прекара времето до следващия полет. Усука ремъка на големия си кожен сак, праметнат през дясното му рамо, така че ако тя случайно го погледне, очите му да са насочени към каишката, вместо към лицето ѝ. Не се боеше, че Рейчъл Уолинг ще го познае. Операциите си бяха стрували болките. Но може-ще да го познае от самолета от Репид Сити. А не искаше. Не искаше да стане подозрителна.

Сърцето му се блъскаше в гърдите като бебе, риташо под одеялце, докато плахо я поглеждаше. Тя четеше. Книга. Стара и оръфана от много четене. От страниците се подаваха множество жълти самозалепващи се листчета за отбелязване. Но позна корицата и заглавието. „Поетът“.

Четеше за него!

Побърза да отmine, преди Рейчъл да е усетила, че я наблюдават, и да вдигне глава. Продължи още два изхода нататък и влезе в тоалетната. Грижливо заключи вратата на кабинката. Закачи сака си на бравата и бързо смъкна каубойската шапка и елека. Седна на тоалетната чиния и си събу ботушите.

След пет минути се преобрази от южнодакотски каубой в ласвегаски комарджия. Облече си копринени дрехи. Сложи си златото. Обецата и черните очила. Закопча лъскавия хромиран мобифон на колана си, въпреки че нямаше кой да му се обади, нито на кого да се обади. Извади от сака друг сак, много по-малък и с лъва на „Метро Голдуин Майер“.

Напъха стария си костюм в новия сак и излезе от кабинката, претметнал ремъка на сака с лъва през рамо.

Отиде при мивката да си измие ръцете. Възхити се сам на себе си за приготвянията, които бе направил. Планирането и вниманието към дребните подробности го бяха направили такъв, какъвто беше – те му осигуряваха успех в занаята.

За миг се замисли какво го очаква. Щеше да заведе Рейчъл Уолинг на пътешествие. Накрая тя щеше да опознае дълбините на мрака. Неговия мрак. Щеше да си плати за всичко, което му бе причинила.

Усети, че получава ерекция. Отдръпна се от мивката и се върна в една от кабинките. Опита се да мисли за друго. Заслуша се във влизането и излизането на други пътници в тоалетната – облекчаваха се, миеха си ръцете. Един мъж разтваря по мобилния си телефон, докато ходеше по голяма нужда в съседната кабинка. Вонеше ужасно. Но това нямаше значение. Миришеше като тунела, в който много отдавна той се прероди в кръвта и мрака. Само да знаеха в каква компания се намират.

За миг зърна тъмно, беззвездно небе. Падаше назад, размахваше ръце, безполезни безпери ръце на голишарче, съборено от гнездото.

Ала оцеля и се научи да лети.

Разсмя се и натисна с крак педала за водата, за да заглуши смеха си.
– Майната ви на всички!

Изчака ерекцията му да премине, като размишляваше за причината и се усмихваше. Достатъчно добре се познаваше. В крайна сметка винаги се свеждаше до едно и също. Между властта, секса и удовлетворението имаше съвсем нищожна разлика. Докато се стигнеше до теснините между синапсите в сивите гънки на мозъка. В тези теснини всичко се свеждаше до едно и също.

Когато беше готов, отново пусна водата и излезе от кабинката.

Повторно си изми ръцете и се погледна в огледалото. Усмихна се. Беше нов човек. Рейчъл нямаше да го познае. Никой нямаше да го познае. Уверено разкопча ципа на сака си и провери дигиталния си фотоапарат. Там беше, готов за снимане. Реши, че ще поеме риска и ще й направи още няколко снимки. Просто за спомен, няколко тайни фотографии, на които да се възхищава и радва, след като всичко това приключи.

Глава 8

Джипиесът. Това ми напомни за доклада на шерифа в чекмеджето долу.

– Исках да те попитам за това. Значи казваш, че този тип ти е откраднал джипиеса, така ли?

– Адски лицемерно копеле! Сигурен съм, че беше той. Дойде с нас и докато се опомним, джипиеса ми го няма, а той отваря фирма и започва да води клиенти из пролива. Събираш две и две и получаваш мръсна гадина. Мислех да му отида на гости.

Затруднявах се да следя линията на разказа му. Помолих го да ми го обясни на човешки език.

– Добре, слушай – отвърна той. – В оная черна кутийка бяха нашите най-хубави места. Риболовните ни дупки, мой човек. И не само това, там бяха местата, отбелязани от човека, от когото я спечелих. Спечелих я на покер от друг риболовен водач. Определената стойност не се отнасяше за устройството, а за онова, което беше в паметта му. Човекът залагаше дванайсетте си най-добри места и аз ги спечелих.

– Ясно – казах. – Сега вече загреях. Стойността ѝ е била в координатите на риболовните места, а не в самия уред.

– Точно така. Тия неща струват по два стотака. Обаче риболовните места идват от дълги години работа, майсторство и опит.

Посочих снимката на компютърния екран.

– И този тип идва, взима джипиеса и отваря собствена фирма. Като използва твоя опит, както и опита на водача, от когото си спечелил уреда.

– Абсолютно. Както казах, някой ден ще му отида на гости.

– Къде е проливът?

– От другата страна, където островът се стеснява като осмица.

– Каза ли в шерифското управление, че според теб го е откраднал той?

– Не веднага, защото не знаехме, нали разбираш. Джипиесът изчезна и си помислихме, че някакви хлапетии са се качили на борда през нощта и са задигнали каквото им е попаднало. Доколкото разбирам, е адски досадно да растеш на острова. Питай Грасиела за Реймънд – малкият направо се побърква. Въпреки това съобщихме за кражбата – и толкова. Обаче след две седмици виждам обява във „Фиш Тейлс“, която

съобщава за новата фирма в пролива. Имаше и снимка на този тип. Ей, аз го познавам, викам си, и събрах две и две. Сигурен съм, че той ми е откраднал джипиеса.

– Съобщил ли в шерифското управление?

– Да, обадох се и им казах кой е крадецът. Те не се въодушевиха особено. След седмица пак им се обадох. Отговориха ми, че са разговаряли с него – по телефона. Даже не си бяха направили труда лично да отидат там. Той отрекъл естествено, и с това се приключи.

– Как се казва?

– Робърт Файндър. Фирмата му се казва „Исмъс Чартърс“. В обявата се представя като Робърт Файндър Рибата. Как ли пък не, По-скоро Рибокрадеца.

Погледнах снимката на екрана и се запитах дали това има някакво отношение към моето разследване. Можеше ли изчезналото устройство за глобално позициониране да е в центъра на смъртта на Тери Маккейлъб? Струваше ми се малко вероятно. Мисълта, че някой може да открадне риболовните места на конкурента си, беше разбираема. Но да замислиш сложен заговор да убиеш този конкурент изглеждаше абсолютно неправдоподобно. Това изискваше изключително грижливо планиране и подготовка от страна на Файндър, определено.

Локридж сякаш прочете мислите ми.

– Ей, да не се чудиш дали онова копеле може да има нещо общо със смъртта на Тери?

Продължително го изгледах. Съзнавах, че е по-вероятно Локридж да е замесен в смъртта на Маккейлъб, за да ей осигури управлението на фирмата и „Преследваща вълна“.

– Не знам – отвърнах. – Но сигурно ще го проверя.

– Само кажи, ако искаш някой да дойде с теб.

– Непременно. Виж, в шерифския доклад забелязах, че джипиесът е единствената открадната вещ. Това вярно ли е? Нищо друго ли не установихте, че липсва?

– Вярно е. Затова отначало с Тери ни се стори странно. Докато не разбрахме, че е бил Файндър.

– Значи и Тери е смятал така, че е Файндър, искам да кажа?

– И той стигаше до това заключение. Че кой друг може да е бил?

Сериозен въпрос, но в момента не смятах, че заслужава цялото ми внимание. Посочих екрана на лаптопа и помолих Локридж да продължи да ми показва снимките. Той го направи и върволицата от щастливи рибари отново се заниза.

Натъкнахме се на още нещо любопитно. Бъди стигна до група от шест снимки на мъж, чието лице отначало не се виждаше ясно. На първите три фотографии той позираше с пъстра риба, протегната към обектива. Само че я държеше прекалено високо, така че скриваше по-голямата част от лицето му. Над тръбната перка на рибата се подаваха само тъмните му очила. Рибата изглеждаше една и съща, което ме накара да предположа, че фотографът неколkokратно се е опитал да снима лицето му. Напразно.

– Кой ги е снимал?

– Терора. Аз не бях на яхтата.

Нещо в мъжа или може би в начина, по който избягваше обектива, бе събудило подозренията на Маккейлъб, Това ми се струваше очевидно. Следващите три кадъра от групата бяха заснети без знанието на клиента. Първите два бяха направени от голямата каюта, докато рибарят стоеше, облегал се на Десния парапет. Тъй като стъклото на вратата беше светлоотразително, клиентът не бе знаел, че Маккейлъб го снима.

Първата снимка беше в профил, втората – в анфас. Като е елиминирал обстановката, Тери инстинктивно бе заснел полицейски пози, по редното потвърждение за подозренията му. Дори и на тези снимки мъжът не се виждаше съвсем добре, но имаше сивееща кестенява брада и носеше тъмни очила с големи стъкла и синя бейзболна шапка с емблемата на Лос Анджелис Доджърс. Малкото, което се виждаше от косата му, предполагаше, че е късо подстригана и отговаря по цвят на брадата. На дясното му ухо лъщеше златна обеча.

На снимката в профил очите му явно бяха присвити и въпреки тъмните очила. Носеше дънки, обикновена бяла тениска и дънково яке.

Шестата снимка, последната, беше направена след края на плаването. На нея се виждаше заснет отдалече мъж, който вървеше по кея Авалон, очевидно след като бе слязъл от „Преследваща вълна“. Лицето му беше съвсем леко обърнато към обектива. Зачудих се дали е продължил да се обръща след снимката и случайно е видял, че Маккейлъб го фотографира.

– Какъв е този човек? – попитах Локридж.

– Не знам. Нали ти казах, тогава ме нямаше. Тери го е качил случайно. Без резервация. Она просто се появил с водно такси, докато Тери бил на борда, и помолил да го разходи. Платил за половин ден, минималната продължителност. Искал да потегли веднага, а аз бях на континента. Тери не можел да ме изчака, затова го качил без мен. Сам, което е адски досадно. Обаче хванали разкошна океанска скумрия. Не е зле.

– Той разказа ли ти нещо за клиента?

– Не, почти нищо. Каза само, че не останал и половин ден. Пожелал да си тръгне след два часа. Затова се върнали.

– Тери се е усъмнил в него. Направил му е шест снимки, три от които – без знанието на клиента. Сигурен ли си, че не е споменал нищо за това?

– Не и на мен, казах ти вече. Обаче Тери пазеше много неща за себе си.

– Знаеш ли името на този човек?

– Не, но съм сигурен, че Тери го е вписал в корабния дневник. Искаш ли да проверя?

– Да. Освен това ме интересуват точната дата и начинът на плащане. Но първо, можеш ли да принтираш тия снимки?

– И шестте? Ще отнеме известно време.

– Да, и шестте. А също снимка на Файндър. Имам време.

– Предполагам, че не ти трябва в рамка, нали?

– Не, Бъди, само снимките.

Локридж седна на мекия стол пред компютъра, включи принтера, зареди фотографска хартия и опитно въведе командите, които пратиha седемте снимки в принтера. Отново ми направи впечатление лекотата, с която боравеше с техниката. Имах чувството, че лаптопът не съдържа нищо, с което да не е запознат. Както навярно и кашоните с папки на леглото над нас.

– Добре – каза той и се изправи. – Ще отнеме по около минута на снимка. И излизат малко лепкави. Не е зле да ги изчакаш да изсъхнат. Аз ще се кача горе да видя какво пише в корабния дневник за тоя тайнствен клиент.

Щом излезе, аз седнах на стола. Бях наблюдавал как работи с фотографските файлове и бързо се учех. Върнах се в главния списък и клигнах два пъти върху папката, озаглавена „ПОЩА“. Отвори се рамка с трийсет и шест малки снимки. Клигнах първата и снимката се уголеми. На нея Грасиела буташе детска количка, в която спеше момиченце. Сиело Азул. Дъщерята на Тери. Изглежда, бяха в търговски комплекс. Снимката си приличаше с фотографиите на тайнствения клиент по това, че Грасиела не подозираше, че я снимат.

Обърнах се и погледнах към стълбището на голямата каюта. Локридж не се мяркаше. Станах и бързо излязох в коридора. Вмъкнах се през отворената врата на банята. Притиснах се към стената и зачаках. Локридж съвсем скоро се появи с корабния дневник. Движеше се много

тихо, за да не вдига шум. Оставих го да ме подмине и излязох в коридора зад него. Той влезе в предната каюта, готов отново да ме стресне с внезапната си поява.

Само че този път Локридж се стресна, щом установи, че не съм там. Когато се обърна, аз бях точно зад него.

– Обичаш да плашиш хората, а, Бъди?

– Хм, не, просто...

– Не го прави с мен, а? Какво пише в дневника?

Той се изчерви – пролича му въпреки рибарския загар. Ала му бях дал урок и той бързо го усвои.

– Тери е записал името му в дневника, но нищо повече. Пише „Джордан Шанди, половин ден“. Само толкова.

Той отвори дневника и го обърна, за да ми покаже записа.

– Ами начинът на плащане? Между другото, колко струва половин ден?

– Триста за половин ден, петстотин за цял. Проверих в данните за кредитните карти. Няма нищо. Погледнах и при депозитите. Пак нищо. Това означава, че е платил в брой.

– Кога е било това? Предполагам, че е записано в дневника по дата.

– Да. Тринайсети февруари... ей, това е било петък, тринайсети. Смяташ ли, че е било нарочно?

– Кой знае? Преди или след плаването с Файндър е било?

Локридж остави корабния дневник на бюрото, за да виждаме и двамата. Прокара показалец по списъка клиенти и спря на Файндър.

– Той е една седмица по-късно. На деветнайсети февруари.

– А каква е датата на шерифския доклад за кражбата?

– Мамка му, трябва да проверя.

Излезе и го чух да се качва по стълбището. Извадих първата снимка от принтера и я оставих на бюрото. На нея Джордан Шанди криеше лицето си зад слънчевите си очила и океанската скумрия. Взирах се в него, докато Локридж се върна в каютата. Този път не се опита да ме стресне.

– Съобщили сме за кражбата на двацет и втори февруари.

Кимнах. Пет седмици преди смъртта на Маккейлъб. Записах всички дати, които бяхме уточнили, в бележника си. Не бях сигурен дали някоя от тях има значение.

– Добре – казах. – Ще ми направиш ли още една услуга, Бъди?

– Естествено. Каква?

– Качи се горе, свали рибарските прътове от стелажата и иди да ги измиеш. Струва ми се, че след последното плаване никой не го е

направил. От тях цялата яхта вони на киснато, а както изглежда, ще останем още няколко дни. Това много ще ми помогне.

– Искаш да се кача и да измия риболовните прътове.

Не го каза като въпрос. Обидата и разочарованието му бяха очевидни. Преместих поглед от снимката към лицето му.

– Да, точно така. Това много ще ми помогне. Аз ще приключа със снимките и после ще отидем на гости на Ото Уудол.

– Както кажеш.

Той вяло напусна каютата и го чух да се тътри по стълбището, същото толкова шумно, колкото беше безшумен по-рано. Извадих втората снимка от принтера и я сложих до първата. Извадих черен маркер от чашата за кафе на бюрото и в бялото поле под fotografiaята написах името Джордан Шанди.

После отново насочих вниманието си към компютъра и снимката на Грасиела и дъщеря ѝ. Кликнах стрелката и се отвори следващата снимка. Пак от търговски комплекс. Беше направена още по-отдалеч и изглеждаше зърниста. Зад Грасиела вървеше момче. Синът им, заключих. Осиновеният им син.

На тази снимка бяха всички от семейството освен Тери. Той ли ги бе снимал? Тогава защо толкова отдалеч? Кликнах стрелката и продължих да разглеждам снимките. Почти всички бяха от търговския център и бяха направени от разстояние. На нито една от тях хората не гледаха към обектива. След двайсет и осем подобни снимки обстановката се промени и семейството се озова на ферибота за Каталина. Пътуваха за вкъщи и фотографът ги следваше.

В тази група имаше само четири снимки. На всяка от тях Грасиела седеше в задния край на главната каюта между момчето и момичето. Фотографът се бе разположил в предния край на каютата и беше снимал през няколко реда седалки. Дори да го бе забелязала, Грасиела сигурно не беше разбрала, че снима нея, и го бе помислила за поредния турист, отиващ на Каталина.

Последните две от трийсет и шестте снимки се различава от другите, сякаш бяха част от съвсем друг проект. На първата имаше зелен пътен знак. Уголемих я и разбрах, че е снимана през предно стъкло на кола. Виждаше се рамката на стъклото с някакъв стикер в ъгъла, част от арматурното табло и част от ръката на фотографа, отпусната отляво върху волана.

Пътният знак изпъкваше на пустинния фон. И гласеше:

ЗАЙЗИКС РОУД 1,5 км

Познавах този път. Или по-точно, познавах знака. Всеки от Лос Анджелис, пътувал за и от Лас Вегас толкова често, колкото мен миналата година, щеше да го познае. Горедолу по средата на шосе 15 се намираще изходът за Зайзикс Роуд, чието уникално име не можеше да се сбърка. Намираще се в Мохаве и като че ли не водеше заникъде. Нямах бензиностанция, абсолютно нищо. Затънтено място на края на света.

Последната снимка беше също толкова озадачаваща. Уголемих я и видях, че е някакъв странен натюрморт. В средата имаше стара лодка – беше се разсърнала и пожълтялата боя се лющеше под парещото слънце. Намираще се сред скалите в пустинята, сякаш на километри от водата. Лодка, плаваща по море от пясък. И да имаше в това някакъв смисъл, не го откривах.

Като следвах процедурата, която бях наблюдавал да прилага Локридж, принтирах двете пустинни снимки и се върнах към другите фотографии, за да избира няколко за отпечатване. Отделих по две фотографии от ферибота и търговския център. Докато чаках, уголемих няколко снимки от търговския център с надеждата да забележа нещо във фона, което да показва в кой търговски комплекс се намират Грасиела и децата. Знаех, че мога просто да я попитам, но не бях сигурен, че искам да го направя.

Успях да позная надписите на торбите, носени от различни купувачи – „Нордстром“, „Сакс“ и „Барнс & Ноубъл“. На една фотография семейството минаваше през заведение за бързо хранене. Записах си тези данни. Въз основа на тях най-вероятно щях да успея да определя в кой търговски център са направени снимките, ако преценях, че тази информация ми е необходима и е по-добре да не питам Грасиела. Този въпрос продължаваше да стои открит. Не ми се щеше да я плаша, ако не се налагаше. Предпочитах да ней казвам, че някой я е следил, докато е била с децата си – при това човек със странна връзка с мъжа ѝ. Поне засега.

Тази връзка стана още по-странна и обезпокояваща, когато принтерът накрая изхвърли снимката от търговския комплекс. На нея семейството вървеше пред книжарница на „Барнс & Ноубъл“. Фотографията беше направена от отсрещния край на сградата, но тълпът бе почти перпендикулярен на витрината. Стъклото мътно отразяваше фотографа. Не го бях забелязал на компютърния екран, но сега го виждах на разпечатката.

Образът на фотографа беше прекалено дребен и блед на фона на рекламата зад витрината – фигура в цял ръст на мъж с шотландска поличка, заобиколен с купища книги и надпис „Иън Ранкин ни гостува тази вечер!“ Разбрах, че мога да използвам рекламата, за да определя точния ден, в който са снимани Грасиела и децата ѝ. Просто трябваше да се обадя в книжарницата и да разбера кога е гостувал Иън Ранкин. Ала фигурата скриваше фотографа от мен.

Върнах се при компютъра, намерих снимката сред миниатюрните кадри и я уголемих. Вторачих се в нея. Нямах представа какво да правя.

Бъди беше горе и с един маркуч, включен в кран до планшира, поливаше осемте рибарски пръта, подпрени на кърмата. Казах му да спре водата и да дойде в каютата. Той безмълвно се подчини. Когато влезе, му дадох знак да седне на стола, надвесих се над него и очертах отражението на фотографа върху витрината.

– Това тук може ли да се уголеми? Искам да видя по-Добре този участък.

– Може да се уголеми, но ще изгубиш чистотата на образа. Това е дигитално изображение, нали разбираш? Получаваш каквото си направил.

Не знаех за какво говори. Просто му казах да го направи. Той си поигра с квадратните бутончета над кадъра и започна да уголемява фотографията, после я разположи така, че отражението да остане на екрана. Скоро заяви, че е получил максимално увеличение. Наведох се към дисплея. Изображението беше още по-мътно. Даже очертанятията на шотландската поличка на писателя се бяха размили.

– Не можеш ли да го поизясниш?

– Искаш да кажеш пак да го смаля? Естествено, че...

– Не, искам да кажа да го фокусираш.

– Не, мой човек, това е максималното. Виждаш това, което си направил.

– Добре, разпечатай го. Предишния път, когато го разпечатах, се получи по-добре. Може и сега да стане така.

Локридж въведе командите и аз нервно запристъпвах от крак на крак, докато изтече минутата.

– Между другото, какво е това? – попита Бъди.

– Отражение на фотографа.

– О, искаш да кажеш, че не е Тери, така ли?

– Съмнявам се. Смятам, че някой друг е снимал семейството му и му е пратил снимките. Било е някакво послание. Споменава ли ти е за

това?

– Не.

Реших да го притисна.

– Кога за пръв път забеляза този файл в компютъра?

– Не знам. Трябва да е било... всъщност ги видях за пръв път едва с теб.

– Не ме будалкай, Бъди. Може да е нещо важно. Наблюдавах те. Ти работиш с това нещо, като че ли е твое още от гимназията. Знам, че си влизал в компютъра, когато Тери го е нямало. Сигурно и той е знаел. Не му е пукало, на мен също. Само ми кажи кога за пръв път видя тоя файл.

Той помълча малко, докато обмисляше положението.

– За пръв път ги видях около месец преди да умре. Обаче ако питаш кога ги е видял Тери, просто трябва да погледнеш архива на файла и да провериш кога е създаден.

– Тогава действай, Бъди.

Локридж отново заработи на клавиатурата и влезе в историята на фотографския файл. След няколко секунди получи отговора.

– На двайсет и седми февруари – съобщи той. – Тогава е създаден файлът.

– Добре, ясно – отвърнах. – Ако допуснем, че не ги е направил Тери, как са се озовали в неговия компютър?

– Ами, има няколко начина. Единият е да ги е получил по имейл и да ги е качил. Другият е някой да е взел неговия фотоапарат и да ги е заснел. После Тери ги е намерил и ги е качил. Третият начин е някой просто да му е пратил чип от фотоапарат или компактдиск със снимките. Това сигурно е най-непроследимият начин.

– Тери можеше ли да ползва имейл отгук?

– Не, от къщи. На яхтата няма връзка. Казах му, че трябва да си вземе клетъчен модем, за да има безжичен Интернет, обаче той не щеше.

Принтерът изхвърли снимката и аз я грабнах преди Бъди да успее да реагира, но после я оставих на бюрото, за да я виждаме и двамата. Отражението беше размазано и неясно, ала все пак по-разпознаваемо, отколкото на компютърния екран. Фотографът държеше апарата пред лицето си и напълно го скриваше. Но пък познах застъпващите се две букви от емблемата на Лос Анджелис Доджърс. Фотографът носеше бейзболна шапка.

Всеки Божи ден в тоя град сигурно се разхождат петдесет хиляди души с шапки на Доджърс. Не знам точно. Обаче знам, че не вярвам в

съвпадения. Никога не съм вярвал и никога не ще повярвам. Взирах се в мътното отражение на фотографа и интуитивно усещах, че това е тайнственият човек. Джордан Шанди.

Локридж също го виждаше.

– По дяволите! – изруга той. – Нашият човек, а? Струва ми се, че е оня клиент. Шанди.

– Да – потвърдих аз. – И аз така смятам.

Поставих снимката на Шанди с океанската скумрия в ръце До увеличението. Не можех да получа стопроцентова идентификация, но нямаше и нищо, което да ме разубеди. Нямам представа защо, но бях сигурен. Знаех, че същият човек, който се е появил без предизвестие на яхтата на Тери Маккейлъб, е проследил и фотографирал семейството му.

Не знаех откъде Маккейлъб е взел тия снимки и дали е направил същия логически скок като мен.

Заех се да събирам всички фотографии, които бях принтирал. И през цялото време се опитвах да свържа нещо, да направя някаква асоциация. Такава обаче нямаше. Не разполагах с достатъчно голяма част от картината. Само отделни парченца. Инстинктът ми подсказваше, че Маккейлъб е бил заробен по някакъв начин. Снимките на семейството му бяха стигнали до него във формата на имейл, фоточип или компакт-диск. И последните две снимки бяха ключът. Първите трийсет и четири бяха стръвта. Последните две бяха кукичката, скрита в тая стръв.

Посланието ми се струваше очевидно. Фотографът искаше да привлече Маккейлъб в пустинята. На Зайзикс Роуд.

Глава 9

Рейчъл Уолинг слизаше с ескалатора в огромното багажно помещение на международното летище „Маккаран“. Беше взела багажа си със себе си в самолета по време на полета от Южна Дакота, но летището бе проектирано така, че всички пътници да минават оттам. Площадката на ескалатора гъмжеше от посрещачи. Шофьори на лимузини държаха табели с имена на клиенти, на други просто бяха написани имена на хотели, казина и туристически компании. Шумотевницата, която се вдигаше от залата, я оглуши. Не можеше да се сравнява с летището, от което бе потеглила сутринта.

Шери Дей я чакаше. Рейчъл не бе виждала колежката си от ФБР от четири години – последния път просто мимоходом се бяха засекли в Амстердам. Иначе от осем години не бяха контактували по-сериозно и не беше сигурна, че ще я познае.

Нямаше значение. Докато обхождаше с поглед морето от лица и табели, вниманието ѝ привлече надписът.

БОБ БАКЪС

Жената, която го държеше, ѝ се усмихваше. Странна представа за майтап. Рейчъл се приближи към нея, без да отговори на усмивката.

Шери Дей имаше рижавокостенява коса, завързана на опашка. Привлекателна, стройна и с мила усмивка. В очите ѝ все още имаше много светлина. Рейчъл си каза, че повече прилича на монахиня от католическо училище, отколкото на преследвачка на серийни убийци.

Дей ѝ подаде ръка, а Шери ѝ подаде табелата.

– Знам, че е тъпа шега, обаче бях убедена, че ще привлече вниманието ти.

– Определено.

– Дълъг ли беше престоят в Чикаго?

– Няколко часа. Когато пътуваш от Репид Сити, няма голям избор. Денвър или Чикаго. Храната на „О'Хейр“ ми харесва повече.

– Имаш ли багаж?

– Не, само този. Можем да тръгваме.

Рейчъл носеше средно голям сак – бе си взела само най-необходимите дрехи. Дей посочи една от стъклениите врати и тръгнаха натат.

– Настанили сме те в „Ембаси Сютс“, където сме отседнали всички. За малко да не успеем, обаче един от гостите им не пристигна. Градът е пълен заради мача.

– Какъв мач?

– Нямам представа. Някакъв боксов мач в едно от казината. Не обърнах внимание. Знам само, че затова има толкова много хора.

Рейчъл разбираше, че Шери не престава да бърбори, защото е нервна. Причината ней бе известна – или се беше случило нещо, или в тази обстановка просто трябваше да внимават.

– Ако искаш, можем да идем в хотела, да се настаниш. Даже може да си починеш малко, ако искаш. По-късно има среща в оперативното бюро. Можеш да започнеш там, ако...

– Не, искам да отида на местопрестъплението.

Минаха през автоматичната стъклена врата и Рейчъл усети сухия въздух на Невада. Изобщо не бе толкова горещ, колкото очакваше и за какъвто си беше приготвила дрехи. Навън бе прохладно и свежо, даже на слънце. Тя извади тъмните си очила и реши, че ще има нужда от якето, което беше носила до летището в Южна Дакота. Бе го натъккала в сака си.

– Местопрестъплението е на два часа път, Рейчъл. Сигурна ли си, че...

– Да. Заведи ме. Искам да започна оттам.

– Какво да започнеш?

– Не знам. Каквото той иска да започна.

Тези думи като че ли сепнаха Дей и тя не каза нищо. Влязоха в паркинга и намериха колата ѝ, служебен форд „Краун Виктория“, толкова мръсен, че изглеждаше боядисан в пустинен маскировъчен цвят.

Щом потеглиха, Дей извади мобилен телефон и се обади, Рейчъл я чу да съобщава на някого – сигурно на началника си или на партньора си, – че е взела пратката и я носи на адрес едно, тоест на местопрестъплението. Последва дълга пауза, докато събеседникът ѝ отговаряше. Накрая Дей затвори и каза:

– Можеш да отидеш на местопрестъплението, Рейчъл, обаче трябва да стоиш настрана. Тук си като наблюдател, нали така?

– Какви ги говориш? Аз съм агент от ФБР, също като теб.

– Но вече не си в „Поведенчески проучвания“. Това следствие не е твое.

– С други думи, аз съм тук, защото така иска Бакъс, а не вие.

– Рейчъл, хайде да се опитаме да започнем по-добре, отколкото в

Ам...

– Днес появи ли се нещо ново?
 – Стигнахме до десет трупа. Смятат, че с това ще се приключи. Поне тук.

– Разпознати ли са?
 – Опитват се. Работят по въпроса.
 – Браз Доран на местопрестъплението ли е?
 – Не, тя е в Куонтико...
 – Би трябвало да е тук. Не знаете ли с какво си имате работа? Тя...
 – Ей, Рейчъл, успокой топката. Дай да се разберем. Аз водя следствието, нали? Не ти. Запомни го.

– Но Бакъс иска мен. Той ме вика.
 – И тъкмо затова си тук. Обаче не командваш парада, Рейчъл. Трябва да стоиш настрана и да наблюдаваш. И отсега ти казвам, че не ми харесва как започваме. Вярно, ти ме обучи, но това беше преди десет години. Била съм в „Поведенчески проучвания“ по-дълго от теб и съм водила повече следствия. Затова не ми говори пренебрежително и не се дръж като даскалка.

Рейчъл не й се сопна, а просто я помоли да отбие, за да извади яке-то си от сака, който беше в багажника. Дей отби в „Травъл Америка“ на Блу Даймънд Роуд.

Когато се върна в колата, Рейчъл носеше широко черно яке, което приличаше на мъжко. Дей не каза нищо.

– Благодаря – каза Рейчъл. – И имаш право. Извинявай. Предполагам, че е нормално да реагираш като мен, когато се окаже, че шефът ти, собственият ти наставник, е тъкмо онази злина, която цял живот си преследвала. И наказват теб заради него.

– Разбирам те, Рейчъл. Но причината не е в Бакъс. А в много неща. В репортера, в някои твои решения. Има хора, според които си късметлийка, че накрая не са те изритали от работа.

Рейчъл се изчерви. Напомняха й, че е срам за Бюрото. Дори за служителите. Дори за агентите, които сама бе обучила. Беше спала с репортера, който отразяваше нейното разследване. Това бе съкратената версия. Нямахше значение, че този репортер всъщност беше замесен и работеше рамо до рамо с нея. Съкратената версия винаги щеше да си остане историята, която научаваха и разпространяваха агентите. Репортер. Имаше ли по-голямо падение за един агент? Може би мафиот или шпионин, но нищо друго.

– Пет години в Северна Дакота, последвани от повишение в Южна

Дакота – каза тя. – Да, късметлийка съм.

– Виж, разбирам, че си изкупила вината си. Искам да кажа, че трябва да си знаеш мястото. Прояви финес. Много хора наблюдават това разследване. Ако всичко мине добре, това ще е твоят шанс да се върнеш.

– Ясно.

– Добре.

Рейчъл бръкна до седалката и дръпна лоста, за да я отпусне. После попита:

– Колко е пътят, казваш?

– Около два часа. Най-често пътуваме с хеликоптери от „Нелис“, това ни спестява много време.

– Не привлича ли внимание?

Питаше за медиите – дали новината за разследването в пустинята вече се е разпространила.

– Наложил се да изгасим няколко пожара, но засега всичко е наред. Местопрестъплението е в Калифорния, а ние действаме от Невада. Струва ми се, че това е причината нищо да не се разчуе. Честно казано, в момента някои хора се боят от твоето поведение.

Рейчъл за миг си помисли за Джак Макевой, репортера.

– Няма защо – отвърна тя. – Аз изобщо не знам къде е той.

– Е, щом стана дума за това, не се съмнявам, че ще го видиш пак. Той издаде страхотен бестселър за първия рунд. Гарантирам ти, че ще се върне за продължението.

Рейчъл бе чела тази книга в самолета и сега я носеше в сака си. Не беше сигурна какво я е накарало да я препречете толкова много пъти – темата или авторът.

– Сигурно.

С това прекрати разговора, наметна якето на раменете си и скръсти ръце. Чувстваше се уморена – не бе спала, откакто Дей ѝ се беше обадила.

Облегна глава на страничния прозорец и скоро се унесе. Отново сънува мрака. Този път обаче не бе сама. Не виждаше никого, защото наоколо имаше само чернота. Но усещаше друго присъствие. Наблизо имаше някой, ала не беше непременно с нея. Тя се размърда и се обърна в тъмнината, опита се да види кой е. Посегна, но ръцете ѝ не докоснаха нищо.

Рейчъл отвори очи. Видя пътя, който се носеше насреща ѝ през предното стъкло. Шери Дей пусна якето ѝ.

– Добре ли си? Това е изходът.
Рейчъл погледна зеления пътен знак.

ЗАЙЗИКС РОУД
1,5 км

Понадигна се на седалката. Погледна си часовника и разбра, че е спала над час и половина. Шията ѝ се беше сковала и отдысно я болеше от продължителното облягане на прозореца. Заразтрива мястото с пръсти, като ги забиваше дълбоко в мускула.

– Добре ли си? – повтори Дей. – Като че ли сънуваше кошмар.

– Нищо ми няма. Казах ли нещо?

– Не, само стенеше. Все едно бягаше от нещо или някой те гонеше.

Дей включи мигача и се престрои в лявото платно. Зайзикс Роуд беше наред пустошта. На разклона нямаше нищо, даже бензиностанция или изоставена постройка. Нямаше очевидна причина за изхода и пътя.

– Стигнахме.

Дей зави наляво и пое по надлеза над магистралата. После шосето се превърна в черен път, който се виеше на юг и навлизаше в равнините на пустинята Мохаве. Пейзажът беше мрачен. Бялата повърхност на терена приличаше на сняг в далечината. Юките протягаха костеливи пръсти към небето, между скалите бяха намерили жизнено пространство пониски растения. Натюрморт. Рейчъл нямаше представа какви животни могат да оцеляват в такава пустош.

Подминаха табела, съобщаваща, че пътуват към Сода Спрингс, после пътят зави и Рейчъл внезапно видя бели палатки, каравани, ванове и други превозни средства. Вляво от лагера бе кацнал зелен военен хеликоптер. По-нататък се виждаха няколко малки сгради, разположени в подножието на хълмовете. Всичко това приличаше на хотел, ала нямаше нито надписи, нито път.

– Какво е това място? – попита Рейчъл.

– Това е Зайзикс – отвърна Дей. – Ако питаш мен, това е най-гадното място във вселената. Преди шейсет години го е построил някакъв радиопроповедник. Получил право да използва земята, като обещал на властите, че ще я разработи. Платил на пияндури от лосанджелиските бордеи да построят онези сгради, докато той проповядвал по радиото и призовавал вярващите да идват тук да се къпят в изворите и да се наливат с минерална вода, бутилирана от него. На Бюрото по управление на земята му трябвали двацет и пет години, за да се отърве от него. После

дали мястото на щатския университет за проучвания в пустинята.

– Защо тук? Защо Бакъс ги е погребал тук?

– Доколкото можем да предполагаме, защото това е федерална територия. Искал е да е сигурен, че ние – по-точно ти – ще поемем случая. Ако е така, желанието му е изпълнено. Провеждаме мащабни разкопки. Наложил се да си докараме машини, палатки, храна, вода и така нататък.

Рейчъл не каза нищо. Попиваше всичко – от мястото на престъплението до далечния хоризонт на сивите планински хребети, които обграждаха низината. Не бе съгласна с мнението на Дей за това място. Беше чувала да наричат ирландското крайбрежие „ужасяващо красиво“. Според нея пустинята със своя гол лунен пейзаж по свой начин също бе прекрасна. В нея имаше сурова красота. Опасна красота. Никога не бе прекарвала много време в пустинята, но годините, през които беше живяла в Северна и Южна Дакота, ѝ помагала да оценява суровите местности, безлюдните земи, където хората бяха натрапници. Това бе нейната тайна. Бяха я подложили на изпитание, което трябваше да я изтощи, дай запуши устата. Ала тя ги бе победила в тази игра. Можеше вечно да си остане там. И нямаше да си затвори устата.

Наближиха бариера, поставена на стотина метра преди палатките, и Дей намали скоростта. Под нещо като плажен навес стоеше мъж със син гащеризон. На джоба на гърдите МУ с бели букви пишеше ФБР. Пустинните ветрове заплашваха да откъснат навеса от колчетата и разрошваха косата на агента.

Дей отвори прозореца. Не си направи труда да съобщи името си или да даде служебната си карта. Само каза името На Рейчъл и я представи като „гостуващ агент“, каквото и да Означаваше това.

– Има ли разрешение от агент Алпърт? – попита мъжът. Гласът му звучеше сухо и равно като пустинната низина зад [???

– Да.

– Добре, тогава ми трябват само данните ѝ.

Рейчъл му подаде служебната си карта. Агентът записа серийния ѝ номер и ѝ я върна.

– От Куонтико ли сте?

– Не, от Южна Дакота.

Той я стрелна с поглед, който показваше, че я смята за абсолютна неудачница.

– Приятно прекарване – рече мъжът и се обърна, за да се върне под навеса.

Дей потегли напред, вдигна прозореца и забули агента в облак

прах.

– Той е от вегаското оперативно бюро. Положението не им харесва особено, нали свирят втора цигулка.

– Нищо ново.

– Точно така.

– Алпърт ли ръководи операцията?

– Да.

– Как се представя?

– Ами, спомняш ли си своята теория за това, че агентите са или адаптивни, или преживяващи?

– Естествено.

– Той е адаптивен.

Рейчъл кимна.

Стигнаха до малка картонена табела, залепена за клон на юка. Стрелката под надписа „ПРЕВОЗНИ СРЕДСТВА“ сочеше надясно. Дей зави и паркира последна в редица от четири също толкова мръсни форда „Краун Виктория“.

– Ами ти? – прошепна Рейчъл. – Ти каква си?

Дей не отговори на въпроса.

– Готова ли си? – попита тя.

– Напълно. От четири години чакам нова възможност ДО се изправя срещу него. Оттук започва всичко.

Рейчъл отвори вратата и излезе под яркото пустинно слънце. Чувстваше се като у дома си.

Глава 10

Бакъс ги последва надолу по рампата. Движеше се на безопасно разстояние след тях. Мина по надлеза над магистралата и включи мигача, за да завие в обратната посока. Ако го наблюдаваха в огледалото, просто щяха да го вземат за шофьор, който се връща във Вегас.

Преди отново да излезе на магистралата, видя автомобила на ФБР да потегля по черния път към обекта. Неговия обект. Зад колата се видяше бял облак прах. В далечината се очертаваха белите палатки. Изпита непреодолимо усещане за успех. Местопрестъплението бе град, построен от него. Град от кости. Агентите бяха като мравки между парчета стъкло. Те живееха и работеха в свят, сътворен от него, и неволно изпълняваха неговите желания.

Щеше му се да може да погледне това стъкло отблизо, да види ужаса, който е отпечатал върху лицата им, ала знаеше, че рискът е прекалено голям.

Освен това си имаше друга работа. Настъпи газта и потегли обратно към града на греха. Трябваше да се увери, че всичко е готово.

Докато шофираше, го обзе меланхолия. Това сигурно се дължеше на разочарованието, че е оставил Рейчъл в пустинята. Дълбоко си пое дъх и се опита да прогони меланхолията. Знаеше, че скоро пак ще е близо до Рейчъл.

След малко се усмихна на спомена за табелата с името му, която бе държала посрещачката на Рейчъл. Вътрешна шега между агенти. Бакъс познаваше онази жена. Агент Шери Дей. Рейчъл я беше обучавала, също както той бе обучавал Рейчъл. Това означаваше, че новото поколение е усвоило някои негови открития. Това му харесваше. Зачуди се как би реагирала Шери Дей, ако той се беше приближил до нея и глупавата ѝ табела с думите: „Благодаря, че ме посрещате“.

Погледна към голата пустинна равнина. Беше красива особено заради онова, което бе заровил в пясъка и скалите.

Замисли се за това и скоро напрежението в гърдите му отслабна. Отново се почувства прекрасно. Провери в огледалото дали го следят. Нямахше нищо подозрително. Критично огледа лицето си, за пореден път се възхити на майсторството на хирурга и се усмихна.

Глава 11

Когато се приближиха към палатките, Рейчъл Уолинг усети миризмата. Типичната миризма на разлагаща се плът, която вятърът разнасяше из лагера. Задиша през уста, преследвана от неприятната мисъл, че миризмата се усеща, когато частички материя се докоснат до сетивните рецептори в носа. Това означаваше, че ако си усетила миризма на разлагаща се плът, просто дишаш разлагаща се плът. А сега тя направо я гълташе.

По пътя за обекта имаше три малки квадратни палатки. Не бяха туристически, а полеви командни палатки със страни по два и половина метра. Зад тях се издигаше голяма правоъгълна палатка. Рейчъл забеляза, че капациите на отдушниците им са отворени. Знаеше, че във всяка от тях разкопават труп. Отдушниците бяха отворени, за да изпускат поне част от горещината и зловонието.

И навсякъде се носеше бучене. Имаше поне два бензинови генератора, които снабдяваха лагера с електричество. Освен това отляво на палатките бяха паркирани две големи каравани, чиито климатици също бръмчаха.

– Хайде първо да влезем вътре. – Шери Дей посочи едната каравана. – Рандал обикновено е там.

Караваната не се отличаваше от всички други каравани по магистралата. Имаше регистрационен номер от Аризона. Дей почука на вратата и я отвори, без да чака отговор. Качиха се по стълбичката и влязоха. Вътре не приличаше на обикновена каравана. Стените и домашните удобства ги нямаше. Продълговатото общо помещение бе обзаведено с четири сгъваеми маси и много столове. До задната стена имаше плот с обичайната офисна техника – компютър, факс, ксерокс и кафемашина. Две маси бяха отрупани с хартия. На третата имаше голяма фруктиера с плодове, нелепа в тази обстановка. Масата за хранене, предположи Рейчъл. Човек трябваше да яде даже в такова гробище. На четвъртата маса седеше мъж с мобилен телефон. Пред него имаше отворен лаптоп.

– Сядай – каза Дей. – Ще те представя веднага щом свърши разговорът.

Рейчъл седна на масата за хранене и предпазливо подуши въздуха. Климатикът работеше с рециклиран въздух. Миризмата от разкопките не се усещаше. Нищо чудно, че ръководителят на операцията бе тук. Тя

погледна фруктиерата с плодове и си помисли дали да не хапне малко грозде, но се отказа.

– Заповядай, вземи си плодове – покани я Дей.

– Не, благодаря.

– Вземи си де.

Дей откъсна няколко зърна грозде. Рейчъл се почувства глупаво, защото бе отказала. Мъжът с телефона, най-вероятно агент Алпърт, говореше прекалено тихо и не можеше да го чуе.

Лявата стена на караваната бе покрита със снимки от разкопките. Рейчъл извърна очи. Не искаше да разглежда фотографиите, преди да е обиколила палатките. Обърна се и погледна през прозореца до масата. Оттам се разкриваше великолепен изглед към пустинята. Виждаше се низината и цялата верига хълмове. За миг се зачуди дали гледката означава нещо. Дали Бакс е избрал мястото заради гледката и в такъв случай какъв е нейният смисъл.

Когато Дей се обърна с гръб към нея, Рейчъл откъсна няколко зърна грозде и ги лапна наведнъж. В същия момент мъжът затвори телефона, изправи се и се приближи към нея с протегната ръка.

– Специален агент Рандал Алпърт. Радваме се, че сте тук.

Рейчъл стисна ръката му, преглътна и отговори:

– Приятно ми е. Жалко, че се срещаме при такива обстоятелства.

– Но я вижте гледката! Определено е по-хубава от тухлената стена, която се вижда от прозореца ми в Куонтико. И поне е краят на април, а не август. Тогава щеше да е ужасно.

Той беше втори Боб Бакс. Командваше парада в Куонтико и поемаше само големите случаи, а този бе голям естествено. Рейчъл реши, че не го харесва. Шери Дей беше права, Алпърт наистина бе адаптивен.

Винаги беше смятала, че агентите от „Поведенчески проучвания“ са два вида. Първите бяха „адаптивни“. Те много приличаха на хората, които преследваха. Бяха способни да се оградят със защитна стена. Можеха да прескачат от случай на случай като сериен убиец, без да им влияят ужасът, угризенията и истината за природата на злото. Наричаше ги „адаптивни“, защото можеха да нагаждат нещата, както ги устройва. Масовото гробище се превръщаше в красива гледка, различна от Куонтико.

Наричаше втория тип „преживяващи“, тъй като поемаха в себе си целия ужас. Той се превръщаше в огъня, на който се грееха. Използваха го, за да се ангажират и мотивират, да си вършат работата. За Рейчъл те бяха по-добрите агенти, защото бяха готови на всичко, за да заловят

престъпника и да приключат следствието.

Определено бе по-здравословно да си адаптивен. Да можеш да продължаваш напред без багаж. В коридорите на „Поведенчески проучвания“ витаеха призраците на преживяващите, агентите, които не можеха да изминат разстоянието и за които бремето беше станало непосилно. Агенти като Джанет Нюкъм, която бе налала дулото на пистолета си, Иън Фентън, който беше блъснал колата си в един стълб, и Тери Маккейлъб, който буквално бе оставил сърцето си в службата. Рейчъл помнеше всичките и най-добре помнеше Боб Бакъс, абсолютния адаптивен, агента, който едновременно беше ловец и плячка.

– Разговарях по телефона с Браз Доран – продължи Алпърт. – Каза да ви предам поздравите й.

– Тя в Куонтико ли е?

– Да. Получава агорафобия от това място и сега движи нещата оттам. Е, агент Уолинг, знам, че сте наясно с положението. Ситуацията е деликатна. Радвам се, че сте тук, но присъствате само като наблюдател и навярно като свидетел.

Не й харесваше, че се държи толкова официално с нея.

– Като свидетел ли? – попита Рейчъл.

– Може да ни дадете някои идеи. Вие познавате този човек. Повечето от нас са разследвали банкови обири по време на онази история с Бакъс. Аз постъпих в отдела точно след вашия случай. Шери е една от малкото, които са оттогава.

– След моя случай ли?

– Разбирате какво искам да кажа.

– Може ли вече да видя разкопките? Искам да се запозная с резултатите ви.

– Да, Шери веднага ще ви заведе. Днес няма какво друго да видите, освен един труп.

„Говори като истински адаптивен“ – помисли си Рейчъл. Погледна Дей и тя й кимна в мълчаливо потвърждение.

– Но преди това искам да обсъдим нещо.

Знаеше какво предстои, но остави Алпърт да го каже. Той отиде в предния край на караваната и посочи пустинята през стъклото. Рейчъл проследи посоката, ала не видя нищо освен хребета на хълмовете.

– Е, от този ъгъл всъщност не можете да го видите – заяви агентът, – но сме написали на земята с адски големи букви: „СНИМА СЕ ФИЛМ – ЗАБРАНЕНО ЗА САМОЛЕТИ. ПАЗИ ТИШИНА“. Страхотна идея, нали? Мислят си, че сме кинаджии. Това ги държи настрана.

– Какво искате да кажете?

– Какво искам да кажа ли? Искам да кажа, че сме си опекли работата. Никои не знае и това положение трябва да се запази.

– И наемкват, че аз ще се раздрънкам пред медиите, така ли?

– Не, не наемквам такова нещо. Казвам ви същото, като на всеки друг, който идва тук. Не искам медиите да се намесят. Искам този път да овладеем ситуацията. Разбирате ли?

Заповед на Бюрото, помисли си тя. Или пък Службата за професионална отговорност искаше да овладее положението. Предишния път разкритията на Бакъс бяха съсипали репутацията на „Поведенчески проучвания“. А и бяха невероятен провал за имиджа на Бюрото като цяло. За ради конкуренцията с Вътрешна сигурност както за бюджетни долари, така и за медийно внимание, ръководството на ФБР не желаше пресата да научи за лудия агент убиец. Особено след като обществеността вярваше, че лудият агент убиец отдавна е мъртъв.

– Разбирам – спокойно отвърна Рейчъл. – Няма нужда да се безпокоите за мен. Вече свободна ли съм?

– Още нещо.

Той се поколеба за миг. За каквото и да ставаше дума, явно бе деликатно.

– Не всички участници в това разследване знаят за връзката с Робърт Бакъс. И не желая да научат.

– Какво искате да кажете? Хората, които работят тук, не знаят, че го е извършил Бакъс, така ли? Трябва да...

– Вие не водите това разследване, агент Уолинг. Не се опитвайте да си го присвоите. Доведохме ви тук да наблюдавате и помагате и нека си остане така. Няма да сме сигурни, че е бил Бакъс, докато...

– Да бе! Пръстовите му отпечатьци са по цялото устройство за глобално позициониране и начинът му на действие личи във всичко.

Алпърт ядосано погледна Дей.

– Шери не е трябвало да ви казва за отпечатьците, а що се отнася до начина на действие, нищо не е известно със сигурност.

– Това, че тя не е трябвало да ми казва, не означава, че не е вярно. Няма да успеете да го скриете, агент Алпърт.

Той сприхаво се засмя.

– Кой иска да скрие нещо? Вижте, ние само контролираме информацията. Ще дойде време да я разгласим. Нищо повече. Дори самото ви присъствие тук е показателно, нали така? Просто не искам вие да определяте какво да разгласите и на кого да го съобщите. Това е моя работа.

Ясно ли е?

Рейчъл колебливо кимна и каза:

– Да, разбира се.

– Добре. Е, заведи я, Шери. Покажи ѝ забележителностите.

Излязоха от караваната и докато я водеше към първата малка палатка, Дей каза:

– Е, определено спечели благоразположението му.

– Странно, някои неща просто не се променят. Според мен е невъзможно бюрокрацията да еволюира, да се учи от грешките си. Както и да е, няма значение. Какво сте открили?

– До този момент имаме осем чувала и газ за още два. Просто още не сме стигнали до тях. Класическа обърната пирамида.

Рейчъл познаваше този жаргон. Лично бе измислила част от него. Дей искаше да каже, че са намерили осем трупа и според данните от газовия анализ ги очакват още два. Трагичната история осигуряваше данни, от които се изграждаха модели на аналогично поведение. И преди се беше случвало – убиецът се връщаше с жертвите си на едно и също място и ги погребваше по радиални лъчи, излизаци от първия гроб във формата на обърната пирамида или римската цифра V. Бакъс неволно или нарочно следваше модел, основаващ се на данни, в чието събиране бе участвал като агент.

– Искам да те попитам нещо – каза Рейчъл. – Той разговаряше по телефона с Браз Доран. Тя знае за връзката с Бакъс, нали?

– Да, знае. Тъкмо тя откри отпечатъците по колета.

Рейчъл кимна. Имаше поне един съюзник, на когото можеше да се довери и който си знаеше работата.

Стигнаха до палатката и Дей вдигна капака. Рейчъл влезе първа. Тъй като отдушникът беше отворен, вътре не бе тъмно, а само сумрачно. В средата на палатката имаше голяма правоъгълна дупка. Нямахме купчина пръст и тя предположи, че са я закарали в Куонтико или лабораторията на оперативното бюро за пресяване и анализ.

– Това е първият гроб – поясни Дей. – Различава се от останалите, които са съвсем обикновени.

– По какво се различава?

– Координатите в джипиеса сочеха това място. Когато са пристигнали нашите, тук е имало лодка...

– Лодка ли? Тук, в пустинята?

– Нали си спомняш онзи проповедник, за който ти разправях? Той изкопал канал, който се пълнел с изворна вода. Според нас лодката е

останала оттогава. Десетилетия е престояла тук. Както и да е, ние я преместихме, направихме сондаж и започнахме да копаем. Втората особеност е, че тук бяха погребани първите две жертви. Всички други гробове са единични.

– Това означава ли, че първите две жертви са били погребани едновременно?

– Да. Една върху друга. Едната обаче беше увита в найлон. Мъж. Бил е мъртъв много по-отдавна от другия. Според нас е бил убит седем месеца по-рано.

– Значи известно време той е останал само с един труп. И го е увил, за да го запази. И когато е дошъл редът на втория, Бакъс е разбрал, че трябва да направи нещо, затова е дошъл тук в пустинята, за да ги погребее. Използвал е лодката, за да отбележи мястото. Нещо като надгробен камък. А и сигурно е знаел, че ще се върне с още трупове.

– Възможно е. Но защо му е била лодката, щом е имал джипиес?

Рейчъл кимна и усети приятна възбуда. Обсъждането на загадките винаги най-много ѝ бе харесвало в работата ѝ.

– Джипиесът се е появил по-късно. Наскоро. Само заради нас.

– Заради нас ли?

– Заради теб. Заради Бюрото. Заради мен.

Рейчъл се приближи до ръба на ямата и надникна вътре. Не беше дълбока, особено за двама мъртъвци. Престана да диша с уста и пое зловонния въздух с носа си. Искаше да запомни всичко.

– Идентифицирани ли са?

– Няма окончателен резултат. Не сме се свързали с роднините. Но знаем кои са някои от тях. Поне петима. Първият е бил убит преди три години. Вторият – седем месеца по-късно.

– Изградихте ли цикъла?

– Да. Около осем процента скъсяване. Според нас последните две ще ни доведат до ноември.

Това означаваше, че интервалите между убийствата са се скъсявали с осем процента от първоначалния осеммесечен период от първото до второто убийство. И това бе познато. Скъсяващият се интервал се срещаше често в историята на тези случаи, симптом, че убиецът все по-малко владее желанията си, докато в същото време вярата му в собствената му непобедимост расте. Първото убийство ти се разминава безнаказано и второто става по-лесно и по-скоро. И така нататък.

– Значи закъснява, така ли? – попита Рейчъл.

– Навярно.

– Навярно ли?

– Стига, Рейчъл, това е Бакъс. Той знае какво знаем. Просто си играе с нас. Като в Амстердам. Изчезна още преди да разберем, че е бил той. И тук е същото. Продължил е. Искам да кажа, защо ще ни прати джипиеса, ако не е продължил? Вече се е изпарил. Не закъснява и няма да се върне тук. Сега ни се смее отнякъде, гледа как следваме моделите си, знае, че няма да се приближим повече към него от предишния път.

Рейчъл кимна. Разбираше, че Дей е права, но предпочете да прояви оптимизъм.

– Все някъде трябва да допусне грешка. Ами джипиесът? Нещо за него?

– Работим по въпроса, естествено. Браз се занимава с това.

– Какво друго имаме?

– Имам теб, Рейчъл.

Рейчъл не отговори. Шери Дей имаше право и за това. Бакъс бе намислил нещо. Показваше го неговото мъгляво, но пряко послание до Рейчъл. Искаше я тук, искаше тя да участва в играта му. Но каква беше играта? Какво искаше Поета?

Също както Рейчъл бе обучавала Дей, Бакъс беше обучавал нея. И бе добър учител. По-добър от нея и изобщо от всеки друг. Беше я обучавал агент и убиец, ловец и плячка, уникална комбинация в анализите на престъплението и наказанието. Рейчъл завинаги бе запомнила думите, които той веднъж нехайно беше подхвърлил, докато излизаха от подземията на Куонтико след края на работния ден:

„Според мен всичко това са глупости. Не можем да предвидим как действат тези хора. Можем само да реагираме. И следователно от нас като цяло няма полза. Ставаме за вестниците и Холивуд прави касови филми за нас, но нищо повече“.

По онова време Рейчъл тъкмо бе постъпила в отдела. Беше пълна с идеали, планове и вяра. И в продължение на половин час се бе опитвала да убеди Бакъс, че греша. Сега се срамуваше от усилията си и от нещата, които беше казала на този убиец.

– Може ли да обиколя и другите палатки? – попита Рейчъл.

– Естествено – отвърна Дей. – Каквото поискаш.

Глава 12

Ставаше късно и акумулаторите на яхтата започваха да се изтощават. Лампите в предната каюта светеха все по-слабо. Или поне така ми се струваше. Може би просто очите ми се затваряха. Цели седем часа бях прелиствал папките от кашоните на горното легло. Бях изписал бележника си до последната страница, след което го бях обърнал наопаки и бях започнал отзад напред.

Следобедният разговор беше минал нормално, ако не и направо безполезно. Последният клиент на Тери Маккейлъб се казваше Ото Уудол и живееше в разкошен апартамент зад сградата на легендарното казино „Авалон“. Приказвах с него цял час и чух в общи линии същото, което вече бях научил от Бъди Локридж. Шейсет и шест годишният Уудол потвърди всички аспекти на плаването, които ме интересуваха. Наистина слизал на сушата в Мексико и ходил при жени. Нито се смущаваше, нито се срамуваше от това. Жена му беше на пазар на континента и той явно бе откровен. Каза, че се бил оттеглил от работата си, но не и от живота. Все още имал потребности като мъж. Прекратих тази линия на разговора и се съсредоточих върху последните мигове от живота на Маккейлъб.

Наблюденията и спомените на Уудол съвпаднаха с тези на Бъди във всички важни подробности. Той също потвърди, че най-малко на два пъти по време на плаването видял Маккейлъб да си взима лекарствата, като винаги ги пиел с портокалов сок.

Водех си бележки, но знаех, че няма да са ми необходими. След един час благодарих на Уудол за отзивчивостта и го оставих с изгледа му към залива Санта Моника и смога, който се издигаше на континента.

Бъди Локридж ме чакаше отпред в колата за голф, която бях взел под наем. Продължаваше да размишлява за решението ми в последния момент да разговарям с Уудол без него. Обвини ме, че съм го използвал, за да се свържа с клиента му. Имаше право за това, но не обърнах внимание на мърморенето му.

Мълчаливо се върнахме на пристанището и оставих колата във фирмата. Казах на Бъди, че може да си върви вкъщи, защото до вечерта ще преглеждам папки. Той хрисимо ми предложи помощта си, но аз му отговорих, че вече ми е помогнал достатъчно. Проследих го с поглед, докато се отдалечаваше по кея с наведена глава. Все още не бях сигурен

в Бъди Локридж. Знаех, че трябва да си помисля за него.

Забелязах, че Тери има компактдискплеър в импровизирания си кабинет. Малката му музикална колекция се състоеше главно от блусове и рокендрол от 70-те години. Пуснах един по-нов диск на Лусинда Уилямс, наречен „Свят без сълзи“, и толкова ми хареса, че през следващите шест часа го оставих да се върти. Гласът ѝ беше страшно разнообразен и това ме завладя. Когато акумулаторите започнаха да се изтощават и изключих музиката, неволно бях запомнил текстовете поне на три песни – можех да ги изпея на дъщеря си следващия път, когато я слагах да си легне.

Когато се върнах в импровизирания кабинет на Маккейлъб, първо седнах пред компютъра и отворих папката „ПРОФИЛИ“.

В нея имаше шест файла, всички озаглавени с дати от последните две години. Отворих ги един по един в хронологичен ред и установих, че са криминални профили на заподозрени престъпници. Написано на клинично изчистен професионален език, всеки профил правеше заключения за убиеца въз основа на конкретни детайли от местопрестъплението. От тези детайли ставаше ясно, че Маккейлъб не само е чел статии във вестниците. Беше очевидно, че е имал пълен достъп до местопрестъпленията – или лично, или по-вероятно по снимки, записи и бележки на следователи. Разбирах, че това не са сухи тренировки на следовател, на когото му липсва работата и иска да е в крак с нещата. Това бяха разработки на поканен гост. Всички следствия бяха в юрисдикцията на малки полицейски управления в Запада. Предположих, че Маккейлъб е научавал за тях от новините или по друг начин и просто е предлагал да помогне на полицията. След като бяха приемали предложението му, навярно му бяха прашали информация за местопрестъпленията и той се бе залавял да анализира и състави профила. Зачудих се дали неговата известност му е помагала, или пречила, когато е предлагал услугите си. Колко пъти му бяха отказвали?

В случай, че бяха приемали, той сигурно бе работил на бюрото, на което седях аз, без да напуска яхтата. Но виждах, че всеки профил е изисквал доста време и внимание. Все повече започвах да разбирам причините за семейните му проблеми. Тери не бе могъл да тегли чертата. Да се откаже. Това профилиране беше изпитание не само за всеотдайността му към мисията му на следовател, но и към слабостите му като съпруг и баща.

Шестте профила идваха от случаи в Скотсдейл, щата Аризона, Хендерсън, щата Невада, и четирите калифорнийски града Ла Хоя, Лагуна

Бийч, Салинас и Сан Матео. Два от случаите бяха убийства на деца, другите четири – сексуални убийства на три жени и един мъж. Маккейлъб не правеше връзки между тях. Бе ясно, че са просто отделни случаи, привлекли вниманието му през последните две години. В нито един файл нямаше данни работата на Тери да е помогнала на следствието или някой от случаите да е бил разрешен. Записах си основните моменти в бележника с идеята да се обадя в управленията и да попитам докъде са стигнали разследванията. От това едва ли щеше да излезе нещо, но все пак имаше вероятност някой от тия профили да е довел до смъртта на Маккейлъб. Не беше приоритет, ала трябваше да го проверя.

След като за момента приключих с компютъра, насочих внимание-то си към кашоните с папки на горното легло. Свалих ги един по един, докато на пода на предната каюта не остана никакво място. Установих, че съдържат смесица от разрешени и открити случаи. В продължение на един час ги подреждах и вадах откритите, като си мислех, че ако смъртта на Тери е свързана с разследване, заподозреният най-вероятно е на свобода. Нямаше защо да работи върху разрешен случай.

Материалите бяха увлекателни. Много папки се отнасяха за случаи, които познавах или в чието разследване бях участвал. Тия папки не бяха трупали прах. Останах с ясното впечатление, че откритите случаи са били в постоянно обръщение. От време на време Маккейлъб ги бе вадил, за да преосмисли разследването, заподозрените, местопрестъпленията, възможностите. Беше се обаждал на следователи, лаборанти и даже свидетели. Всичко това ставаше ясно, защото бе имал навика да си води бележки по вътрешната предна страна на папката за ходовете, които беше предприемал. Тези записки също носеха дати.

Датите показваха, че Маккейлъб едновременно е работил по много случаи. И беше ясно, че все още е имал връзки във ФБР и групата за „Поведенчески проучвания“ в Куонтико. Цял час четох дебелия папка за Поета, която беше събрал, един от по-известните, ако не и срамни случаи със серийни убийци в анализите на Бюрото. Поета бе убиец, който по-късно се беше оказал агент от ФБР, оглавяващ групата, преследваща самия него. Преди седем години този скандал бе разтърсил Бюрото и прехваления му отдел „Поведенчески проучвания“. Агентът се казваше Робърт Бакъс и бе избирал за свои жертви детективи от отдел „Убийства“. Беше инсценирал самоубийства, оставяйки предсмъртни писма със стихове от Едгар Алан По. За три години бе убил осем души в цялата страна преди един репортер да открие фалшивите самоубийства и да започне преследването. Бакъс беше изобличен и застрелян от друг

агент в Лос Анджелис. Смяташе се, че по онова време е искал да убие детектив от отдел „Убийства“ в холивудския участък на лосанджелиското полицейско управление Моя участък. Детективът, Ед Томас, ми бе колега и затова много се бях интересувал от Поета.

Сега четях вътрешната история. Официално случаят бил прекратен от Бюрото. Неофициално обаче се знаело, че Бакъс се е измъкнал. След като го ранили, избягал през тунелите под Лос Анджелис. Месец и половина по-късно откри-а тяло с огнестрелна рана на съответното място, но степента а Разложение направила невъзможно физическото разпознаване и сравнението на пръстови отпечатащи. Отделни части от тялото били отнесени от животни, включително долната челюст и единствените зъби, които можели да се използват за идентификация. Бакъс освен това бил изчезнал, без да остави ДНК проби. Наистина, имали труп с огнестрелна рана, ала нямали с какво да го сравнят. Или поне така твърдели. Бюрото незабавно обявило, че смята Бакъс за мъртъв, и следствието било прекратено, макар и само за да сложат край на унижението си от страна на собствените им хора.

Но документите, които Маккейлъб беше събрал оттогава, потвърждаваха истинността на легендите. Бакъс все още бе жив. Някъде. Преди четири години се появил в Холандия. Според поверителните бюлетини на ФБР, с които Тери се беше снабдявал от вътрешни източници, убиец отнел живота на петима мъже в продължение на две години в Амстердам. Всички жертви били чуждестранни туристи, изчезнали в квартала на червените фенери. Всички били намерени удушени в река Амстел. Убийствата били свързани с Бакъс по писмата, пратени до местните власти, в които авторът поемал отговорността и молел да поверят следствието на ФБР. Според секретните сводки той настоявал конкретно за агент Рейчъл Уолинг, която четири години по-рано простреляла Робърт Бакъс. Полицията в Холандия поканила ФБР неофициално да се запознае със случая. Подателят подписвал всяко писмо с „Поета“. Макар и не категорично, графологичната експертиза на ФБР показала, че подателят не е убиец, който се опитва да използва славата на Робърт Бакъс, а самият Бакъс.

Естествено, докато Бюрото, местните власти и даже Рейчъл Уолинг се мобилизират в Амстердам, убиецът отдавна бил изчезнал. И повече никой не чул за Робърт Бакъс – поне доколкото знаеха източниците на Тери Маккейлъб.

Върнах дебелия папка в един от кашоните и продължих нататък. Скоро научих, че Маккейлъб не е работил само по стари случаи.

Оказваше се, че се е занимавал с всичко, което е привличало вниманието му. Десетки папки съдържаха само по един вестникарски репортаж и бележки, нахвърляни на корицата на папката. Едни случаи бяха нашумели, други бяха напълно неизвестни. Беше събрал изрезки от вестници за Ласи Питърсън, бременната жена от Централна Калифорния, изчезнала преди две години на Бъдни вечер. Случаят дълго време бе привличал медийно и обществено внимание, особено след като откриха разчлененото ѝ тяло в залива, където мъжът ѝ казал на следователите, че е ловил риба по време на изчезването ѝ. Една от бележките върху корицата на папката, носеща дата отпреди намирането на тялото, гласеше: „Определено мъртва – във водата“. И по-късно, преди арестуването на съпруга: „Има друга жена“.

Намерих и папка със сякаш пророчески бележки за Елизабет Сمارт, дете, отвлечено в Юта, открито и върнато след близо година. Той вярно бе написал „жива“ под една вестникарска снимка на момиченцето.

Маккейлъб също неофициално беше следил случая с Робърт Блейк. Бившата телевизионна и кинозвезда бе обвинен в убийството на жена си. Бележките в папката бяха интуитивни и точни и накрая, когато делото беше стигнало до съда, се бяха потвърдили.

Трябваше да се запитам дали е възможно Маккейлъб да е въвеждал бележките в папките си и да им е поставял постара дата, използвайки сведения от медиите, за да изглежда, че предвижда различни аспекти или особености на заподозрените. Макар всичко да беше възможно, ми се струваше съвсем нереалистично да си мисля, че е правил така. Не виждах причина да извърши такова скрито престъпление срещу самия себе си. Бях убеден, че наистина е постигнал тези изключителни резултати.

Една от папките съдържаха вестникарски репортажи за новия отдел „Стари случаи“ в лосанджелиското полицейско управление. На корицата бяха написани имената и мобилните телефони на четирима детективи от отдела. Щом имаше номерата им, Тери явно бе успял да преодолее пропастта между лосанджелиското полицейско управление и ФБР. Знаех, че мобилните телефони на детективите не се съобщават на всеки срещнат.

Познавах един от тях – Тим Марсия. Известно време беше работил в холивудския участък, включително в отдел „Убийства“. Знаех, че е късно, обаче на ченгетата редовно им се обаждат по нощите. Знаех и че Марсия няма да се разсърди. Извадих мобифона си и набрах номера,

който Маккейлъб бе записал срещу името му на корицата на папката. Марсия отговори веднага. Представих се, изпълних ритуала с любезностите след дългата раздяла и му обясних, че се обаждам във връзка с Тери Маккейлъб. Не го излъгах, обаче не му казах, че разследвам убийство. Споменах, че подреждам папките му по молба на жена му и съм се натъкнал на неговото име и номер. И че просто съм любопитен какви са били отношенията им.

– Навремето и ти разследва няколко стари случая, нали, Хари? Оная история в къщата ти миналата година тръгна от стар случай, не беше ли така?

– Да.

– Е, значи знаеш как става. Понякога се хващаш за сламка, търсиш помощ от всички възможни места. Веднъж Тери ми се обади и предложи услугите си. Не по конкретен случай. Струва ми се, че беше видял репортаж в „Таим“ за отдела, и каза, че ако искам да разработи профил, винаги е на мое разположение. Той беше един от добрите. Много се разстроих, когато научих за случилото се. Исках да отида на Каталина за траурната служба, обаче бях възпрепятстван.

– Както винаги. Изобщо стигна ли се дотам, че да му възложиш съставянето на профил?

– Да, използваха го и още няколко наши момчета. Знаеш как е. Управлението няма отдел за профили и понякога поръчките за Бюрото и Куонтико отнемат месеци. Така разполагахме с човек, който си разбираше от работата и не искаше нищо в замяна. Само искаше да работи. Затова го използвахме. Пращахме му едно-друго.

– И как се справяше?

– Биваше си го. Работехме по един интересен случай. Когато новият началник образува отдела, започнахме да преглеждаме откритите следствия. Свързахме шест случая – трупове, изхвърлени в Долината. Помежду им имаше някои прилики, обаче по-рано не ги бяха свързали. Пратихме материалите на Тери и той потвърди. Свърза ги с помощта на „психологически сходства“, както ги наричаше. Все още работим по тях, но поне знаем с какво сме се сблъскали. Искам да кажа, че сме улучили посоката. Не съм сигурен дали щяхме да стигнем дотук, ако Тери не ни беше помогнал.

– Чудесно, радвам се, че ви е помогнал. Ще предам на жена му и съм убеден, че това ще я зарадва.

– Добре. Е, Хари, връщаш ли се вече?

Очаквах да попита какво всъщност правя с папките на Маккейлъб,

а не дали ще се върна в управлението.

– Какви ги говориш?

– Чу ли за тригодишния следпенсионен период, който обяви началникът?

– Не, какво е това?

– Той знае, че през последните години сме изгубили много способни хора. Всички скандали и прочее. И готиките хора си викат, какво пък, по дяволите, напускам. Затова шефът отваря вратата за хората. Ако кандидатстваш до три години след пенсионирането си и те одобрят, няма нужда пак да минаваш през Академията. Идеално за старци като теб.

Долових усмивката в гласа му.

– Значи три години, а?

– Да. Ти кога напусна, преди две и половина, нали?

– Горе-долу.

– Ами, ето. Помисли си. Бихме могли да те използваме в „Стари случаи“. Имаме седем хиляди открити следствия. Опитай, мой човек.

Не отговорих. Идеята да се върна ми дойде изневиделица. В този момент бях сляп за отрицателните моменти. Мислех само за това какво ще е пак да нося полицейската значка.

– Но пък сигурно добре си прекарваш като пенсионер. Интересува ли те нещо друго, Хари?

– Хм, не, това е всичко. Благодаря ти, мой човек, задължен съм ти.

– За теб винаги. И си помисли за тригодишния план. Ще си ни от полза, тук или в Холивуд.

– Да, благодаря. Може и да се върна. Ще си помисля.

Затворих телефона. Заобиколен от чужди фиксидеи, се замислих за своите. Замислих се за седемте хиляди гласа от гроба, които не бяха получили отговор. Повече от звездите, които виждаш нощем в небето.

Както си беше в ръката ми, мобифонът ми иззвъня, откъсна ме от унеса и го отворих. Очаквах да е Том Марсия, който се обажда да ми каже, че това с тригодишния план е само майтап. Обаче звънеште Грасиела.

– Виждам, че на яхтата свети – каза тя. – Още ли си там?

– Да, тук съм.

– Защо си останал до толкова късно, Хари? Изпуснал си последния ферибот.

– Тая вечер няма да се прибирам. Ще остана тук, за да приключа. Може би утре ще се върна. А може и да се наложи да дойда да си поговорим.

– Чудесно, утре не съм на работа. Ще си остана вкъщи, за да събирам багажа.

– Какъв багаж?

– Връщаме се на континента. Ще живеем в Нортридж. Приеха ме на старата ми работа в спешното отделение в „Холи Крос“.

– Реймънд ли е една от причините да се връщаш?

– Реймънд ли? Какво искаш да кажеш?

– Чудех се дали имаш проблеми с момчето. Чух, че не му харесва да живее на острова.

– Реймънд няма много приятели. Не се вписва в тукашната среда. Но преместването не е само заради него. Аз искам да се върна. Исках го още преди Тери да почине. Нали ти казах.

– Да, каза ми.

Тя смени темата.

– Имаш ли нужда от нещо? Какво ще ядеш?

– Намерих разни неща в кухнята на яхтата. Ще се оправя.

Грасиела отвратено изпъшка.

– Всички провизии са стари. Провери годността им преди да ги ядеш.

– Непременно.

Тя се поколеба, после зададе въпроса, заради който се бе обадила.

– Успя ли вече да откриеш нещо?

– Ами, намерих някои интересни неща. Обаче засега не изпъква нищо конкретно.

Замислих се за мъжа с шапката на Доджърс. Той определено изпъкваше, но още не исках да повдигам тази тема пред Грасиела. Исках да науча повече, преди да разговарям с нея за него.

– Добре – каза тя. – Но ще ме държиш в течение на нещата, нали?

– Нали така се уговорихме?

– Добре, Хари, ще се видим утре. В хотел ли ще отседнеш, или ще нощуваш на яхтата?

– Сигурно на яхтата. Ако нямаш нищо против.

– Нямам, разбира се.

– Чудесно. Може ли да те попитам нещо?

– Естествено. Какво?

– Понеже спомена за събиране на багаж, просто ми хрумна нещо. Колко често ходиш на континента? Нали се сещаш, в търговски комплекси, ресторанти или на гости на роднини.

– Веднъж месечно. Освен ако не се появи нещо конкретно и не се

наложи да отида.

– Водиш ли децата?

– Обикновено. Искам да свикват. Те растат на остров, на който има колички за голф вместо автомобили, и всички се познават... може да им е странно, ако изведнъж се преселят на континента. Опитвам се да ги подготвя за това.

– Разумно. Кой търговски център е най-близо до кея на ферибота?

– Не знам кой е най-близо, но аз винаги ходя в „Промънейд“ на „Рико“. От пристанището просто продължавам по Шосе четиристотин и пет. Знам, че има по-близки търговски Центрове – „Фокс Хилс“ например, – но „Промънейд“ ми харесва. Харесват ми магазините и е на удобно място. Понякога се срещам с приятели от Долината и на всички ни е по средата на пътя.

„И е лесно да те проследят“ – помислих си, само че не го казах.

– Добре, още нещо. – Не бях сигурен, че е редно дай задавам този въпрос. – Светлината тук отслабва. Предполагам, че е от акумулаторите. Има ли ключ или нещо подобно, с което да ги заредя?

– Не попита ли Бъди?

– Не, когато бях с Бъди, не знаех, че ще имам нужда от осветление.

– О, Хари, не съм сигурна. Има генератор, който би трябвало да работи. Обаче не знам къде е.

– Добре, не се тревожи. Мога да се обадя на Бъди. Ще затварям, Грасиела. Трябва да приключа с работата, докато още има осветление.

Изключих телефона, записах си името на търговския комплекс в бележника, после обиколих яхтата и угасих всички лампи освен онази на бюрото в предната каюта, за да пестя енергия. После се обадих на Бъди по мобифона и той отговори със сънен глас.

– Ей, събуди се, Бъди. Хари Бош се обажда.

– Кой? Аха. Какво искаш?

– Имам нужда от помощта ти. На тая яхта има ли генератор или нещо подобно, което да ми осигури светлина? Акумулаторите са на изчерпване.

– Не ги изхажявай докрай, мой човек. Ще ги съсипеш.

– Тогава какво да правя?

– Трябва да запалиш волвото, мой човек, и после да включиш генератора. Само че приближава полунощ. Когато го чуят, хората, които спят на яхтите си до теб, няма да се зарадват много.

– Ясно. Но утре сутринта трябва да го направя. С ключ ли става?

– Да, точно като кола. Иди при руля в общата каюта, пххни

ключовете и ги завърти. Над всеки ключ има щифт за запалване. Включи ги и генераторът трябва да се запали, освен ако не изтощиш цялата енергия.

– Добре, ясно. Случайно да има фенерче на яхтата?

– Да, има в камбуза, над чертожната маса и в чекмеджето отляво на леглото в голямата каюта. В долния шкаф в камбуза има и фенер. Но не бива да го използваш в предната каюта. Може да се отровиш от керосиновите изпарения. Тогава ще трябва да разкриваме нова загадка.

В гласа му се долавяха презрителни нотки. Не им обърнах внимание.

– Благодаря, Бъди. Лека нощ.

– Лека нощ.

Затворих и отидох да потърся фенерчетата. Върнах се при кашоните с папки с едно малко фенерче от голямата каюта и голямата настолна лампа от камбуза. Поставих я на бюрото и я включих. После угасих осветлението на каютата. Все щях да свърша някаква работа.

Оставаше ми по-малко от половин кашон и исках да приключа, преди да реша къде ще пренощувам. Всички тия папки бяха тънки, последните добавки към сбирката на Маккейлъб, и виждах, че повечето съдържат само вестникарски изрезки плюс някоя и друга бележка върху корицата.

Бръкнах в кашона и наслуки извадих една папка. Би трябвало да ходя във Вегас, за да играя на зарове. Защото папката, която избрах, се оказа печелившата. Папката, която даде посока на разследването ми.

Глава 13

На етикета пишеше просто „Изчезналите шестима“. Папката съдържаше изрезка от „Лос Анджелис Таймс“ и няколко бележки, имена и телефонни номера, написани от вътрешната страна на корицата, както си му бе обичаят на Маккейлъб. Усетих, че е нещо важно, още преди да прочета репортажа и да разбера значението на бележките. Тази реакция се дължеше на написаните на корицата дати. Тери беше водил записките си четири пъти, започвайки от 7 януари и свършвайки на 28 февруари. И само след месец, на 31 март, бе умрял. Тези бележки и дати бяха по-късни от всички папки, които бях прегледал. Последният случай на Тери. Последната му фиксидея. Оставаха още няколко папки, но тази ме изпълни с възбуда и се заех с нея.

Познавах авторката на репортажа. Кейша Ръсел поне десет години беше работила като криминален репортер в „Таймс“ и си я биваше. Бе точна и справедлива. През годините беше спазвала абсолютно всичките ни уговорки и предишната година бе направила всичко възможно, за да не ме изиграе, след като вече не бях в управлението и по време на първото си частно разследване бях изпаднал в затруднено положение.

Ето защо спокойно приемах за истина всичко, което пишеше. Зачех се.

В ТЪРСЕНЕ НА ЛИПСВАЩАТА ВРЪЗКА

СВЪРЗАНИ ЛИ СА ИЗЧЕЗВАНИЯТА В НЕВАДА НА ДВАМА ДУШИ ОТ ЛОС АНДЖЕЛИС И ОЩЕ ЧЕТИРИМА?

Кейша Ръсел

Тайнствените изчезвания най-малко на шестима души, сред които двама от Лос Анджелис, от хазартни центрове в

Невада накараха следователите да потърсят липсващата връзка между изчезналите.

Във вторник детективи от ласвегаската полиция заявиха, че макар мъжете да не са се познавали, да са живели в отдалечени

един от друг квартали и да са произхождали от различна среда, има вероятност помежду им да съществува обща особеност, която да е ключът към загадката.

На възраст от двайсет и девет до шейсет и една години, те са обявени за изчезнали от техни роднини през последните три години. Четирима за последен път са видени в Лас Вегас, където полицията води следствието. Двама са изчезнали на път за Лафлин и Прим. Никой от тях не е оставил в хотелската си стая, колата или дома си нищо, което да показва къде е отишъл и какво се е случило с него.

„Засега това е пълна загадка – призна детектив Тод Риц от отдела «Изчезнали хора» на вегаската полиция. – И тук, и навсякъде другаде постоянно изчезват хора. Обаче обикновено по-късно се появяват, живи или мъртви. И обикновено има обяснение. В този случай няма нищо“.

Но Риц и други детективи са убедени, че обяснение има, и молят обществеността за помощ. Миналата седмица детективи от Лас Вегас, Лафлин и Прим се събраха във вегаското управление, за да сравнят бележките си и да разработят следствена стратегия. Те също разгласиха случая с надеждата, че снимките на изчезналите и техните биографии ще окуражат участието на обществеността, но във вторник, една седмица по-късно, Риц съобщи, че не са получени много полезни сведения.

„Все някой трябва да знае, да е видял или чул нещо – заяви Риц в телефонно интервю. – Шестима мъже не могат нито да се появят, нито да изчезнат, без някой да знае нещо. Този някой трябва да се обади“.

Както казва Риц, случаите на изчезване са многобройни. Фактът, че тези шестима мъже са отишли в Невада в командировка или на почивка, прави този случай по-различен.

Оповестяването му става в момент, в който Лас Вегас отново променя облика си. Няма я маркетинговата стратегия, Която представляше неоновия град като семейно летовище. Завръща се грехът. През последните три години бяха лицензирани много клубове с голи или полуголи танцьорки, много казина пуснаха представления с голи жени. Бяха издигнати билбордове, рекламиращи голи тела, които привлякоха гнева на мнозина обществени активисти. Всичко това спомогна за промяната на външността на града. Той отново се рекламира като детска площадка за възрастни.

Тази промяна обаче не се приема добре от всички и мнозина предполагат, че изчезването на шестимата мъже непряко е свързано със завръщането на някогашната атмосфера.

„Нека си го признаем – казва Ърни Гелсън, журналист от «Лас Вегас Сън», – те опитаха семейните забавления и не успяха. Градът се завръща към онова, което се продава успешно. Там са парите. Дали това е липсващата връзка между тези шестима мъже? Не знам. Може и никога да не узнаем“.

И все пак Гелсън не желае да прави никакви заключения, които да свържат изчезналите с променящия се облик на Лас Вегас.

„Първо, спомнете си, че не всички са изчезнали от Лас Вегас – напомня той. – И второ, за момента няма достатъчно факти, които да потвърдят каквато и да било теория. Според мен трябва да оставим загадката да се разреши сама преди да правим предположения“.

Изчезналите мъже са:

– Гордън Станели, четирийсет и една годишен, жител на Лос Анджелис, изчезнал от 17 май 2001 г. Настанил се е в „Мандалей Бей Рисорт“, но не е спал в леглото си и куфарът му не е разопакован. Женен, с две деца.

– Джон Едуард Дън, трийсет и девет годишен, жител на Отава, Канада, който шофирал от дома си за Лос Анджелис на почивка. Така и не стигнал до целта си, дома на брат му в Гранада Хилс. Деветметровата каравана на Дън била открита на 29 декември 2001 г. в паркинг в Лафлин, двацет дни след очакваното му пристигане в Гранада Хилс.

– Лойд Рокланд, шейсет и една годишен, изчезнал от Лас Вегас на 17 юни 2002 г. Самолетът му от Атланта кацнал в 11:00 на международното летище „Маккаран“. Наел кола от „Херц“, но не се настанил в „Ем Джи Ем Гранд“, където имал резервация. Автомобилът му се появил в паркинга на „Херц“ на летището в 14:00 на другия ден, но никой не си спомня кой го е върнал. Рокланд има четири деца и трима внуци.

– Фентън Уикс, двацет и девет годишен, от Далас, щата Тексас. За изчезването му е съобщено на 25 януари 2003 г., след като не се прибрал от командировка в Лас Вегас. Полицията установила, че се е настанил в „Голдън Нъгет“ и присъствал на първия ден на изложение на електроника в ласвегаския конгресен

център, но не и на втория и третия ден. Жена му съобщила за изчезването му. Няма деца.

– Джоузеф О'Лиъри, петдесет и пет годишен брокер от Бърин, щата Пенсилвания, изчезнал на 15 май миналата година от „Беладжо“, където отседнал с жена си. Алис О'Лиъри оставила мъжа си в казиното да играе на двацет и едно и отишла в минералния басейн на хотела. Няколко часа по-късно съпругът ѝ не се прибрал в апартамента им. О'Лиъри бил обявен за изчезнал на другия ден.

– Роджърс Ебърли, четирийсетгодишен, изчезнал на 1 ноември по време на почивен ден. Работил като графичен дизайнер в студиото на „Дисни“ в Бърбанк. Намерили колата му на паркинга пред „Бъфало Биле Казино“ в Прим, щата Невада, близо до границата с Калифорния на междущатско шосе 15.

Следователите посочват няколко улики, най-сигурната от които е наетата от Рокланд кола. Тя била върната едно денонощие след като Рокланд я е наел. Според документацията на „Херц“ през този период с нея са изминати петстотин двацет и осем километра. Онзи, който я е върнал в паркинга на летището, не е изчакал да получи квитанция, нито да разговаря със служителя на компанията.

„Просто е влязъл, слязъл е от колата и си е тръгнал – предполага Риц. – Никой не си спомня нищо. На този паркинг обработват по хиляда коли дневно. Няма камери и други документи, освен тези за наема“.

И тъкмо тези петстотин двацет и осем километра озадачават Риц и другите детективи.

„Това е голямо разстояние – казва детектив Питър Ечърд, партньорът на Риц. – Възможно е колата да е била на много места. По двеста шейсет и четири километра в двете посоки – това прави кръг с доста голяма площ.“

Въпреки това следователите се опитват да покрият тази площ с надеждата, че усилията им ще доведат до откриването на улики, които ще ограничат периметъра и ще обяснят някои неща за изчезналите шестима семейни мъже.

„Трудно е – казва Риц. – Всички тези хора имат семейства и ние правим каквото можем за тях. Но засега имаме много въпроси и нито един отговор“.

Статията бе майсторски написана с типичния за „Таймс“ метод на търсене на скритото значение в събитието. В случая се предполагаше, че изчезването на шестимата мъже е показателно за най-новото преобръщение на Лас Вегас в детска площадка за възрастни. Това ми напомни за времето, когато работех по един случай със собственик на автосервиз. Той беше прерязал хидравличните тръби на стенда в сервиза и три хиляди килограмов кадилак бе смазал отдавнашния му съдружник. При мен дойде репортер от „Таймс“, за да ме интервюира за подробностите за случая, и накрая ме попита дали убийството е симптоматично за икономическа стагнация, в чиито условия финансовите затруднения обръщат съдружниците един срещу друг. Отговорих, че не смятам така – това престъпление показваше, че на човека не му е харесвало съдружничеството му да чука жена му.

Като се оставеха по-мощабните заключения, положението беше ясно. Виждах го. Навремето бях вършил същото със същата репортерка. Риц бе хвърлял мрежата за информация. Тъй като половината изчезнали или бяха от Лос Анджелис, или бяха отивали там, защо да не се обади в „Таймс“, да подхвърли сведения на криминалната репортерка и да види какво ще излезе от това?

В резултат се беше отзовал Тери Маккейлъб. Явно бе прочел репортажа на 7 януари, деня на публикуването му, защото първите бележки върху корицата на папката носеха тая дата. Бяха и ясни, и загадъчни. Отгоре – името на Риц и телефонен номер с код 702. Отдолу Маккейлъб беше написал:

7/1
44 ср.
41 – 39 – 40
намери пресечна точка
нарушаване на цикъла – има още
кола – 328
теория за триъгълника?
1 точка дава 3
ОМ – търси в пустинята

9/1
отговор – пнг

2/II

Хинтън – 702 259–4050

28/II

Зайзикс – възможно ли е? Как?
километри

В полето на папката бяха написани още два телефонни номера със същия код. Следваше ги името Уилям Бинг.

Препрочетох бележките и пак погледнах изрезката. Чак сега забелязах, че Маккейлъб е оградил две неща – петстотин двайсет и осемте километра, изминати от взетата под наем кола, и думата „кръг“ в изказването на Ечърд за територията, която трябваше да обхване следствието – кръг с радиус двеста шейсет и четири километра. Не знаех защо ги е отбелязал, но знаех какво означават повечето бележки върху корицата. Бях прелиствал папките на Тери в продължение на повече от седем часа. Бях чел безброй бележки върху кориците. Бившият агент използваше собствена стенографска система, която обаче подлежеше на разшифроване, тъй като На отделни места съкращенията бяха написани в разгъната Форма.

Веднага разбрах какво означава „ОМ“ – „определено мъртъв“, обозначение и заключение, срещащо се в огромното мнозинство от случаите на изчезване, с които се беше занимавал. Лесно за разшифроване бе и „пнг“, което означаваше „персона нон грата“, с други думи, предложението му да помогне на следствието не беше прието добре или направо бе отхвърлено.

Маккейлъб също откриваше смисъл във възрастта на изчезналите мъже. Беше записал средната им възраст и после бе отделил възрастта на три от жертвите, защото бяха с разлика от по две години и освен това бяха съвсем близки до средната. Това ми приличаше на бележки, свързани с профил на жертва, но в папката нямаше такъв и не знаех дали Тери е продължил да работи по случая.

„Намери пресечна точка“ също изглеждаше част от тоя профил. Маккейлъб имаше предвид географска или жизнена пресечна точка на шестимата изчезнали. Също като детектива, цитиран в статията на „Таймс“, Тери изхождаше от убеждението, че между тези хора трябва да има връзка. Да, те бяха от далечни краища на континента като Отава и Лос Анджелис и не се бяха познавали, обаче трябваше да има точка, в която по някакъв начин да се засичат.

Подозирах, че „нарушаване на цикъла – има още“ се отнася до

честотата на изчезванията. Ако някой отвлечаше и убиваше тях хора, както смяташе Маккейлъб, обикновено имаше ясен хронологически цикъл. Повечето серийни убийци действат така – постепенно натрупване на силно психо-сексуално напрежение и угаложване след убийството. Тери явно бе разработил цикъла и беше открил празноти в него – липсващи жертви. Според него имаше повече от шестима изчезнали.

Най-много ме озадачаваха „теорията за триъгълника“ и изразът „1 точка дава 3“. Това се отнасяше за колата и петстотин двайсет и осемте километра, изминати с нея, но колкото повече размишлявах, толкова по-неясно ми се струваше всичко.

Бележката от 9 януари се отнасяше за отговора на Риц – Маккейлъб сигурно му беше оставил съобщение и вегаският детектив му се бе обадил, беше изслушал предложението и може би профила и бе заявил, че не проявява интерес. Нищо чудно. Местните често се отнасят с подозрение към ФБР. Сблъсъкът на самолюбие между федералните и местните си е обичайна част от работата. Нямаше причина отношението към пенсиониран агент да е по-различно. Тери Маккейлъб бе персона нон грата.

С това папката и случаят можеха да се смятат за приключени, ако не беше бележката от 2 февруари. Име и номер. Отворих мобифона си и набрах номера, без да ме е грижа за късния час. Или за ранния час, в зависимост от гледната точка. Включи се запис на женски глас.

– Тук е Синди Хинтън от „Лас Вегас Сън“. В момента не мога да ви отговоря. Моля, оставете името и номера си и ще ви се обади при първа възможност. Благодаря ви.

Последва сигнал и аз се поколебах. Не бях сигурен, че все още искам да установя връзка с нея. Въпреки това казах:

– Хм, да, ало, казвам се Хари Бош. Аз съм следовател от Лос Анджелис и искам да поговоря с вас за Тери Маккейлъб.

Оставих номера на мобифона си и затворих. Все още не бях убеден, че съм постъпил правилно, ала си мислех, че краткото ми загадъчно съобщение може би ще я накара да ми се обади.

Последната бележка беше най-интересна. Маккейлъб бе написал „Зайзикс“ и питаше дали е възможно. И как. Това трябваше да се отнася за Зайзикс Роуд. Кое то си беше скок. Великански скок. Тери бе получил снимки от някой, който беше следил и фотографирал семейството му. Същият човек направил снимки на Зайзикс Роуд до границата между орния и Невада. Маккейлъб някак си беше видял въз-връзка и се питаше дали едната загадка може да е свързана с другата. Дали може да е действал нещо, като се обадил във вегаската полиция, за да предложи

помощта си Издирването на изчезналите мъже? Скокът към такива въпроси не беше възможен. Това означаваше, че пропускам нещо. Пропусках моста, сведението, което правеше възможен този скок. Маккейлъб трябваше да е знаел нещо, което не беше отбелязал в папката, но което го бе накарало да смята такава връзка за правдоподобна.

Накрая трябваше да проверя двата ласвегаски телефонни номера, написани в полето на папката наред с името Уилям Бинг. Отново отворих мобифона си и набрах първия номер Отговори телефонен секретар, който събщи, че съм се свързал с „Мандалей Бей Рисорт“. Затворих, когато гласът започна да изрежда списък от възможности, една от които да избера.

Вторият номер бе записан точно преди името. Въведох го и се приготвих да събудя Уилям Бинг, за да го попитам каква е връзката му с Тери Маккейлъб. След няколко извънявания обаче отговори жена:

– Ласвегаски мемориален медицински център, с кого желаете да ви свържа?

Не го бях очаквал. За да спечеля време, докато мислех какво да направя, попитах за адреса на болницата. Докато ми отговори, че тя се намира на Блу Даймънд Роуд, вече бях измислил въпроса си.

– Имате ли лекар на име Уилям Бинг?

След малко получих отрицателен отговор.

– А служител на име Уилям Бинг?

– Не, господине.

– Ами пациент?

Последва нова пауза, докато жената проверяваше в компютъра.

– В момента нямаме.

– Имали ли сте някога пациент на име Уилям Бинг?

– Нямам достъп до такава информация, господине.

Благодарих ѝ и затворих.

Дълго мислих за последните два номера в бележките на Маккейлъб. Заключениеята ми бяха елементарни. Тери бе претърпял трансплантация на сърце. Ако се наложеше Да замине за друг град, трябваше да знае къде да отиде и към кого да се обърне при спешен случай или медицински проблем. Предполагах, че се е обадил на телефонни услуги, за Да получи двата номера от папката. После беше направил резервация в „Мандалей Бей“ и за всеки случай се бе свързал с местна болница. Фактът, че в Ласвегаския мемориален медицински център не работеше човек на име Уилям Бинг, не изключваше възможността това да е местен кардиолог.

Отворих телефона, погледнах часа на дисплея и въпреки това се обадох на Грасиела. Тя отговори веднага, макар да усещах, че е спала.

– Извинявай, че те безпокоя толкова късно, Грасиела. Имам още няколко въпроса.

– Може ли да ти отговоря утре?

– Само ми кажи дали Тери е ходил в Лас Вегас през месеца преди да умре.

– В Лас Вегас ли? Не знам. Защо?

– Как така не знаеш? Той ти беше съпруг.

– Нали ти казах, че бяхме... разделени. Той живееше на яхтата. Знаем, че няколко пъти е ходил на континента, но даже да е бил във Вегас, нямаше откъде да разбере, освен ако той не ми кажеше.

– Ами сведения за кредитни карти и сметки за мобифон, тегления по дебитни сметки, такива неща?

– Платих ги, но не си спомням да имаше сметки за хотели или нещо от този род.

– Пазиш ли ги още?

– Естествено. Някъде въщи са. Сигурно вече са в багажа.

– Намери ги и утре сутрин ще дойда да ги взема.

– Вече съм си легнала.

– Тогава ги намери сутринта. Рано. Много е важно, Грасиела.

– Добре, ще ги потърся. Виж, единственото, което мога да ти кажа, е, че когато ходеше на континента, Тери взимаше яхтата, за да има къде да живее. Ако нямаше да е в Лос Анджелис или постъпваше в „Сидърс“ за изследвания, отиваше с ферибота, защото иначе горивото за яхтата му излизаше прекалено скъпо.

– Ясно.

– Е, миналия месец имаше само едно пътуване. Струва се, че го нямаше около три дни. Да, три дни и две нощи с ферибота. Това означава, че е ходил или някъде из страната, или в болницата. А съм абсолютно сигурна, че не е постъпвал в болницата. Мисля, че щеше да ми каже, пък аз познавам всички кардиолози в „Сидърс“. Те щяха да ми съобщят, че той е там и какво става. Имам свои хора в болницата.

– Добре, Грасиела, ясно. Това ще ми е от полза. Спомнящ ли си точно кога е пътувал?

– Не точно. Беше в края на февруари, струва ми се. Може да е било през първите няколко дни на март. Спомням си, че беше време за плащане на сметките. Обадох му се по мобифона, за да обсъдим въпроса, и той каза, че бил на континента. Не уточни къде. Просто каза, че бил там

и щял да се върне след няколко дни. Усетих, че шофира, докато разговаряхме. И не беше с яхтата, защото му се обаждах от балкона и я виждах в пристанището.

– Точно защо му се обади, спомняш ли си?

– Да, имахме да плащаме сметки и не знаех колко е спечелил с яхтата през февруари. Сметките по кредитните карти се пращаха направо тук, обаче Тери имаше лошия навик да си носи в портфейла лични чекове и пари в брой, получени от клиенти. Когато почина и ми дадох портфейла му, вътре имаше три чека за деветстотин долара, които беше получил две седмици по-рано. Не го биваше много за бизнес.

Каза го така, като че ли това е било едно от симпатичните качества на мъжа й, макар да бях абсолютно сигурен, че докато е бил жив, тия му недостатъци не са я карали да се усмихва.

– Още едно-две неща – продължих аз. – Знаеш ли дали е имал навика да се свързва с болница в града, в който е щял да ходи? С други думи, ако заминаваше за Лас Вегас, щеше ли да установи контакт с местна болница в случай, че му потрябва нещо?

Грасиела не отговори веднага.

– Не, не ми се струва вероятно. Искаш да кажеш, че го е правил, така ли?

– Не знам. В една от папките му намерих телефонен номер и име. Номерът на Вегаския мемориален медицински център и се опитвам да разбера защо се е обаждал там.

– Във Вегаския мемориален център имат програма за трансплантация на сърце, в това съм сигурна. Но не знам защо им е звънял.

– А името Уилям Бинг да ти говори нещо? Може ли да е лекар, когото са му препоръчали?

– Не знам... нещо в това име ми е познато, но не се сещам. Може да е лекар. Може затова да съм го чувала.

Изчаках, за да видя дали ще си спомни, но напразно. Продължих:

– Добре, само още нещо. Къде е колата на Тери?

– Трябва да е на пристанището. Стар джип „Чероки“. Ключът е на връзката, която ти дадох. Бъди също има ключ, защото понякога я използва. Той се грижи за нея вместо нас. Искам да кажа, вместо мен.

– Добре, утре сутрин ще й хвърля едно око. Знаеш ли кога е първият ферибот?

– Чак в девет и петнайсет.

– Тогава да се срещнем в седем и половина – осем у вас, става ли? Искам да взема ония документи и да ти покажа някои неща. Няма да се

забавим и после ще се кача на първия ферибот.

– Хм, може ли да е в осем? Дотогава трябва да съм се прибрала.

Обикновено отивам с Реймънд до училището и вода Сиси на забавачка.

– Няма проблем. Тогава до осем.

Свършихме разговора и веднага се обадох на Бъди Локридж. И за втори път го събудих.

– Бъди, пак съм аз. Той изпъшка.

– Тери ходил ли е в Лас Вегас през месеца преди да умре? Например някъде около първи март?

– Не знам, мой човек – сприхаво отвърна той. – Откъде Да знам? Не си спомням аз какво съм правил на първи март.

– Помисли, Бъди. Някъде по това време е пътувал на континента. Не е взел яхтата. Къде е ходил? Споменавал ли ти е нещо за това?

– Нищо не ми е казал. Обаче сега си спомням това пътуване, защото върна джипа адски мръсен. Целият беше в сол или някаква подобна гадост. И естествено аз трябваше да го мия.

– Ти пита ли го къде е ходил?

– Да, попитах го: „Да не си бил на рали?“ и той отговори: „Да, нещо такова“.

– Само това ли?

– Нищо повече не ми каза. Просто измих колата.

– Ами вътре? Почисти ли я?

– Не, измих я само отвън. Закарах я на автомивката в Педро. Само толкова.

Кимнах. Бях научил от Локридж всичко, което ми трябваше. За момента.

– Утре ще наминеш ли насам?

– Да, напоследък постоянно съм там. Няма къде да ходя. След като прекъснах връзката, набрах номера, който Маккейлъб беше написал най-отгоре върху корицата на папката след името на Риц, детектива, цитиран в „Таим“.

Отговори телефонен секретар, който съобщи, че отделът „Изчезнали хора“ на вегаската полиция е отворен от осем сутринта до четири следобед. От понеделник до петък.

Затворих. Беше късно и на другата сутрин трябваше да стана рано, обаче бях наясно, че няма скоро да заспя. Кръвта ми врише и от дълъг опит знаех, че не може да става и дума за сън. Засега.

Бях сам на яхта с два фенера, но имах още работа. Отворих бележника си и започнах да съставям хронология на събитията през

седмиците и месеците преди смъртта на Тери Маккейлъб. Написах всичко, важно или не, реалните и въображаемите връзки. Всички подробности бяха от значение. Отговорът винаги е в детайлите. От онова, което в момента не изглежда важно, по-късно зависи всичко. Загадъчното и лишеното от всякаква връзка по-късно се превръща в лупата, през която се изясняват нещата.

Глава 14

Винаги можеш да познаеш местните. Те са ония, които седят вътре и решават кръстословици, докато трае деветдесетминутното плаване с ферибота. Туристите обикновено са на горната палуба, носа или кърмата, правят снимки и се взират в острова, който се смалява в мъглата зад тях. На другата сутрин аз седях при местните на борда на първия ферибот. Обаче решавах малко по-различна кръстословица. Бях разтворил в скута си папката, в която Тери Маккейлъб бе водил бележките си по случая. Носех и хронологията, която бях съставил предишната вечер. За успешното приключване на всяко следствие е нужно винаги да разполагаш с подробностите по случая.

7 ян. – Макк. прочита за изчезналите мъже в Невада и се обажда във вегаската полиция

9 ян. – Вегаската полиция не проявява интерес

2 февр. – Хинтън от „Вегас Сън“. Кой кого е потърсил?

13 февр. – половиндневно плаване с Джордан Шанди

19 февр. – плаване с Файндър

22 февр. – откраднат джиписес, шерифски доклад

27 февр. – Макк. създава фотографския файл 1 март? – Макк. на континента за три дни

28 март – Последно плаване. Макк. на „Преследваща вълна“ с лекарствата си

31 март – Макк. умира

Сега прибавих наученото час по-рано от Грасиела. Данни-Те за кредитните карти, за които я бях помолил, съдържаха и нейните покупки. На 21 февруари с карта „Виза“ беше пазаруване в универсален магазин от веригата „Нордстром“. Когато я попитах за това, тя отговори, че е пазарувала в „Промънейд“. Попитах я дали оттогава е ходила там и Грасиела отговори отрицателно.

Когато прибавих новата дата в хронологията, забелязах, че това е денят преди доклада за кражбата на системата за глобално позициониране от „Преследваща вълна“. Това означаваше, че има вероятност кражбата да е била извършена същия ден. Тайнственият фотограф бе пътувал с ферибота заедно с Грасиела на връщане до острова. Дали през нощта не се беше промъкнал на яхтата, за да открадне джиписеса? И

защо? И дали тъкмо оная нощ не бяха подменили лекарствата на Тери Маккейлъб?

Оградих думата „джипиес“ в хронологията. Каква роля играеше това устройство и какво значение имаше кражбата му? Зачудих се дали не преувеличавам смисъла му. Може пък Бъди Локридж да имаше право че джипиесът е бил откраднат от Файндър, техния конкурент. Може би в това нямаше нищо повече, но близостта до проследяването на Грасиела в търговския комплекс ме караше да смятам другояче. Инстинктът ми подсказваше, че има връзка. Просто още не я забелязвах.

Въпреки това ми се струваше, че се приближавам към нещо. Хронологията ми позволяваше да виждам връзките и хронологическия контекст на нещата. Имаше още за прибавяне и си спомних, че имах намерение сутринта да продължа с няколко телефонни разговора с Лас Вегас. Отворих мобифона си и проверих батерията. Не бях успял да я зареда на „Преследваща вълна“ и сега зарядът ѝ свършваше. Оставаше ми най-много още един разговор. Набрах номера на отдел „Изчезнали хора“ на вегаската полиция. Свързаха ме и попитах за детектив Риц. Чаках близо три минути, през които телефонът започна да пиука на всяка минута, за да ме предупреди, че енергията е на изчерпване.

– Тук е детектив Риц. Какво обичате?

– Казвам се Бош. Доскоро работих в лосанджелиското управление. Главно в отдел „Убийства“. Правя услуга на една приятелка. Мъжът ѝ почина миналия месец и аз подреждам вещите му. Натъкнах се на негова папка, в която открих вашето име и номер, наред със статия от вестник за едно от следствията ви.

– Кое следствие?

– Шестимата изчезнали мъже.

– А как се казва мъжът на приятелката ви?

– Тери Маккейлъб. По-рано работеше във ФБР...

– А, онзи ли.

– Познавате ли го?

– Веднъж разговарях с него по телефона. Това не значи, че го познавам.

– За изчезналите хора ли разговаряхте?

– Вижте, как казахте, че е името ви?

– Хари Бош.

– Добре, вижте, Хари Бош, не ви познавам и не знам какво правите, обаче обикновено нямам навика да приказвам за текущи следствия по телефона с непознати.

– Мога да дойда при вас, за да се срещнем.

– Това нищо не променя.

– Знаете, че е мъртъв, нали?

– Маккейлъб ли? Чух, че получил инфаркт на яхтата си и не успели да стигнат при него навреме. Стори ми се глупаво. Какво е правил човек с трансплантирано сърце на четирийсет километра от сушата?

– Изкарвал си е прехраната, предполагам. Вижте, появиха се някои неща във връзка с това и аз проверявам с какво се е занимавал Тери. За да видя дали не е привлякъл нечие внимание, ако се сещате какво искам да кажа. Само...

– Не се сещам какво искате да кажете. За вудуизъм ли говорите? Че някой го е омагьосал да получи инфаркт? Имам си работа, Бош. Прекалено много работа, за да се занимавам с тия глупости. Вие пенсионерите си мислите, че имаме предостатъчно време за вас и вашите магьоснически теории. Ама не е така.

– Това ли му отговорихте, когато ви се е обадил? Не сте Пожелали да изслушате теорията му или профила му, така ли? „Вудуизъм“ ли нарекохте предположенията му?

– Виж, мой човек, каква работа вършат профилите? С абсолютно нищо не ни помагат. Това са пълни глупости и точно така му казах...

Думите му бяха прекъснати от предупредителното изпиукване на мобифона ми.

– Какво беше това? – попита той. – Записваш ли разговора?

– Не, свършва ми батерията. Тери не е ли идвал при вас, за да обсъдите случая?

– Не. Струва ми се, че вместо това отиде във вестника. Типично за федералните.

– В „Сън“ са публикували неговото виждане по въпроса, така ли?

– Не бих казал. Струва ми се, че и те стигнаха до моето заключение за него.

Този отговор показваше, че Риц ме заблуждава. Ако смяташе, че теорията на Маккейлъб е пълна глупост, трябваше да я е изслушал, за да я определи като такава. Според мен това предполагаше, че детективът е обсъдил случая с Маккейлъб, навярно надълго и широко.

– Ще ви задам един последен въпрос и после ще ви оставя на мира. Тери спомена ли нещо за триъгълна теория? Нещо в смисъл, че една точка дава три? Това говори ли ви нещо?

Смехът, който чух по телефона, не беше приятен. Дори не бе добродушен.

– Това бяха три въпроса, Бош. Три въпроса, три страни на триъгълник и с това разговорът ни...

Телефонът угасна. Батерията се беше изтощила.

– Приключи – довърших думите на Риц.

Това обаче означаваше, че той не е отговорил на въпроса ми. Затворих телефона и го пуснах в джоба си. В колата имах зарядно устройство. Щях да зарея мобифона още щом прекосях залива Санта Моника. Оставаше ми да разговарям с репортерката от „Сън“, но се съмнявах, че ще се свържа отново с Риц.

Станах и излязох на кърмата, за да се освежа на прохладния утринен въздух. Каталина се мерзелееше в далечината – сиви чукари, които се подаваха от океанската мъгла. Бяхме изминали повече от половината разстояние. Чух едно момиченце високо да възкликва: „Виж!“ и проследих показалеца му. В разпенените води зад ферибота скачаха делфини. Бяха поне двайсетина и скоро на кърмата заприича хора с фотоапарати. Дори неколцина местни излязоха да погледат. Делфините бяха красиви, сивата им кожа лъщеше като пластмаса на утринното слънце. Зачудих се дали просто се забавляват, или са помислили ферибота за рибарски кораб и се надяват да се нахранят с останките от дневния улов.

Скоро представлението престана да привлича вниманието и пътниците се върнаха на предишните си места. Момиченцето, което първо забелязало делфините, остана на перилата. Аз също продължих да гледам, докато делфините накрая не изостанаха и не изчезнаха в синьо-черното море.

Влязох вътре и отново отворих папката на Маккейлъб. Препрочетох всички бележки, и неговите, и своите. Не ми хрумнаха нови идеи. После прегледах всички снимки, които бях принтирал предишната вечер. Бях показал на Грасиела снимките на Джордан Шанди, ала тя не го позна и ме обсипа с въпроси за него, въпроси, на които засега не исках да се опитвам да отговоря.

После се заех с данните за кредитните карти и мобифоните. Вече ги бях прегледал в присъствието на Грасиела, но исках да се запозная с тях по-задълбочено. Най-голямо внимание обърнах на края на февруари и началото на март, когато според Грасиела съпругът ѝ бе ходил на континента. Само че нито една покупка с кредитна карта или разговор с мобилен телефон не показваше къде е ходил, в Лос Анджелис или навярно в Лас Вегас. Като че ли не беше искал да остави никакви следи.

След половин час фериботът стигна в пристанището на Лос Анджелис и пристана до „Куин Мери“, постоянно закотвен кораб, превърнат в

хотел и конгресен център. Докато прекосявах паркинга, за да се кача на колата си, чух писък, обърнах се и видях една жена да подскача и да се люлее с главата надолу на бърджи, закачено за платформа на кърмата на „Куин Мери“. Тя обгръщаше тялото си с ръце, но не от страх или адреналинов прилив, предизвикани от скока, а защото тениската ѝ очевидно заплашваше да се изхлузи през раменете и главата ѝ и да я разголи пред тълпата, струпала се по перилата на кораба.

Запътих се към колата си. Карам спортен мерcedes-бенц от ония, които според някои давали хляб на тероризма. Не участвам в подобни спорове, обаче познавам хора, които ходят по телевизионни предавания, за да твърдят, че такива неща обикновено се правят в лимузини. Още щом се качих и запалих мотора, включих мобифона си в зарядното устройство и зачаках да се съживи. Когато проработи, видях, че през четирийсет и пет минутната пауза съм получил два есемеса.

Първият беше от някогашната ми партньорка Кизмин Райдър, която сега изпълняваше административни и планови задължения в кабинета на началника на полицията. Искаше дай се обадя. Това ме изпълни с любопитство, тъй като не се бяхме чували от близо година и последният ни разговор не бе особено приятен. Обичайната ѝ коледна картичка носеше само подписа ѝ, без обичайните топли думи и надеждата скоро да се видим. Записах прекия ѝ телефонен номер – поне все още заслужавах това доверие – и сейгнах съобщението.

Вторият есемес беше от Синди Хинтън, репортерката от „Сън“. Просто отговаряше на обаждането ми. Подкарах колата към магистралата, за да завия към Сан Педро и кея Кабрильо, където ме очакваше джипът на Тери Маккейлъб. По пътя се обадох на Хинтън и тя веднага отговори.

– Да, обаждах се за Тери Маккейлъб – казах аз. – Опитвам се да възстановя последните един-два месеца от живота му. Предполагам, сте чули, че той почина. Спомням си, че в „Сън“ публикуваха некролог.

– Да, знам. В снощното си съобщение казвате, че сте следовател. Къде работите?

– Всъщност съм частен детектив с щатски лиценз. Обаче почти трийсет години бях полицаи.

– Това свързано ли е със случая с изчезналите хора?

– По какъв начин?

– Не знам. Вие ми се обадохте. Не разбирам какво искате.

– Ще ви попитам нещо. На първо място, от детектив Риц научих, че Тери се е интересувал от случая с изчезналите мъже. Запознал се е с

достъпните му факти и се е обадил на детектив Риц, за да му предложи времето и опита си или да разработва следствени версии.

– Всичко това ми е известно.

– Чудесно. Предложението на Тери към Риц и вегаската полиция е било отхвърлено. Въпросът ми е какво се е случило после. Той ли ви се е обадил? Вие ли сте го потърсили? Публикували ли сте репортаж за това, че той е разследвал случая?

– И защо ви интересува това?

– Извинете, бихте ли изчакали малко?

Бях разбрал, че не е трябвало да се обаждам, докато шофирам. Трябваше да очаквам, че Хинтън ще се държи предпазливо и разговорът ще се нуждае от цялото ми внимание. Погледнах огледалата и прекосих две платна към първия изход. Не видях пътният знак и не знаех къде отивам. Озовах се в промишлен район с гаражи за камиони и складове. Спях зад тир, паркиран пред отворените врати на един склад.

– Още веднъж извинявайте. Питайте защо задавам тези въпроси. Ами, Тери Маккейлъб ми беше приятел. В момента проверявам някои неща, върху които е работел. Искам да довърша работата му.

– Струва ми се, че има още нещо, нещо, което не ми казвате.

За миг се замислих как да продължа. Опасно е да споделяш информация с репортер, особено непознат репортер. Това може да рикошира зле върху самия теб. Трябваше да измисля начин дай дам каквото й е нужно, за да ми помогне, обаче После трябваше да си върна всичко.

– Ало? Чувате ли ме?

– Хм, да. Вижте, може ли да разговаряме неофициално?

– Неофициално ли? Та ние не разговаряме за нищо конкретно.

– Знам. Ще ви кажа нещо, ако си остане неофициално. Което значи, че не можете да го използвате.

– Добре, ще разговаряме неофициално. А сега бихте ли преминали на въпроса или там каквато е тая важна информация, защото имам да пиша репортаж?

– Тери Маккейлъб е бил убит.

– Хм, не, не са го убили. Четох за това. Получил е инфаркт. Преди около шест години са му направили трансплантация на сърце. Той...

– Знам какво е било съобщено на пресата и ви казвам, че не е вярно. И това ще се докаже. Опитвам се да открия кой го е убил. А сега ми кажете дали сте публикували материал, в който сте цитирали името му.

– Да, публикувах материал, в който се споменаваше за него – спривахо отвърна тя. – Само един-два абзаца.

– Само един-два абзаца ли? И какво пишеше за Тери?

– Беше продължение на репортажа ми за изчезналите мъже. Реших да проверя какво ново има по случая. Нали разбирате, нови улики, такива неща. Само се споменаваше за Маккейлъб, нищо повече. Пиших, че е предложил помощта си и че има своя теория, но полицията му е отказала. Струваше си да го отбележа, защото материалът беше адски сух, а той беше известен заради филма, Клинт Истууд и така нататък. Това отговаря ли на въпроса ви?

– Значи той не ви се е обаждал, така ли?

– Формално да, обади ми се. Взех номера му от Риц и му позвъних. Оставих му съобщение и той отговори. Така че формално ми се обади той, щом така искате. Между другото, според вас какво се е случило с него?

– Той изложи ли ви теорията си? Оная, към която не е проявил интерес Риц?

– Не, каза, че изобщо не желаел да коментира, и ме помоли да не споменавам името му във вестника. Разговарях с редактора и решихме да го цитираме. Както казах, той беше известна личност.

– Тери знаеше ли, че сте цитирали името му?

– Нямам представа. Оттогава не бях разговаряла с него.

– Докато разговаряхте, той спомена ли нещо за тригълната теория?

– За тригълната теория ли? Не, нищо. Аз отговорих на вашите въпроси, отговорете и вие на моите. Кой твърди, че е бил убит? Това официално ли е?

Беше време да отстъпя. Трябваше да я спра, да съм сигурен, че няма да затвори телефона и веднага да започне да ме проверява.

– Ами, не съвсем.

– Как така не съвсем? Вие... Хм, какво ви кара да смятате така?

– Вижте, той беше в идеална форма и носеше сърце на млад човек.

– Ами отхвърлянето на органи и инфекцията? Може да са се случили хиляди неща – имате ли някакво официално потвърждение? Води ли се официално следствие?

– Не. Все едно да поискате ЦРУ да разследва покушението срещу Кенеди. Третия. Следствието им ще е само за замазване на очите.

– Какви ги говорите? Третия какво?

– Третия Кенеди. Сина. Джон-Джон. Да не си мислите, че самолетът му просто е паднал във водата, както съобщиха? Трима свидетели от Ню Джързи са видели хора да качват труповете им на самолета преди

неговото излитане. И тия свидетели са изчезнали. Това беше част от теорията за триъгълника и после...

– Добре, господине, много благодаря, че ми се обадохте, но в момента гоня срокове и трябва да...

Тя затвори преди да довърши думите си. Усмивнах се. Реших, че всичко е наред, и особено се гордеех с находчивостта си. Пресегнах се към дясната седалка и вдигнах папката. Разтворих я и погледнах хронологията. Според бележките на Тери разговорът с Хинтън беше проведен на 2 февруари Сигурно бяха публикували репортажа на следващия или по-следващия ден. Още щом стигнех до библиотека с компютър, щях да го потърся, да установя точната дата и да прочета какво е пишело за Маккейлъб.

Засега го включих в хронологията под датата 3 февруари.

Препрочетох известните факти и започнах да излагам собствената си теория за случая:

На 7 януари Маккейлъб вижда репортажа за изчезналите хора в „Лос Анджелис Таймс“. Той го заинтригува. Вижда нещо, което ченгелата може да са пропуснали или изтълкували погрешно. Развива теория и два дни по-късно се обажда на Риц във вегаската полиция. Риц отхвърля предложението му, но случайно споменава за разговора на Хинтън, която пише продължението си. В края на краищата, така случаят продължава да циркулира в пресата и подхвърлянето на името на „известен“ следовател може да е от полза.

Вторият репортаж на Хинтън с името на Маккейлъб излиза в „Сън“ през първата седмица на февруари. По-малко от две седмици по-късно, на 13 февруари, Маккейлъб е сам на яхтата си, когато се появява Джордан Шанди и иска да я наеме за половин ден. Докато ловят риба, Маккейлъб изпитва някакви подозрения и тайно го снима. Седмица по-късно Шанди е в търговския център „Промънейд“, следи семейството на Маккейлъб и тайно го снима – както го е снимал самият Маккейлъб. Същата нощ някой взема джипиеса от „Преследваща вълна“ и навярно подменя лекарствата на Маккейлъб.

До 27 февруари Маккейлъб е получил снимките на семейството си в търговския комплекс. Произходът и методът на прашане на фотографиите е неизвестен, но тая дата е документирана, тъй като тогава е създаден файлът в компютъра му. Само два дни след записването на снимките в лаптопа той напуска Каталина. Целта му не е известна, обаче колата му се е върнала мръсна, като че ли е бил на рали. Има я данни, че е записал телефонните номера на една ласвегаска болница и „Мандалей

Бей Рисорт“⁴, където за последен път е видян един от изчезналите мъже.

Имаше много възможности и интерпретации. Аз предполагах, че всичко се върти около снимките. Смятах, че тъкмо тия снимки са привлекли Маккейлъб на континента-Смятах, че след три дни колата му се е върнала мръсна, защото е бил в пустинята при Зайкикс Роуд. Беше се хванал на въдицата, неволно или съзнателно, и бе отишъл в пустинята.

Отново погледнах хронологията и стигнах до заключението, че споменаването на Маккейлъб във втория репортаж в „Сън“ е предизвикало реакция. Шанди някак си беше заметен в изчезванията. В такъв случай той сигурно бе следил хода на следствието в пресата. Беше видял името на Маккейлъб и беше отишъл на Каталина, Оная сутрин на яхтата по време на четиричасовото плаване може би е забелязал, че Маккейлъб си пие лекарствата, видял е капсулите и е замислил как да елиминира тая опасност.

Това оставяше въпроса с джипиеса и защо е бил откраднат по време на обира на 21 февруари. Смятах, че просто е бил взет за прикритие. Шанди не можеше да е бил сигурен, че проникването му на яхтата, за да подмени лекарствата на Тери, ще остане незабелязано. И беше взел устройството, за да не се чуди Маккейлъб какви са били намеренията на взломджията.

По-важният въпрос бе защо Маккейлъб е бил смятан за заплаха, щом теорията му за триъгълника не се е излагала в „Сън“. Нямах представа. Струваше ми се, че има вероятност изобщо да не е бил смятан за заплаха и че просто е бил известна личност, и Шанди е решил да го надхитри и да го убие. Това си оставаше една от неизвестните величини.

И едно от противоречията. В моята теория определено имаше противоречия. Ако първите шестима мъже бяха изчезнали безследно, защо Маккейлъб беше убит по такъв начин, че да има свидетели и труп, които да разкрият истината? Единственият ми отговор бе, че ако Маккейлъб просто беше изчезнал, щеше да има следствие, при което навярно Щяха да преразгледат теорията му за случая с изчезналите хора. Шанди не можеше да допусне това, затова бе елиминирал Маккейлъб по начин, който да изглежда естествен или случаен и да не предизвика подозрения.

Теорията ми се градеше върху предположение и това ме смущаваше. Когато работех в полицията, да разчиташ на предположения бе все едно да сипваш пясък в резервоара на колата си. Това беше пътят към провала. Ужасявах се от това колко лесно съм започнал да градя теории върху тълкувания и спекулации, вместо върху здрави като скала факти.

Реших да оставя теориите настрана и отново да се съсредоточа върху фактите. Знаех, че Зайзикс Роуд и пустинята са реални и са брънки от фактологичната верига. Разполагах със снимки, които го доказваха. Не знаех дали Тери Маккейлъб наистина е бил там и какво може да е открил. Но вече знаех, че отивам там. И това също беше факт.

Глава 15

Когато стигнах на паркинга на кея Кабрильо, Бъди Локридж вече ме чакаше. Бях му се обадил и му бях казал, че съм в движение и бързам. И че се налага да отложим продължението на разговора си. Просто исках бързо да огледам черокито на Маккейлъб. Знаех каква е целта ми, независимо дали щях да намеря нещо в колата, което да ме насочи към пустинята и Лас Вегас.

– Защо толкова бързаш? – попита ме той, когато спрях до него и слезох от колата.

– Заради инерцията – отвърнах аз. – Най-важното във всяко следствие е да набереш инерция. Ако се забавиш... трябва да започваш наново. А аз нямам такова намерение.

Преди да върна на Грасиела ключовете от яхтата, бях свалил ключа за черокито от връзката. Отключих предната лява врата. Наведох се и започнах да разглеждам колата преди да вляза вътре.

– Къде отиваш? – попита иззад мен Локридж.

– В Сан Франциско – излъгах аз, само за да проверя реакцията му.

– В Сан Франциско ли? И какво има там?

– Не знам. Обаче ми се струва, че Тери е ходил в Сан Франциско при последното си идване на континента.

– Трябва да е отишъл по черния път.

– Възможно е.

Нищо в джипа не привлече незабавно вниманието ми. Колата беше чиста. Усещаше се слаба кисела миризма. Миришеше така, все едно прозорците са били оставени отворени по време на дъжд. Отворих кутията между предните седалки и намерих два чифта слънчеви очила, пакетче дъвка за освежаване на дъха и пластмасова фигурка. Подадох я на Локридж.

– Оставил си супергероя си тук, Бъди.

Той не го взе.

– Това е от „Макдоналдс“. На острова няма такова заведе, ние, затова когато идвах на континента, първо водеха децата там. Това си е като дрога, мой човек. Малките отрано се пристрастяват към пържените картопки и другите боклуци и си остават пристрастени за цял живот.

– Има и по-лоши неща.

Оставих пластмасовия герой в кутията и я затворих. Наведох се

още по-навътре, за да се пресегна до жабката.

– Ей, искаш ли да дойда с теб? Може да съм ти от полза.

– Не, благодаря ти, Бъди. Заминавам направо оттук.

– По дяволите, мога да се приготвя за пет минути. Искам да кажа, само ще хвърля малко дрехи в един сак.

В жабката имаше втора пластмасова фигурка и ръководства за колата. В една кутия намерих касета с аудиокнигата „Събирачите на калай“. Нямахме нищо друго. Отбиването ми тук се оказваше пълен провал. И отгоре на всичко Бъди се натискаше да ми стане партньор. Изправих се и погледнах Локридж.

– Не, благодаря ти, Бъди. Ще работя сам.

– Ей, аз помагах на Тери, мой човек. Не беше като във филма, където ме бяха показали като подлеца, дето...

– Да, да, знам, Бъди. Вече ми го каза. Това няма нищо общо с теб. Просто работя сам. Даже в полицията. Такъв си бях, такъв си останах.

Сетих се за нещо, наведох се в колата и проверих отдясно на предното стъкло за стикер като оня, който бях видял на снимката с пътният знак на Зайзикс Роуд в компютъра на Маккейлъб. В долния ъгъл на стъклото нямаше стикер. Това за пореден път потвърждаваше, че фотографията не е направена от Тери.

Отново се изправих, заобиколих колата и отворих багажника. Вътре нямаше нищо друго освен възглавница във формата на детския анимационен герой Спондж Боб. Знаех го, защото дъщеря ми го обожаваше и аз обичах да гледам филмчетата с нея. Предположих, че е бил любимец и в дома на Маккейлъб.

После отидох при едната задна врата и надникнах в купето. Също чисто, но в джоба зад предната седалка забелязах пътна карта, която можеше да се вади от мястото на шофьора. Извадих я и я прелистих, като внимавах Бъди да не вижда какво разглеждам.

На страницата с Южна Невада видях, че картата включва части от съседните щати. В Калифорния, близо до югозападния ъгъл на Невада, някой бе оградил с кръг резервата „Мохаве“. И в дясното поле на картата с мастило едно над друго бяха написани няколко числа, които после бяха събрани. Сборът беше 138. Отдолу пишеше: „А всъщност 148“.

– Какво е това? – попита Локридж, който ме гледеше през другата задна врата.

Затворих картата и я пуснах на седалката.

– Нищо. Като че ли някой си е записал упътвания занякъде.

Наведох се, за да надзърна под предната дясна седалка. Видях още

игралки от „Макдоналдс“, стари опаковки от храна и други боклуци. Нищо, което да изглежда интересно. Излязох, заобиколих от другата страна и помолих Бъди да се отдръпне, за да погледна и под шофьорската седалка.

Там имаше още отпадъци, обаче забелязах няколко смачкани хартиени топченца. Бръкнах и ги измъкнах. Разгънах едното, загладих хартията и видях, че е квитанция за покупка с кредитна карта на бензин в Лонг Бийч. Отпреди близо година.

– Нали не си проверявал под седалките, когато си чистил колата, Бъди?

– Не са ме молили – отбранително отвърна той. – Пък и винаги я миех само отвън.

– А, ясно.

Започнах да развивам останалите хартиени топчета. Не очаквах да намеря нещо полезно. Вече бях прегледал сведенията за кредитните карти и знаех, че няма покупки, с чиято помощ да установя къде е ходил Маккейлъб по време на тридневното си отсъствие. Принципът обаче е винаги да проверяваш всичко.

Имаше различни квитанции за местни покупки, включително храна от „Сейфуей“ и риболовни принадлежности от магазин в Сан Педро, женшенев екстракт от магазин за здравословни храни на име „Бетър Фиг“ и касета с аудиокнигата „В търсене на Чет Бейкър“. Никога не бях чувал за книгата, обаче знаех кой е Чет Бейкър. Реших по-късно да прочета, когато имам време да прочета или изслушам книгата.

Принципът доказва верността си на петото хартиено топче. Касова бележка от „Травъл Америка“ в Лас Вегас. Намираше се на Блу Даймънд Роуд, същата улица като Ласвегаския мемориален медицински център. Датата на покупката беше 2 март. Самата покупка се състоеше от шейсет литра бензин, половин литър моторно масло и касетата с аудиокнигата „Събирачите на калай“.

Бележката показваше, че Маккейлъб е бил в Лас Вегас по време на тридневното си пътуване. Поредното потвърждение на нещо, което смятах, че вече знам. Въпреки това в кръвта ми нахлу още повече адреналин. Исках отново да се задействам, да запазя инерцията.

– Намери ли нещо? – попита Локридж.

Смачках бележката и я хвърлих на пода на колата при другите.

– Нищо особено – отвърнах аз. – Оказва се, че Тери е бил голям любител на аудиокнигите. Не го знаех.

– Да, често слушаше такива касети. На яхтата, когато беше на руля.

Обикновено стоеше със слушалки.

Пресегнах се към седалката и вдигнах картата.

– Ще я взема – казах. – Грасиела едва ли ще ходи някъде, където дай потрябва.

Не изчаках одобрението на Бъди. Затворих вратата с надеждата, че той няма да възрази. После затворих предната лява врата и заключих джипа.

– Това е всичко, Бъди. Тръгвам. Нали ще се навърташ край телефона, ако се появи нещо и имам нужда от теб?

– Естествено, мой човек, на линия съм. Пък и телефонът е мобилен.

– Добре тогава, всичко хубаво.

Ръкувах се с него и се запътих към черния си мерcedes, като наполовина очаквах да ме последва. Той обаче не го направи. На излизане от паркинга погледнах в огледалото и го видях да стои до черокито, вперил поглед в колата ми.

Потеглих по магистрала 710 до шосе 10 и оттам до шосе 15. Натък пътят водеше право през смога към Мохаве и Лас Вегас. През последната година по два-три пъти месечно минавах по него. Винаги ми беше приятно. Харесваше ми суровият вид на пустинята. Може би получавях от нея същото, каквото бе получавал Тери Маккейлъб от живота на остров. Чувство за отдалеченост от цялата мръсотия. Когато шофирах през пустинята, усещах, че ограниченията се вдигат, сякаш молекулите на тялото ми се размърдват и помежду им се образува малко повече пространство. Може и да не беше повече от нанометър, но и то бе достатъчно, за да промени нещата.

Тоя път обаче се чувствах различно. Сега мръсотията беше пред мен и ме очакваше в пустинята.

Докато прехвърлях фактите от случая в ума си, мобифонът иззвъня. Предположих, че е Бъди Локридж с последна молба да го взема със себе си, ала се оказа Киз Райдър. Бях забравил дай се обадя.

– Е, Хари, сигурно дори не заслужавам да ми отговориш, а?

– Извинявай, Киз, щях да ти се обадя. Цяла сутрин бях зает и просто забравих.

– Бил си зает цяла сутрин, така ли? Нали си пенсионер. Да не тичаш по някой нов случай?

– Всъщност пътувам за Вегас. И сигналът сигурно скоро Ще прекъсне в мъртвата зона. Какво има?

– Ами, тая сутрин видях Тим Марсия в кафенето. Каза ми, че наскоро сте разговаряли.

– Да, вчера. Да не се обаждаш заради оная история с тригодишния период, за която ми спомена Марсия?

– Естествено, Хари. Помисли ли за това?

– Научих едва вчера. Нямах време да си помисля.

– Смятам, че трябва да го направиш, Хари. Имаме нужда от теб.

– Много ми е приятно да го чуя, особено от теб, Киз. Мислех, че ме смяташ за ПНГ.

– Това пък какво е?

– Персона нон грата.

– Я стига. Времето лекува всичко. Сериозно, бихме могли да те използваме тук. Ако искаш, сигурно можеш да работиш в отдела на Тим.

– Ако искам ли? Киз, говориш така, като че ли само трябва да дойда и да подпиша договора за постъпване в полицията. Ти какво си мислиш, че всеки в оная сграда ще ме посрещне с отворени обятия ли? Че ще се подредят в коридора на шестия етаж и ще ме замерят с ориз, докато отивам в кабинета на началника?

– Ървинг ли имаш предвид? Ървинг беше понижен. Сега ръководи отдела за бъдещо планиране. Обаждам ти се, за да ти кажа, че ако искаш да се върнеш, ще те приемем. Няма нищо по-просто. След като разговарях с Тим, се качих на шестия етаж за обичайната среща в девет с началника. Той знае за теб. Познава работата ти.

– Чудя се как е възможно, след като аз напуснах преди да го прехвърлят от Ню Йорк, Бостън или там откъдето го пратиха.

– Знае, защото аз му разказах, Хари. Виж, да не навлизаме в спорове за това. Съгласен ли си? Всичко е наред. Искам само да си помислиш. Часовникът тиктака. Можеш да помогнеш на нас, на града, а сигурно даже на себе си, зависи къде е мястото ти в света.

Последната част от изречението повдигаше основателен въпрос. Къде беше мястото ми в света? Дълго мислих за това, преди да проговоря.

– Добре, Киз, благодаря ти. Благодаря ти също, че си казала добра дума за мен на началника. Между другото, кога са изхвърлили Ървинг? Не бях чул за това.

– Преди два месеца. Струва ми се, началникът смяташе, че бърка в прекалено много каци мед. И го отстрани.

Не можех да не се усмихна. Не защото заместник-началникът на полицията Ървинг винаги ме беше мачкал, а защото знаех, че човек като него няма да се остави да го отстранят, както казваше Киз.

– Тоя човек крие всякакви изненади – отбелязах.

- Знам. Очакваме хода му. Ще бъдем готови.
- Тогава ви желая успех.
- Благодаря. Е, какво решаваш, Хари?
- Какво, сега ли искаш да ти отговоря? Нали каза да си помисля?
- Мислех, че човек като теб вече знае отговора.

Пак се усмигнах, но премълчах. Тя си губеше времето с администрация. Трябваше да се върне в отдел „Убийства“. Познаваше хората по-добре от всеки друг, с когото бях работил.

– Хари, спомняш ли си какво ми каза, когато ме назначиха за твоя партньорка?

– Хм, хубаво да дъвчеш храната и да си миеш зъбите след всяко ядене ли?

- Говоря сериозно.
- Не знам. Какво?
- Всеки има значение, иначе никой няма значение.

Кимнах и за миг помълчах.

- Спомняш ли си?
- Да. Спомням си.
- Думи, достойни за житейски девиз.
- Сигурно.
- Е, помисли за това, докато мислиш за връщането си.
- Ако се върна, ще имам нужда от партньор.
- Майтапиш ли се, Хари?
- Ще имам нужда от партньор.

Последва мълчание и ми се стори, че тя също се усмихва.

– Това определено е възможност. Ти...

Киз замълча. Струва ми се, че знаех какво е искала да каже.

- Басирам се, че и на теб ти липсва, колкото на мен.
- Вече навлизаш в мъртвата зона, Хари. Обади ми се, когато... не се бави много.

– Добре, Киз, ще ти се обадя.

Затворих телефона. Продължавах да се усмихвам. Няма нищо по-прекрасно от това да си желан или добре дошъл. Да те ценят.

Но нямаше нищо по-прекрасно и от това отново да съм полицаи и да върша онова, което трябваше да върша. Замислих се за Риц от управлението и за това как се беше отнесъл с мен. Как трябваше да се боря, само за да привлека вниманието и да си осигуря помощта на някои хора. Знаех, че с постъпването ми в полицията това до голяма степен ще се промени. През последните две години бях научил, че детективската

карта не прави човека, обаче определено улеснява работата му. А за мен това беше повече от работа. Знаех, че независимо дали съм на служба, на тая земя има само едно нещо, което мога и трябва да върша. Имах цел в живота, също като Тери Маккейлъб. След като бях прекарал предишния ден на неговия плаващ дом на ужасите, изучавайки неговите случаи и всеотдайността му към житейската му цел, аз бях разбрал какво е най-важно и какво трябва да направя. Със смъртта си моят безмълвен партньор може би ме беше спасил.

След четирийсет минути размисли за бъдещето и анализиране на възможностите за избор стигнах до пътния знак, който бях видял на снимката в компютъра на Тери.

ЗАЙЗИКС РОУД 1,5 км

Имаше известна разлика. Виждаше се по хоризонта зад знака. Снимката беше направена от другата страна от човек, пътуващ за Лос Анджелис от Вегас. Въпреки това усетих тръпките на очакването. Всичко, което бях видял, прочел и чул, откакто Грасиела Маккейлъб ми се беше обадила, ме бе довело на това място. Включих мигача и отбих от шосето.

Глава 16

Късно сутринта в деня след пристигането на Рейчъл Уолинг агентите, работещи по така нареченото дело „Зайзикс Роуд“, се събраха лично и по телефона на третия етаж на сградата „Джон Лоурънс Бейли“ в Лас Вегас. Стаята нямаше прозорци и вентилацията бе лоша. От стената ги наблюдаваше снимка на Бейли, агент, убит по време на банков обир преди двайсет години.

Присъстващите агенти седяха на маси, обърнати към предната част на стаята. Отпред бе Рандал Алпърт. Двупосочният монитор беше свързан по телефон и с камера с Куонтико, щата Вирджиния. На екрана се виждаше агент Бразилия Доран, която чакаше да изнесе доклада си. Рейчъл седеше сама на втория ред. Знаеше мястото си там и външно се опитваше да го демонстрира.

Алпърт откри съвещанието, като благосклонно представи присъстващите. Рейчъл си помисли, че тази любезност е заради нея, но скоро разбра, че не всички, които присъстваха лично или по аудиовизуална връзка, се познават.

Той първо представи Доран, също известна като Браз, която ръководеше събирането на информация и действаше като свързка с националната лаборатория в Куонтико. После помоли всички в стаята да кажат името и специалността или длъжността си. Първа беше Шери Дей, определена за главен агент по случая. Последваха я партньорът ѝ Том Зиго и Джон Кейтс, представител на местното оперативно бюро и единственият чернокож от присъстващите.

Следващите четирима души бяха криминалисти и предишния ден Рейчъл бе срещнала двама от тях на обекта. Това бяха криминалната антроположка Грета Кокс, която ръководеше разкопките, двама патолози – Харви Ричардс и Дъглас Съндийн, и специалистката по анализ на местопрестъпления Мери Понд. След Ед Гънинг, друг агент от „Поведенчески проучвания“ в Куонтико, дойде ред на Рейчъл, която беше последна.

– Агент Рейчъл Уолинг – представи се тя. – От оперативното бюро в Рапид Сити. По-рано в „Поведенчески проучвания“. Имам известен... опит с такива случаи.

– Добре, благодаря, Рейчъл – побърза да вземе думата Алпърт, като че ли смяташе, че тя ще спомене Робърт Бакс по име.

Това ѝ показа, че в стаята има хора, които не са били информирани за най-важния факт от случая. Предположи, че това е Кейтс, агентът от местното оперативно бюро, и се зачуди дали някой от криминалистите също не е в неведение.

– Да започнем с криминалистичните аспекти – продължи Алпърт. – Имаш ли нещо да кажеш, Браз? Нещо при теб?

– Не и по този въпрос. Мисля, че вашите специалисти по анализ на местопрестъпление са покрили тази страна. Здравей, Рейчъл. Отдавна не сме се виждали.

– Здравей, Браз – тихо отвърна Рейчъл. – Прекалено отдавна.

Тя вдигна очи към екрана и погледите им се срещнаха. Бяха минали седем години, откакто не бе виждала Доран. Имаше уморен вид, устата и очите ѝ бяха намръщени, късата ѝ коса предполагаше, че ней отделя много време. Тя беше преживяваща, Рейчъл го знаеше, и годините вземаха своето.

– Добре изглеждаш – отбеляза Доран. – Сигурно чистият въздух и времето, което прекарваш на открито, ти действат добре.

Алпърт се намеси и спаси Рейчъл от необходимостта да отвърне с подобен фалшив комплимент.

– Грета, Харви, кой иска да е пръв? – отново се възцари над електронното съвещание той.

– Сигурно аз, тъй като всичко започва от разкопките – обади се Грета Кокс. – До седем часа вчера вечерта напълно разкопахме осем трупа, които вече са в „Нелис“. Днес следобед, когато се върнем там, ще започнем с деветия. Онова, което наблюдавахме при първите разкопки, се отнася и за него. Винаги има найлонови чували и...

– Грета, спомни си, че записваме съвещанието – прекъсна я Алпърт. – Моля те, подробно описвай всичко. Все едно говориш пред неинформирана публика. Не спестявай нищо.

„Освен името Робърт Бакс“, помисли си Рейчъл.

– Добре – съгласи се Кокс. – Хм, и осемте трупа, разкопани и ексхумирани досега, са напълно облечени. Разлагането е напреднало. Ръцете и краката са завързани с изолирбанд. На главите на всички има найлонови чували, завързани с изолирбанд на шията. Няма разлики в тази методика, даже между първата и втората жертва. Което е необичайно.

Късно предишния ден Рейчъл бе видяла снимките. Беше се върнала в командната каравана, за да проучи снимките на стената. Струваше ѝ се ясно, че всички мъже са били удушени. Найлоновите чували не бяха прозрачни, но въпреки това виждаше лицата. Устите им бяха широко

отворени в търсене на липсващия въздух. Това ѝ напомни за снимките на военни жестокости, разложени трупове в масови гробове в Югославия и Ирак.

– Защо е необичайно? – попита Алпърт.

– Защото най-често наблюдаваме еволюция на убийствата. Поради липса на по-точно описание, казваме, че убийствата стават все по-съвършени. Неизвестният извършител с всяка следваща жертва придобива все по-голямо умение. Това обикновено проличава от данните, с които разполагаме.

Рейчъл забеляза, че Кокс използва термина „неизвестен извършител“. Това най-вероятно означаваше, че е сред неинформираните и не знае, че ФБР много добре познава извършителя.

– Добре, значи методиката е била установена още отначало – обобща Алпърт. – Нещо друго, Грета?

– Само това, че сигурно вдругиден ще приключим разкопките. Освен ако не се натъкнем на нещо ново с газовия анализ.

– Продължаваме ли газовите анализи?

– Да, когато имаме време. Но вече сме на осемнайсет метра от първия гроб и няма нищо. Освен това снощи за пореден път прелетяхме над района. Не засякохме нищо с термоскенера. Засега сме почти сигурни, че сме открили всички.

– И слава Богу. Харви? Какво имаш да ни съобщиш? Ричардс се прокашля и се наведе напред, така че гласът му да стига до електронните усилватели, където и да бяха те.

– Както каза Грета, и осемте изкопани вече са в моргата в „Нелис“. Засега успяваме да запазим следствието в тайна. Според мен хората тук си мислят, че вадим извънземни от катастрофирала в пустинята летяща чиния. Така се зараждат градските легенди, приятели.

Усмихна се само Алпърт. Ричардс продължи:

– Досега сме направили пълна аутопсия на четири трупа и сме приключили с предварителните анализи на другите. Както вече спомена Грета, между отделните жертви не установяваме голяма разлика. Тоя тип е робот. Никакви вариации на тема. Все едно че самите убийства не са важни. Сигурно го възбужда гонитбата. Или пък убийствата са част от по-голям план, за който още не знаем.

Рейчъл втренчено изгледа Алпърт. Беше ѝ противна мисълта, че продължават да държат в неведение хора, които работят толкова отблизо по случая, ала знаеше, че ако се обади, моментално ще я изхвърлят. А не можеше да го допусне.

– Въпрос ли имаш, Рейчъл?

Хвана я неподготвена. Тя се поколеба.

– Защо труповете са в „Нелис“, вместо в Лос Анджелис или тук?

Знаеше отговора и без да пита, но трябваше да каже нещо, за да замаже положението.

– Така е по-лесно да поддържаме секретността. Военните много ги бива да пазят тайна.

С други думи, искаше да каже: „Ами теб?“ Той отново погледна Ричардс.

– Продължавайте, докторе.

Рейчъл усети тънката разлика. Алпърт се обръщаше към Ричардс с „докторе“, а към Грета Кокс – на малко име. Това говореше за личностна особеност. Той или имаше проблем с властимащи и учени жени, или не уважаваше антропологията като наука. По-скоро първото.

– Причината за смъртта е задушаване – каза Ричардс. – В това няма никакво съмнение. Остава ни още много работа с повечето от тях, но засега не сме открили травми. Неизвестният извършител по някакъв начин ги надвива, залепва китките и глезените им с изолирбанд и после им нахлузва чувал на главата. Смятаме за особено важно облепването около шията. Това предполага бавна смърт. С други думи, извършителят не държи чувала с ръце. Той не бърза, нахлузва го на главата, облепва го и после се отдръпва, за да гледа.

– Докторе? – прекъсна го Рейчъл. – Изолирбандът отпред ли е залепен, или отзад?

– Краищата са отзад на врата, което ми подсказва, че чувалът може би е нахлузен изотзад, навярно, докато жертвата е седяла. След това го е облепвал.

– Значи той... хм, извършителят може да се е срамувал или да се е боял да гледа жертвите в лицето, докато ги е убивал.

– Напълно възможно.

– Как напредваме с разпознаването? – попита Алпърт.

Ричардс погледна Съндийн, който взе думата.

– Засега са само петимата от ласвегаското следствие. Предполагаме, че шестият от тяхната група ще е един от последните два изкопани трупа. За другите още не знаем нищо. Не разполагаме с годни за идентифициране пръстови отпечатащи. Пратихме дрехите или поне останките от тях в Куонтико и сигурно Браз ще може да ни каже нещо за това. Междувременно ние...

– Не, няма нищо по този въпрос – обади се от телевизионния екран

Доран.

– Добре – продължи Съндийн. – Днес ще въведем данните за зъбите в компютъра. Може пък да извадим късмет. Иначе просто чакаме да се случи нещо.

Той кимна в знак, че е приключил с доклада си. Алпърт пое топката.

– Искам Браз да остане последна, затова нека чуем за анализа на пръстта.

Думата взе Мери Понд.

– Пресяхме цялата пръст от обектите и не открихме нищо освен една находка, която се появи вчера. В седмия гроб намерихме дъвка в опаковка. „Джуси Фрут“, според опаковката. Намирала се е на дълбочина от шейсет до седемдесет и пет сантиметра в деветдесетсантиметровия гроб. Според нас е свързана със заравянето и може да ни е от голяма полза.

– Зъбни отпечатьци? – попита Алпърт.

– Да, имаме зъбни отпечатьци. Още не мога да ви дам конкретни резултати, но на пръв поглед имаше три ясни отпечатька. Пратих я на Браз.

– Да, тук е – от телевизора потвърди Доран. – Пристигна тази сутрин. Дадох я за анализ, но засега и аз нямам резултати. Може би по-късно днес. Обаче съм съгласна. Доколкото видях, има отпечатьци поне от три зъба. Може даже да има ДНК.

– Възможно е това да реши всичко – възбудено прибави Алпърт.

Макар ясно да си спомняше навика на Боб Бакъс да дъвче „Джуси Фрут“, Рейчъл не се развълнува особено. Откриването на дъвката в гроба бе прекалено хубаво, за да е истина. Според нея нямаше начин Бакъс да си позволи да остави толкова важна улика. Прекалено го биваше и като убиец, и като агент. Само че Рейчъл не можеше да изрази съмнението си на това съвещание заради уговорката си с Алпърт да не споменава за Бакъс пред други агенти.

– Трябва да е подхвърлена – каза тя.

Алпърт я изгледа остро, като преценяваше риска да я попита защо.

– Подхвърлена значи. Защо смяташ така, Рейчъл?

– Защото не виждам защо този тип, който заравя труп наред пустинята, навярно посред нощ, ще остави лопатата, ще извади дъвката от устата си, ще я увие в станиола, който трябва да извади от джоба си, и после ще я хвърли. Мисля, че ако е дъвчел дъвка, просто е щял да я изплюе. Обаче според мен той не е дъвчел дъвка. Мисля, че е взел отнякъде

дъвката, донесъл я е при гроба и я е хвърлил вътре, за Да отвлече вниманието ни с нея.

Тя се озърна. Всички я наблюдаваха, но виждаше, че за тях по-скоро е обект на любопитство, отколкото уважавана колежка. Мълчанието бе нарушено от телевизора.

– Според мен Рейчъл сигурно е права – заяви Доран. – Извършителят ни манипулира още от самото начало. Защо да не го е направил и с дъвката? При толкова добре обмислени действия тази грешка изглежда напълно невероятна.

Рейчъл забеляза, че Доран ѝ намига.

– Една дъвка – само една грешка за осем гроба? – попита Гънинг, един от агентите от Куонтико. – Едва ли е толкова невероятно. Всички знаем, че никой никога не е извършвал идеалното престъпление. Да, не всички престъпници биват залавяни, но всички допускат грешки.

– Е, ще изчакаме и ще видим какво ще получим, преди да правим каквито и да било заключения – каза Алпърт. – Нещо друго, Мери?

– Засега нищо.

– Тогава да продължим с агент Кейтс и да видим какво прави тукешното оперативно бюро с идентификациите.

Кейтс разтвори подвързана с кожа папка на масата пред себе си. Вътре имаше изписан бележник. Фактът, че агентът има толкова хубава и скъпа папка за обикновен тефтер, показа на Рейчъл, че той много се гордее с работата си. Или пък му я бе подарил някой, който изпитваше същите чувства към него. Обзе я чувството, че ѝ липсва нещо. Вече не изпитваше такава гордост от Бюрото и работата си в него.

– Започнахме да душим около разследването на изчезналите хора. Пречи ни необходимостта да пазим тайна, затова не можем да проявяваме официален интерес. Просто се свързахме с вегаското управление и им казахме, че искаме да сме в течение, тъй като жертвите са от няколко щата, а един Дори е чужденец. Това ни позволява да следим развитието, обаче не бива да се намесваме. По-късно днес ще имаме съвместно съвещание. Щом стигнем до брега, така да се каже, Ще започнем да издирваме тези хора и да търсим общия знаменател. Имайте предвид, че полицията разследва случая от няколко седмици и доколкото ни е известно, няма абсолютно никакви резултати.

– Добре, агент Кейтс. Дръжте ме в течение.

Последва мълчание. Алпърт продължи топло да се усмихва на Кейтс, докато местният агент схвана посланието.

– А, хм, искате да изляза ли?

– Искам да продължите работата по разпознаването на жертвите – отвърна Алпърт. – Няма смисъл да си губите времето тук и да слушате празните ни приказки.

– Добре, ясно.

Кейтс се изправи. Ако беше бял, срамът щеше да личи по-ясно на лицето му.

– Благодаря, агент Кейтс – каза Алпърт, докато местният агент излизаше от стаята.

После насочи вниманието си обратно към масата.

– Мисля, че можем да освободим и Мери, Грета, Харви и Дъг. Боя се, че се налага да се върнете в сондажите.

На лицето му отново се изписа служебната усмивка.

– Всъщност аз искам да остана и да чуя какво ще каже Браз – възрази Мери Понд. – Може да ми е от полза.

Това предизвикателство едва не изтри усмивката от устните на Алпърт.

– Не, не е необходимо – категорично отсече той.

В стаята се възцари неловко мълчание, накрая нарушено от скърцането на столовете на учените. Четиримата се изправиха и излязоха, без да кажат нищо. За Рейчъл беше мъчително да стане свидетел на това унижение. Аrogантността на ръководството придобиваше епидемични размери. Това никога нямаше да се промени.

– Е, докъде стигнахме? – безцеремонно загърбвайки онова, което току-що бе направил с четирима достойни хора, попита Алпърт. – Твой ред е, Браз. Държа те там заради лодката, изолираната и чувалите, дрехите, джиписеа, а сега имаш и дъвката, която – както всички знаем – няма да ни отведе доникъде, много благодаря, агент Уолинг.

В неговата уста думата „агент“ прозвуча като „идиот“-Рейчъл вдигна ръце, сякаш се предаваше.

– Съжалявам, не знаех, че половината екип е в неведение за запозрения. Странно, но когато бях в „Поведенчески“ никога не постъпахме така. Събирахме сведения и знания. Не ги криехме едни от други.

– С други думи, това е било по времето на човека, когото сега търсим, нали?

– Вижте, агент Алпърт, ако се опитвате да ми лепнете тази вина, значи...

– Това е секретно следствие, агент Уолинг. Нищо повече не се опитвам да ви обясня.

Той се извърна от нея, като че ли я пропъждаше от паметта си, и

погледна телевизионния екран.

– Би ли започнала, Браз?

Алпърт нарочно стоеше между Рейчъл и екрана, за да подчертае положението ѝ на външен човек в следствието.

– Ще започна с нещо важно и... – поколеба се Доран, – хм, странно. Вчера ви разказах за лодката. Предварителният анализ на пръстовите отпечатащи по гладките повърхности е отрицателен. Бог знае откога е стояла на открито. Затова предприехме друга стъпка. Агент Алпърт одобри разглобяването на вещественото доказателство и това беше направено снощи в хангара в „Нелис“. Лодката има специални ръкохватки за носене. Някога е била спасителна лодка на боен кораб, произведена е в края на трийсетте години и сигурно е била бракувана и продадена след Втората световна война.

Докато Доран говореше, Дей отвори папката си, извади снимка на лодката и я подаде на Рейчъл, която не я бе виждала. Когато беше стигнала на обекта, вече я бяха закарали в „Нелис“. Стори ѝ се удивителен и типичен фактът, че Бюрото е събрало толкова много информация за една захвърлена в пустинята лодка, но толкова малко за свързаното с нея престъпление.

– По време на предварителния анализ не успяхме да стигнем до вътрешната страна на дупките за хващане. Когато я разглобихме, извадихме късмет, защото тази малка дупка е била почти напълно защитена от стихииите.

– И? – нетърпеливо попита Алпърт. Явно подробностите не го интересуваха. Трябваша му само резултатите.

– И получихме два отпечатаща от лявата ръкохватка при носа. Тази сутрин ги пуснахме за сравнение и почти веднага получихме аналог. Ще ви прозвучи странно, обаче отпечатащите са на Тери Маккейлъб.

– Как е възможно? – ахна Дей.

Алпърт мълчеше и се взираше в масата пред себе си. Рейчъл също не каза нищо. Мислите ѝ препусаха, за да смелят тази информация.

– По някое време Маккейлъб е пхнал ръка в дупката за хващане, това е единственото обяснение – прибави Доран.

– Но той е мъртъв – възрази Алпърт.

– Какво? – възкликна Рейчъл.

Всички в стаята се обърнаха към нея. Дей бавно кимна.

– Почина преди около месец. Инфаркт. Предполагам, че новината не е стигнала до Южна Дакота.

От тонколониите се разнесе гласът на Доран.

– Много съжалявам, Рейчъл. Трябваше да ти съобщя, но самата аз бях прекалено разстроена и веднага заминах за Калифорния. Извинявай. Трябваше да ти кажа.

Рейчъл впери поглед в ръцете си. Тери Маккейлъб ѝ бе приятел и колега. Един от преживяващите. Внезапно я обзе остро чувство за загуба, въпреки че от години не се беше чувала с него. Общите им спомени ги бяха свързали за цял живот. И сега бе останала само тя.

– Добре, хайде да си починем – предложи Алпърт. – Петнайсет минути и пак продължаваме. Ще се обадиш ли пак, Браз?

– Разбира се. Имам да докладвам за още неща.

– Тогава до скоро.

Всички се изнизаха за кафе и до тоалетната. За да оставят Рейчъл сама.

– Добре ли си, агент Уолинг? – попита я Алпърт.

Тя вдигна поглед към него. Най-малко искаше утеха от Алпърт.

– Нищо ми няма – отвърна Рейчъл и впери очи в мътния телевизионен екран.

Глава 17

Остана сама в заседателната зала. Първоначалното ѝ стъписване отстъпи мястото си на угризения, заливащи я като преследваща вълна. През годините Тери Маккейлъб се беше опитвал да се свърже с нея. Тя бе получавала съобщенията, ала никога не му беше отговаряла. След трансплантацията му бе пратила картичка и писмо в болницата. Преди пет-шест години. Не си спомняше. Помнеше обаче, че нарочно беше решила да не пише обратен адрес на плика. Навремето си бе казала, че го прави, защото няма да остане задълго в Майнът. Ала и тогава, и сега знаеше, че всъщност не иска да поддържа връзка с него. Не искаше да се свързва с миналото.

Вече нямаше защо да се бои, връзката си бе отишла завинаги.

Вратата се отвори и в стаята надникна Шери Дей.

– Искаш ли бутилка вода, Рейчъл?

– Да, много мило. Благодаря ти.

– Салфетки?

– Не, няма нужда. Не плача.

– Веднага се връщам.

Дей затвори вратата.

– Не плача – каза на празната стая Рейчъл.

Опря лакти на масата и скри лицето си в шепа. В мрака видя спомен. Двамата с Тери водеха следствие. Не бяха партньори, но тогава Бакъс ги прати да работят заедно. Анализираха местопрестъпление. Майка и дъщеря, завързани една за друга и хвърлени във водата. Момичето толкова силно бе стискало кръстче в ръката си, че разпятието се беше отпечатало върху дланта му. Тери работеше – снимаше – и Рейчъл отиде до кафенето за кафе. Когато се върна, видя, че е плакал. И тогава разбра, че е преживяващ, че е като нея.

Дей влезе и остави пред нея бутилка изворна вода и пластмасова чаша.

– Добре ли си?

– Да, благодаря за водата.

– Случи се изневиделица. Аз не го познавах и се изумих, когато научих.

Рейчъл само кимна. Ней се приказваше за това. Телефонът извън я и тя изпревари Дей. Вдигна слушалката, вместо да натисне бутона за

тонколоните. Така можеше да поговори с Доран насаме – поне нямаше да чуват отсрещната страна.

– Браз?

– Здравсти, Рейчъл, много съжалявам, че не ти...

– Няма нищо. Не си длъжна да ме информираш за всичко.

– Знам, но трябваше да ти кажа за това.

– Сигурно го е пишело в някой от бюлетините и просто съм го пропуснала. Само че е странно да научиш така.

– Знам. Съжалявам.

– Значи си отишла на погребението, така ли?

– На траурната служба, да. На острова, където живееше той. На Кателина. Беше адски красиво и много тъжно.

– Имаше ли много агенти?

– Не, не чак толкова много. Трудно се стига до там. Трябва да вземеш ферибот. Обаче все пак дойдоха неколцина, имаше хора от полицията, роднини и приятели. Беше и Клинт Истууд. Мисля, че беше дошъл с личния си хеликоптер.

Вратата се отвори и влезе Алпърт. Изглеждаше освежен, сякаш през почивката бе дишал чист кислород. Другите двама агенти, Зиго и Гънинг, се появиха подире му и седнаха на местата си.

– Готови сме да започнем – каза Рейчъл на Доран. – Сега ще те включа на екрана.

– Добре, Рейчъл, по-късно ще поговорим.

Рейчъл подаде слушалката на Алпърт, който натисна телеконференцията. Доран се появи на екрана. Изглеждаше още по-уморена.

– Добре, готови ли сме? – попита Алпърт. След като никои не отговориха, той продължи:

– Какво означават отпечатъците върху лодката?

– Отпечатъците означават, че трябва да узнаем кога и защо Маккейлб е идвал в пустинята, преди да умре – отвърна Дей.

– И трябва да отидем в Лос Анджелис, за да проверим обстоятелствата около смъртта му – прибави Гънинг. – Само за да се уверим, че инфарктът е бил истински.

– Съгласна съм, но има един проблем – отвърна Доран. – Той беше кремиран.

– Кофти – изсумтя Гънинг.

– Направили ли са му аутопсия? – попита Алпърт. – Взели ли са му кръвни и тъканни проби?

– Не знам – каза Браз. – Известно ми е само, че е кремиран. Бях на

траурната служба. Роднините изсипаха пепелта му от яхтата.

Алпърт обиколи с поглед лицата в стаята и спря на Гънинг.

– Заеми се с това, Ед. Иди там и виж какво ще откриеш. Побързай.

Аз ще се обадя в оперативното бюро и ще им кажа да ти дадат колкото хора ти трябва. И за Бога, не допускай да научи пресата. Маккейлъб беше известна личност заради филма. Ако надушат, медиите ще ни се навърлят като лешояди.

– Ясно.

– Други идеи? Предложения?

Отначало всички мълчаха. После Рейчъл се прокашля и тихо заговори.

– Нали знаете, че Бакс обучи и Тери. Отново последва мълчание, нарушено от Доран.

– Така е.

– Когато започнаха учебната програма, Бакс първо избра Тери. Аз бях втора.

– И какво значение има за нас това? – попита Алпърт.

Рейчъл сви рамене.

– Кой знае? Обаче Бакс ми прати послание с джипиеса. Може да е повикал Тери преди мен.

Всички се замислиха над думите ѝ.

– Искам да кажа, защо съм тук? Защо ми е пратил колета, при положение че знае, че вече не работя в „Поведенчески проучвания“? Има си причина. Бакс има някакъв план. Може Тери да е бил неговата първа част.

Алпърт бавно кимна.

– Мисля, че трябва да го имаме предвид.

– Възможно е той да наблюдава Рейчъл – предположи Доран.

– Е, да не избързваме със заключенията – отвърна Алпърт. – Нека се придържаме към фактите. Агент Уолинг, искам да сте крайно предпазлива, естествено. Но нека проверим положението с Маккейлъб и да видим какво ще открием, преди да правим изводи. Междувременно, Браз, имаш ли нещо друго?

Зачакаха, докато Доран се извърна настрани към бележките си. Явно имаше нужда от малко време, за да превключи от Маккейлъб към останалите улики.

– Имаме нещо, което може би е свързано с Маккейлъб. Но нека преди това приключим с другите неща. Хм, първо, едва сега започваме с изолиран банд и чувалите от труповете. Дайте ни още един ден и ще мога

да ви съобщя някаква информация. Дрехите сигурно ще останат в сушилната още една седмица, преди да са готови за анализ. Така че и тук няма нищо. Вече говорихме за дъвката. До довечера ще пуснем зъбния профил за сравнение. Остава джиписът.

Рейчъл забеляза, че всички в стаята напрегнато се взират в телевизионния екран. Сякаш Доран се намираше при тях.

– В това отношение имаме известен напредък. Серийният номер ни отведе в магазин на „Биг Файв Спортинг Гуудс“ в Лонг Бийч, щата Калифорния. Вчера агенти от лосанджелиското оперативно бюро отидоха в магазина и установиха, че този гъливър, модел сто, е купен от някой си Обри Сноу. Оказа се, че господин Сноу е риболовен водач и вчера е бил в океана. Снощи, когато се е прибрал на кея, подробно са го разпитали за джиписа му. Той ни събщи, че го е изгубил преди единайсет месеца при игра на покер с още неколцина водачи. Бил е много ценен, защото в паметта му са били записани няколко точки, съответстващи на любимите му и най-продуктивни риболовни зони по крайбрежието на Южна Калифорния и Мексико.

– Дал ли е името на човека, който го е спечелил? – бързо попита Алпърт.

– Не, за съжаление. Играта била импровизирана. Времето било лошо и нямало клиенти. Много водачи висели на пристанището и почти всяка вечер се събирали да играят покер. Всяка вечер различни играчи. Много пиене. Господин Сноу не си спомня името на човека, нито знае нещо за него. Смятал, че онзи не бил от кея, където самият той си държи яхтата, защото оттогава не го бил виждал. Хората от оперативното бюро днес трябва да се срещнат със Сноу и да заведат художник, за да направят портрет по неговото описание. Даже рисунката да е точна обаче, в онзи район има адски много кейове и риболовни яhti. Вече ми съобщиха, че оперативното бюро може да отдели само двама агенти по този случай.

– Ще им се обадя и ще наредя да пратят повече хора – обеща Алпърт. – Когато уреждам командировката на Ед за разследването на смъртта на Маккейлъб, ще поискам още агенти. Ще разговарям направо с Ръсти Хейвършоу.

Рейчъл знаеше това име. Хейвършоу беше специалният агент, който ръководеше лосанджелиското оперативно бюро.

– Няма да е излишно – отвърна Доран.

– Ти каза, че това било свързано с Маккейлъб. Защо?

– Гледал ли си филма?

– Всъщност не, не ми остана време.

– Е, Маккейлъб имаше риболовна яхта на Каталина. Не знам как се е вписал в местното общество, но може да е познавал някои водачи, които са участвали в онези игри на покер.

– Разбирам. Малко е вероятно, но трябва да го проверим. Ед, имай го предвид.

– Ясно.

На вратата се почука, но Алпърт не обърна внимание. Шери Дей стана и отиде да отвори. Рейчъл видя, че е агент Кейтс, който ѝ прошепна нещо.

– Друго, Браз? – попита Алпърт.

– Засега не. Мисля, че трябва да насочим вниманието си към Лос Анджелис и да проверим...

– Извинете ме – прекъсна я Дей и въведе Кейтс в стаята. – Чуйте това.

Агентът махна с ръка, сякаш показваше, че не е нищо важно.

– Хм, току-що ми се обадиха от портала на обекта. Задържали са човек, който току-що е пристигнал. Частен детектив от Лос Анджелис. Казва се Йеромибус Бош и...

– Искаш да кажеш Йеронимус Бош ли? – попита Рейчъл. – Като художника?

– Да, точно така. Не знам за художника, обаче така го представи моят човек. Така или иначе, това е всичко. Завели са го в една от караваните и са обискирали колата му, без негово знание. На предната седалка имало папка със записки и други неща, но и със снимки. На една от снимките е лодката.

– Тукашната лодка ли? – смая се Алпърт.

– Да, оная, дето маркираше първия гроб. Има и вестникарска статия за шестимата изчезнали.

Алпърт огледа всички и каза:

– Шери и Том, обадете се в „Нелис“ и им кажете да приготвят хеликоптер. Размърдайте се. И вземете агент Уолинг със себе си.

Глава 18

Заведоха ме в една каравана и ми казаха да се чувствам като у дома си. Вътре имаше кухня, маса и дневна. Прозорецът гледаше към друга каравана. Климатикът работеше и това донякъде спасяваше хората вътре от миризмата. Когато задавах въпроси, никой не ми отговаряше. Обясниха ми, че скоро други агенти щели да дойдат да разговарят с мен.

Изтече час и това ми даде време да помисля на какво съм се натъкнал. Нямах съмнение, че съм попаднал на място, където изравят труповете. Миризмата, типичната миризма, беше вездесъща. Освен това бях видял два необозначени вана без прозорци отстрани и отзад. Това ми говореше ясно. Катафалки. И явно имаше повече от един мъртвец.

След час и половина седях на дивана и четях бюлетина на ФБР отпреди месец, който бях намерил на масичката. Над караваната прелетя хеликоптер, кацна и турбините му утихнаха. След пет минути вратата на караваната се отвори и влязоха агентите, които очаквах. Две жени и мъж. Познавах едната, само че не можех да се сетя откъде. Наближаваше четирийсетте, висока, красива и тъмнокоса. В очите ѝ имаше безжизненост, която бях виждал и преди. Тя бе агент, което означаваше, че пътищата ни можеха да са се пресекли на много места.

– Господин Бош? – попита другата жена, която явно командваше. – Аз съм специален агент Шери Дей. Това е партньорът ми Том Зиго, а това е агент Уолинг. Благодаря, че ни изчакахте.

– А, имал ли съм друг избор? Нямах представа.

– Естествено. Надявам се, не са ви казали, че трябва да стоите тук.

Тя лукаво се усмихна. Реших да не споря, за да не изпортя нещата още отначало.

– Имате ли нещо против да седнем на масата в кухнята? – попита Дей. – Струва ми се, че там ще ни е най-удобно да поговорим.

Свих рамене, като че ли нямаше значение, макар да знаех, че има. Щяха да ме накарат да седна и да ме приклепят в ъгъла, един срещу мен и по един от двете ми страни. Изправих се и заех мястото, което искаха те – с гръб към стената.

– Е, какво ви води в пустинята, господин Бош? – след като седна срещу мен, попита Дей.

Повторно свих рамене. Започвах да свиквам.

– Пътувах за Вегас и се отбих да потърся място, за да свърша една

работа.

– Каква работа?

Усмихнах се.

– Трябваше да се изпикая, агент Дей.

Сега пък тя се усмихна.

– И случайно сте се натъкнали на нашия малък лагер.

– Нещо такова.

– Нещо такова.

– Трудно е човек да не го забележи. Колко трупа изровихте?

– Какво ви кара да зададете този въпрос? Кой е споменавал за трупове?

Усмихнах се и поклатих глава. Щеше да играе безотказно до края.

– Имате ли нещо против да надникнем в колата ви, господин Бош?

– попита тя.

– Мисля, че вече сте го направили.

– И какво ви кара да мислите така?

– Бях ченге в Лос Анджелис. И преди съм работил с ФБР.

– Значи знаете всичко.

– Нека кажем така. Знам как мирише на място, където изравят труп. Знам и че сте претарасили колата ми. И сега искате разрешението ми само за да се подсигурите. Не ви разрешавам. Стойте настрана от колата ми.

Погледнах Зиго и после Уолинг. И тогава си я спомних. И от дълбините изригна цял вулкан въпроси.

– Спомних си – казах. – Вие сте Рейчъл, нали?

– Моля? – смути се Уолинг.

– Веднъж сме се срещали. Много отдавна, в Лос Анджелис. В холивудския участък. Вие бяхте от Куонтико. Преследвахте Поета и смятахте, че един от детективите в участъка е следващата жертва. През цялото време сте били с Поета.

– В отдел „Убийства“ ли сте работили?

– Да.

– Как е Ед Томас?

– Като мен, пенсионира се. Обаче отвори книжарница в Ориндж. Продава мистерии, представяте ли си!

– Представям си.

– Вие застреляхте Бакъс, нали? В къщата на хълма.

Тя не отговори. Само премести поглед от мен към агент Дей. Не разбирах нещо. Уолинг играеше второстепенна роля, макар че явно би

трябвало да е по-старша от Дей и нейния партньор Зиго. После загрях. Сигурно я бяха понижили след скандала в резултат от разследването на Поета.

Тоя скок доведе до втори. Опитях наслуки.

– Това беше много отдавна – подхвърлих. – Още преди Амстердам.

Очите на Уолинг проблеснаха за миг и разбрах, че съм напипал нещо солидно.

– Откъде знаете за Амстердам? – припряно попита Дей.

Погледнах я. И пак ѝ излязох със свиването на рамене.

– Просто знам. Това ли било? Това тук работа на Поета ли е? Върнал се е, нали?

Дей се обърна към Зиго и му посочи вратата. Агентът се изправи и излезе от караваната. Тя се наведе напред – да не би случайно да не разбере сериозността на положението и думите ѝ.

– Искаме да знаем какво правите тук, господин Бош. И никъде няма да мръднете, докато не получим каквото искаме.

Имитирах позата ѝ, като също се наведох напред. Лицата ни бяха само на две педи едно от друго.

– Вашият човек на пропуска ми взе разрешителното. Сигурен съм, че сте го видели и знаете какво правя. Работя по случай. Който е поверителен.

Зиго се върна в караваната. Бе нисък и набит, сигурно едва се вместваше в изискванията на Бюрото. Косата му беше подстригана късо като на военен. Носеше папката на Тери Маккейлъб за изчезналите мъже. Знаех, че вътре са снимките, които бях принтирал от компютъра на Тери. Зиго остави папката пред Дей и тя я разтвори. Най-отгоре бе снимката на старата лодка. Дей я вдигна и я плъзна към мен.

– Откъде я взехте?

– Това е поверително.

– За кого работите?

– Това е поверително.

Тя прелисти снимките, стигна до онази, която Тери тайно беше направил на Шанди, и ми я показа.

– Кой е този човек?

– Не съм сигурен, обаче ми се струва, че е отдавна изчезналият Робърт Бакъс.

– Какво?! – възкликна Уолинг.

Тя протегна ръка, измъкна снимката от пръстите на Дей и напрегатото се взря в нея. После въздъхна:

– Боже Господи!

Изправи се и отиде със снимката до кухненския плот. Остави я и продължи вторачено да я гледа.

– Рейчъл? – повика я Дей. – Не казвай нищо повече.

Тя се върна към папката и пръсна другите снимки на Шанди върху масата. След това вдигна очи към мен. В тях бушуваха пламъци.

– Къде направихте тези снимки?

– Не съм ги правил аз.

– Тогава кой? И не ми казвайте пак, че е поверително, Бош, иначе ще се озовете в дълбока тъмна дупка, докато не престане да е поверително. Това е последната ви възможност.

И преди бях попадал в една от дълбоките тъмни дупки на ФБР. Знаех, че ако се наложи, мога да издържа. Всъщност обаче исках да помогна. Знаех, че трябва да помогна. Трябваше да уравнилося това желание с най-доброто за Грасиела Маккейлъб. Имах клиентка и трябваше да я пазя.

– Вижте какво – казах. – Искам да ви помогна. Искам и вие да ми помогнете. Позволете ми да се обадя по телефона и да видя дали ще ме освободят от условието за поверителност. Как ви се струва това?

– Трябва ли ви телефон?

– Имам. Само не знам дали ще работи тук.

– Ще работи. Инсталирахме ретранслатор.

– Чудесно. Мислите за всичко.

– Обадете се.

– Трябва да остана сам.

– Тогава ще ви оставим тук. Пет минути, господин Бош.

Пак ме наричаше „господин Бош“. И това беше напредък.

– Всъщност предпочитам вие да чакате тук, докато аз се поразходя в пустинята. Така ще съм по-спокоен.

– Както искате. Само го направете.

Оставих Рейчъл да стои до плота, вперила поглед в снимката, и Дей на масата, загледана в папката. Изведоха ме от караваната в откритата пустиня до импровизираната хеликоптерна площадка. Зиго спря и ме остави да продължа сам. Запали цигара, без да откъсва очи от мен. Извадих мобифона си и погледнах екрана, показващ последните ми десет разговора. Избрах номера на Бъди Локридж и го набрах. Знаех, че има голяма вероятност да го намеря, защото телефонът му бе мобилен.

– Да?

Гласът му ми се стори нещо различен.

– Бъди, ти ли си?

– Да. Кой е?

– Бош. Къде си?

– В леглото, мой човек. Вечно ме сварваш в леглото.

Погледнах си часовника. Минаваше обяд.

– Е, ставай. Възлагам ти работа.

Гласът му моментално показа, че се е разсънил.

– Вече станах. Какво искаш да направя?

Опитах се бързо да измисля план. От една страна, се ядосвах сам на себе си, задето не бях взел компютъра на Маккейлъб, обаче, от друга, знаех, че ако го бях взел, сега щеше да е в ръцете на Бюрото и нямаше да ми е от голяма полза.

– Искам колкото може по-бързо да идеш на „Преследваща вълна“. Всъщност вземи хеликоптер, после ще ти платя. Само иди там и се качи на яхтата.

– Няма проблем. И после?

– Включи лаптопа на Тери и отвори снимките. Принтирай анфаса и профилите на Шанди. Ще го направиш ли?

– Да, обаче мислех, че вече си ги принтирал...

– Знам, Бъди, искам пак да го направиш. Принтирай ги, после прегледай кашоните с папките на горното легло. Забравих в кой кашон беше, обаче има папка за човек на име Робърт Бакъс. Това е...

– Поета, да, знам го.

„Естествено, че го знаеш“ – едва не казах гласно.

– Добре, хубаво. Вземи папката и снимките и ги донеси в Лас Вегас.

– Във Вегас ли? Нали отиваше в Сан Франциско?

За миг се обърках, но после си спомних, че го бях излъгал, за да го отклоня от следите си.

– Отказах се. Донеси всичко в Лас Вегас, настани се в хотел и чакай да ти се обадя. Гледай мобифонът ти да е зареден. И не ми звъни, аз ще те потърся.

– Защо да не ти се обадя, когато пристигна?

– Защото след двамайсет минути тоя мобифон може да не в мен. Размърдай се, Бъди.

– Ще ми платиш за всичко това, нали?

– Ще ти платя. Ще ти платя и за изгубеното време. На хонорар си, Бъди, затова се размърдай.

– Добре, тръгвам. Нали знаеш, след двамайсет минути има ферибот.

Мога да го взема и да ти спестя куп пари.

– Взemi хеликоптер. Ще стигнеш един час по-рано от ферибота.

Имам нужда от тоя час.

– Дадено, мой човек, тичам.

– А, Бъди? И не казвай на никого къде отиваш и какво правиш.

– Ясно.

Той затвори и аз погледнах Зиго преди да изключа. Агентът си бе сложил тъмни очила, но изглежда, ме наблюдаваше. Престорих се, че сигналът е прекъснал, и извиках няколко пъти „ало“. После затворих мобифона, пак го отворих и набрах номера на Грасиела. Имах късмет. Беше си вкъщи и отговори.

– Грасиела, обажда се Хари. Случват се някои неща и имам нужда от твоето разрешение да разговарям с ФБР за смъртта на Тери и моето следствие.

– С ФБР ли? Хари, казах ти, че не мога направо да се обърна към тях. Едва когато...

– Аз не съм се обърнал към тях. Те дойдоха при мен. Намирам се в пустинята, Грасиела. Нещата, които открих, ме доведоха тук и ФБР вече бяха на мястото. Смятам, че спокойно мога да им разкажа всичко. Човекът, когото търсят тук, е убил Тери. И смятам, че трябва да поговоря с тях, да им обясня какво съм намерил. Това може да им помогне да заловят тоя тип.

– Кой е той?

– Робърт Бакъс. Чувала ли си това име? Тери споменавал ли го е?

Тя се замисли.

– Едва ли. Кой е той?

– Човек, с когото мъжът ти е работил.

– Агент ли?

– Да. Оня, на когото викаха Поета. Чувала ли си Тери да говори за Поета?

– Да, много отдавна. Искам да кажа, преди три-четири години. Спомням си, че беше разстроен, защото онзи трябвало да е мъртъв, но изглеждало, че не е. Нещо такова.

Сигурно по онова време Бакъс се бе появил в Амстердам. Тери навярно тъкмо е бил получил вътрешните сведения за Разследването.

– И оттогава нищо, така ли?

– Не, не си спомням нищо.

– Добре, Грасиела. Е, какво мислиш? Не мога да разговарям с тях, ако не ми разрешиш. Според мен няма опасност.

– Тогава го направи, щом смяташ, че ще помогне.

– Това означава, че скоро ще се появят. Агенти от ФБР. Сигурно ще закарат „Преследваща вълна“ на континента, за да я обискират.

– Защо?

– За улики. Оня тип е бил на яхтата. Първо като клиент, после се е върнал и тайно се е качил на борда. И тогава е подменил лекарствата.

– Божичко!

– Ще дойдат и в къщата. Ще искат да разговарят с теб. Просто бъди откровена, Грасиела. Кажим им всичко. Не крий нищо и всичко ще е наред.

– Сигурен ли си, Хари?

– Да, сигурен съм. Значи си съгласна, така ли?

– Съгласна съм.

Сбогувах се и затворих. Докато се връщах при Зиго, отново отворих мобифона и набрах домашния си номер. После изключих и повторих процеса още девет пъти, за да изтрия разговорите с Бъди Локридж и Грасиела Маккейлъб. Ако нещата в караваната отидеха на зле и Дей поискаше да узнае на кого съм се обаждал, нямаше дай е лесно. Нямаше да научи нищо от моя мобифон. Щеше дай се наложи да се обърне към телефонната компания – със съдебна заповед.

Докато се приближавах, Зиго видя какво правя, усмихна се и поклати глава.

– Знаеш ли, Бош, ако искахме да научим телефонните ти номера, щяхме да ги засечем по въздуха.

– Наистина ли?

– Наистина, стига да искахме.

– Леле, вие наистина сте адски печени. Зиго ме изглежда над слънчевите си очила.

– Не се дръж като тъпанар, Бош. След време започва да втръсва.

– Е, ти би трябвало да го знаеш по-добре.

Глава 19

Зиго ме заведе в караваната без повече приказки. Агент Дей чакаше на масата. Рейчъл Уолинг стоеше до плота. Спокойно си седнах на мястото и погледнах Дей.

– Как мина? – любезно попита тя.

– Добре. Моята клиентка ми позволи да разговарям с вас. Обаче това няма да е монолог. Ще направим размяна. Аз отговарям на вашите въпроси, вие – на моите.

Дей поклати глава.

– Е, няма да стане така. Това е следствие на ФБР. Не разменяме информация с аматьори.

– Искате да кажете, че съм аматьор ли? Нося ви снимка на отдавна изчезналия Робърт Бакъс и съм аматьор?

Усетих движение и погледнах Рейчъл. Тя бе вдигнала ръка пред устата си, за да скрие усмивката си. Когато забеляза, че я наблюдавам, се обърна към плота и се престори, че пак се вторачва в снимката на Бакъс.

– Та ние дори не знаем дали наистина е Бакъс – възрази Дей. – Имаме снимка на мъж с брада, шапка и тъмни очила. Може да е всеки.

– А може и да е човекът, който би трябвало да е мъртъв, обаче кой знае как преди няколко години е успял да убие петима души в Амстердам, а сега и шестима мъже тук. Или са повече от шестимата, изброени във вестника?

Дей ми отправи напрегната, злобна усмивка.

– Вижте, можете да правите впечатление на себе си с това, но не и на нас. Всичко се свежда до едно: ако искате да се измъкнете оттук, започвайте да разказвате. Вече имате разрешението на клиентката си. Предлагам ви да започнете с това коя е тя.

Отпуснах се назад. Тя беше крепост, която се съмнявах, че мога да превзема. Обаче ако не друго, бях получил оная Усмивка от Рейчъл Уолинг. Това ми подсказа, че бих могъл по-късно да се пробвам да преодолея барикадата на ФБР с нея.

– Клиентката ми се казва Грасиела Маккейлъб. Жената на Тери Маккейлъб. Искам да кажа, вдовицата.

Дей запремигна, но бързо се възстанови от изненадата. А може и да не бе изненада. Може да беше някакво потвърждение.

– И защо ви е наела?

– Защото някой е подменил лекарствата на съпруга ѝ и го е убил.

Това предизвика кратко мълчание. Рейчъл бавно отстъпи от плота и се върна на стола си. С няколко въпроса и напътствия от страна на Дей им разказах как Грасиела ми се е обадила, подробностите за подменените лекарства на мъжа ѝ и моето разследване до идването ми в пустинята. Започвах да смятам, че не ги изненадвам с нищо. По-скоро потвърждавах нещо или поне разказвах история, части от която те вече знаеха. Когато свърших, Дей ми зададе няколко изясняващи въпроса, свързани с моите действия. Зиго и Уолинг само слушаха.

– Хм, интересна история – накрая заяви Дей. – Много информация. Защо не я разгледате в нейния контекст? Какво означава всичко това за вас?

– Мен ли питате? Мислех, че с това се занимава Куонтико – изсипва всичко в мелачката, откъдето излизат следственият профил и всички отговори.

– Не се бойте, и това ще стане. Но бихме искали да чуем вашето мнение.

– Ами... – започнах, но не продължих. Опитвах се да изсипя всичко в моята мелачка и да прибавя Робърт Бакъс като последна съставка.

– Да?

– Момент, опитвам се да свържа нещата.

– Просто ни кажете какво мислите.

– Някой от вас познаваше ли Тери Маккейлъб?

– Всички го познавахме. Какво общо има това с...

– Искам да кажа дали сте го познавали лично.

– Аз го познавах – обади се Рейчъл. – Работили сме заедно но изгубих връзка с него. До днес даже не знаех, че е починал.

– Е, тогава би трябвало да знаете – и ще го разберете, когато отидете там и проверите къщата му, яхтата и всичко останало, че той е продължавал да работи по различни случаи. Не е можел да престане. Работил е по някои свои неразкрити престъпления, както и по нови случаи. Чел е вестници и е гледал телевизия. Обаждал се е на ченгета във връзка с дела, които са го интересували, и им е предлагал помощта си.

– И затова ли са го убили? – попита Дей.

Кимнах.

– Накрая. Така смятам. През януари в „Лос Анджелис Таймс“ публикували оня репортаж от папката. Тери го прочел и той го заинтригувал. Обадил се във вегаската полиция, за да предложи услугите си. Те го шитнали. Обаче това не им попречило да подхвърлят името му на

местния вестник, който пуснал нова статия за изчезналите хора.

– Кога се е случило това?

– В началото на февруари. Сигурен съм, че можете да проверите. Така или иначе, тоя репортаж, името му в репортажа, е привлякло вниманието на Поета към него.

– Вижте, не потвърждаваме нищо за Поета. Разбирате ли го?

– Естествено, както искате. Можете да разглеждате всичко това като хипотетично, ако щете.

– Продължавайте.

– Някой е похищавал онези мъже – и сега знаем, че ги е погребвал в пустинята. Като всички добри серийни убийци, той е следял медиите, за да види дали някой не събира две и Две и не се приближава към него. Вижда новия репортаж, прочита името на Маккейлъб. Той му е стар колега. Предполагам, че навремето са се познавали. От Куонтико, преди Тери Да създаде офиса на „Поведенчески проучвания“ в Лос Анжелис. Преди да се разболе.

– Всъщност Тери е първият агент, когото е обучил Бакъс – посочи Уолинг.

Дей я погледна, като че ли е предала доверието ѝ. Уолинг Не ѝ обърна внимание и това ми хареса.

– Ето, виждате ли? – казах. – Помежду им е имало връзка. Бакъс вижда името във вестника и се случва една от две възможности. Приема го като предизвикателство или знае, че Маккейлъб е безпощаден и ще продължи въпреки очевидната липса на интерес от страна на полицията.

– И затова е тръгнал по дирите на Маккейлъб – заключи Дей.

– Точно така.

– И се е наложило да го очисти по начин, който да не повдигне никакви съмнения – прибави Рейчъл.

– Да.

Погледнах Зиго. Беше негов ред да се включи, обаче той си мълчеше.

– Затова е отишъл там да го провери – продължих аз. – Имал е брада, шапка, очила, сигурно се е подложил и на пластична операция. Наел е Тери да го заведе за риба.

– И Тери не го е познал – обади се Рейчъл.

– Тери е заподозрял нещо, обаче не съм сигурен какво. Освен тези снимки има още няколко. Тери е знаел, че нещо с тоя тип не е наред, и е заснел повече кадри. Но според мен, ако е знаел, че това е Бакъс, е щял да направи нещо. Понеже не е направил нищо, смятам, че не е бил

сигурен кой е клиентът му.

Погледнах Рейчъл.

– Видяхте снимката. Можете ли да кажете, че е той? Чисто хипотетично естествено.

– Не мога да кажа, хипотетично или не. Не виждам нито очите му, нито достатъчно от лицето му. Ако е той, значи се е оперирал. Носът му е различен. Както и скулите.

– Тия неща лесно се променят – настоях аз. – Някой път елате в Лос Анджелис. Ще ви заведа при един познат в Холивуд. Той ще ви покаже снимки отпреди и след операциите, които ще ви накарат да възхвалявате чудесата на медицинската наука.

– Убедена съм – отвърна Дей, въпреки че говорех на Рейчъл. – И после? Кога е подменил лекарствата на Маккейлъб?

Щеше ми се да се консултирам с хронологията си, обаче бележникът беше в джоба на якето ми. Още не ме бяха претърсили, затова нямах намерение да им го показвам.

– Хм, около две седмици след плаването с оня клиент някой е проникнал на яхтата. Взел само един джипиес, но ми се струва, че го е направил само за всеки случай, ако Тери усети, че някой е... Какво има?

Бях наблюдавал реакциите им. Джипиесът означаваше нещо.

– Какъв е бил джипиесът? – попита Рейчъл.

– Рейчъл – припряно се намеси Дей. – Ти си само наблюдаваща, забрави ли?

– Гъливър – отвърнах аз. – Не помня точния модел. Докладът на шерифството е на яхтата. Уредът всъщност не е бил на Тери, а на неговия съдружник.

– Знаете ли как се казва съдружникът му? – попита Дей.

– Да, Бъди Локридж. Не си ли го спомняте от филма?

– Не съм го гледала. Знаете ли нещо повече за историята на този уред?

– Бъди ми каза, че го е спечелил на покер. В паметта му били записани множество страхотни риболовни зони. Бил бесен, когато го откряднали. Смята, че го е взел друг риболовен водач.

Реакцията им ми показваше, че всичко това им говори нещо. Джипиесът беше важен. Не бе взет само като прикритие. Тук бях сбъркал. Трябваше ми малко време, обаче накрая загрях.

– Ясно – казах аз. – Така сте попаднали тук, нали? Бакъс ви е пратил джипиеса с координатите на това място. Довел ви е тук, също както е направил с Тери.

– Не става въпрос за нас – сопна се Дей. – Става въпрос за вас.

Но аз погледнах Рейчъл и видях потвърждението в очите ѝ. Направих следващия скок и реших, че джипиесът е бил пратен на нея. Затова беше тук като наблюдател. Бакъс я бе призовал, също като Тери.

– Казахте, че Тери е първият агент, когото е обучил Бакъс. Кой е вторият?

– Да продължим нататък – отсече Дей.

Рейчъл не отговори, но едва забележимо ми се усмихна-изражение, което изглеждаше адски тъжно заради безжизнените ѝ очи. Показваше ми, че съм прав. След Тери Бакъс беше обучил нея.

– Надявам се, че взимате нужните предпазни мерки-тихо казах аз.

Дей разтвори папката на масата и каза:

– Това не е ваша работа. В бележките ви има някои неща, за които искам да ви разпитам. Първо, кой е Уилям Бинг?

Погледнах я. Явно смяташе, че папката и бележките са мои.

– Не знам. Просто име, на което се натъкнах.

– Къде?

– Струва ми се, че го беше написал Тери. Още не съм открил кой е.

– А какво означава тази теория за триъгълника?

– Според вас какво означава?

– Не ме дразнете, господин Бош. Недейте да остроумничите.

– Шери? – повика я Рейчъл.

– Да?

– Мисля, че тези бележки са на Тери.

Дей се вторачи в папката и разбра, че Рейчъл има право. Обърнах се към Рейчъл и се престорих на оскърбен, че ме е издала. Дей рязко затвори папката.

– Ясно. Естествено.

Тя ме погледна.

– Знаете ли какво означава това?

– Не, но мисля, че вие ще ми кажете.

– Това означава, че отгук поемаме ние. Можете веднага да се върнете в Лос Анджелис.

– Аз не отивам в Лос Анджелис. Отивам в Лас Вегас. Имам жилище там.

– Вървете където искате, стига да стоите настрана от това следствие. От този момент официално го поемаме ние.

– Известно ви е, че не работя в полицейско управление, агент Дей. Не можете да поемете от мен нищо против волята ми. Аз съм частен

детектив.

Дей кимна, сякаш разбираше положението ми.

– Чудесно, господин Бош, по-късно днес ще разговаряме с клиентката ви и до довечера деловите ви отношения с нея ще бъдат преустановени.

– Просто се опитвам да си изкарвам прехраната.

– Аз пък просто се опитвам да заловя убиеца. Затова ме разберете, вече нямаме нужда от вашите услуги. Стойте настрана. Вие приключихте работата си по случая. Точка. Съвсем ясна ли съм?

– Мислите ли, че бихте могли да го изложите в писмена форма?

– Знаете ли, мисля, че трябва да се махнете оттук и да се приберете къщи, докато още можете. Том, ще върнеш ли на господин Бош разрешителното и ключовете? И го изпрати до колата му.

– С удоволствие – отзова се Зиго: първите му думи, произнесени в караваната.

Пресегнах се към папката, но Дей я грабна от масата.

– Ще я задържим.

– Разбира се. Приятно преследване, агент Дей.

– Благодаря.

Последвах Зиго навън. Обърнах се, кимнах на Рейчъл и тя ми отвърна. Струва ми се, че видях искрица светлина в очите ѝ.

Глава 20

Тримата агенти все още разговаряха за Бош, когато хеликоптерът излетя от пустинята и започна четирийсетминутния полет до Лас Вегас. Носеха слушалки, за да могат да си приказват въпреки рева на роторите. Дей явно продължаваше да е раздразнена от частния детектив. На Рейчъл ѝ беше смешно. Знаеше, че не виждат Бош за последен път. Очите му издаваха невероятно богат опит и онова кимване накрая ѝ подсказваше, че той няма просто да си вдигне чуковете и да се прибере вкъщи.

– Ами теорията за триъгълника? – попита Дей.

Рейчъл зачака Зиго да отговори пръв, ала както обикновено, агентът не каза нищо.

– Според мен Тери се е бил натъкнал на нещо – отвърна тя. – Някой трябва да провери.

– В момента не знам дали разполагаме с хора, за да се занимаваме с такива неща. Ще питам Браз дали има някой свободен. И този Уилям Бинг – това име се появява за пръв път.

– Предполагам, че е лекар. Тери е идвал насам и сигурно е искал да се подсигури, в случай че се случи нещо лошо.

– Рейчъл, когато се върнем, можеш ли да провериш този Бинг? Знаем какво каза Алпърт, че си наблюдател и така нататък, но ако в това има нещо, не е зле да го изясним.

– Няма проблем. Мога да го направя от хотелската си стая, ако не искаш той да види, че използвам телефона.

– Не, остани в оперативното бюро. Ако не си му пред очите, ще започне да се чуди какво си намислила.

Дей, която седеше на предната дясна седалка, се обърна и погледна Рейчъл, която бе зад пилота.

– Между другото, какво има между вас двамата?

– Какво искаш да кажеш?

– Знаеш какво искам да кажа. Между вас с Бош. Всички тия погледчета и усмивчици. „Надявам се, че взимате нужните предпазни мерки“. Каква е тази работа, Рейчъл?

– Виж, той беше съвсем сам, нали така? Естествено е да избере една от нас, на която да въздейства. Има го в ръководството по методика и насоки на разпитите. Някой път го прочети.

– Ами ти? И ти ли се опитваше да му въздействаш? И това ли го

има в ръководството?

Рейчъл поклати глава, като че ли да прекрати разговора.

– Просто ми допадна стилът му. Държи се така, все едно, продължава да е от полицията, нали разбираш? Не ни се подмазваше и това ми хареса.

– Прекалено отдавна си далеч от цивилизацията, Рейчъл, иначе нямаше да говориш така. На нас не ни харесват хора, [които ни се опъват.

– Може и така да е.

– Значи смяташ, че той ще ни създава проблеми, така ли?

– Определено – обади се Зиго.

– Сигурно – съгласи се Рейчъл.

Дей поклати глава.

– Нямам хора за всичко това. Не мога да си губя времето да наблюдавам този човек.

– Искаш ли аз да го наглеждам? – попита Рейчъл.

– Имаш ли желание?

– Търся си някакво занимание. Така че, да, имам желание.

– Нали знаеш, по-рано получавахме каквото ни трябваше. Вестниците бяха пълни с репортажи за серийните убийства, които разследваше Бюрото. Сега пишат само за терористите и нас не ни поместват даже на последна страница.

Рейчъл забеляза, че Дей нарочно не казва дали й възлага да държи под око Бош. Подходящ начин да отрече, ако нещо се обърка. Реши, че щом се върнат в оперативното бюро, ще хване Дей насаме и ще я накара да провери дали детективът наистина има жилище в Лас Вегас. Щеше да се опита да узнае какво е намислил и да го наблюдава отдалеч.

Погледна през прозореца черната асфалтова лента, която прекосяваше пустинята. Летяха над нея към града. После забеляза черен мерцедес-бенц, който пътуваше в същата посока. Беше мръсен от пустинния прах. Знаеше, че Бош отива във Вегас. И тогава видя рисунката върху покрива на колата. С помощта на парцал или нещо подобно той бе нарисувал весело лице в белия прах. Това я накара също да се усмихне.

Гласът на Дей се разнесе в слушалките.

– Какво има, Рейчъл? На какво се усмихваш?

– На нищо. Просто си мисля за нещо.

– Ще ми се и аз да можех да се усмихвам, след като знам, че един психясал агент чака някъде да ми надене найлонов чувал на главата.

Рейчъл я стрелна с поглед, ядосана от жестоките й подигравателни

думи. Дей очевидно забеляза нещо в очите ѝ и каза:

– Извинявай. Просто ми се струва, че е по-добре да започнеш да го приемаш по-сериозно.

Рейчъл продължи да я гледа, докато тя не се извърна.

– Наистина ли смяташ, че не го приемам сериозно?

– Извинявай.

Рейчъл отново сведе очи към шосе 15. Отдавна бяха оставили зад себе си черния мерцедес. Бош бе изостанал някъде далеч.

Известно време наблюдава местността. Всичко беше толкова различно и в същото време съвсем същото. Лунен пейзаж от скали и пясъци. Знаеше, че гъмжи от живот, ала животните се криеха. Хищниците бяха под земята в очакване на нощта.

– Госпожи и господа – прозвуча в ухото ѝ гласът на пилота. – Превключете на трети канал. Търсят ви.

Рейчъл трябваше да свали слушалките си, за да смени честотата. Реши, че са проектирани глупаво. Когато отново си ги сложи, чу гласа на Браз Доран. Говореше скорострелно, както винаги, когато се беше появило нещо голямо.

– ... centa сигурност. Определено идва от него.

– Какво? – попита Рейчъл. – Не чух нищо.

– Започни отначало, Браз – помоли Дей.

– Казах, че получихме аналог на следите от зъби. Върху дъвката. С деветдесет и пет процента сигурност един от най-точните аналози, който съм виждала.

– Чии са зъбите? – попита Рейчъл.

– Това ще ти хареса, Рейч. Тед Бънди. Дъвката е била дъвкана от Тед Бънди.

– Невъзможно – отсече Дей. – Първо на първо, Бънди е мъртъв от години, много преди да изчезнат жертвите. И никога не е идвал в Невада и Калифорния, нито е преследвал хора. Има някаква грешка, Браз...

– Направихме втора проверка. И пак излезе името на Бънди.

– Не – възрази Рейчъл. – Вярно е.

Дей се обърна и я погледна. Рейчъл мислеше за Бънди. Абсолютният сериен убиец. Красив, интелигентен и зъл. И бе обичал да хапе. Единственият, от когото я побиваха истински тръпки. Другите предизвикваха в нея само ненавист и отвращение.

– Откъде знаеш, че е вярно, Рейчъл?

– Просто знам. Преди двайсет и пет години Бакс е участвал в създаването на тази база данни. Браз си спомня. През следващите осем

години са били събрани данните. Агенти от отдела са били пратени да разпитат всички серийни убийци и изнасилвачи, които са лежали из затворите в страната. Това е било преди аз да постъпя, но дори по-късно, когато работех в отдела, продължавахме да провеждаме разпити и да попълваме база данните. Бънди беше разпитан няколко пъти, главно от Боб. Точно преди екзекуцията той повика Боб в „Рейфърд“ и аз го придружих. Разпитвахме го цели три дни. Спомням си, че Тед непрекъснато взимаше дъвка от Боб. „Джуси Фрут“. Каквато дъвчеше Боб.

– И после какво, да не я е изплювал в ръката на Боб? – скептично попита Зиго.

– Не, хвърляше я в кошчето за боклук. Разпитвахме го в кабинета на началника на отделението на смъртниците. Там имаше кошче за боклук. Когато свършвахме за деня, извеждаха Бънди от стаята. Имаше много моменти, през които Боб оставаше сам в кабинета. Може просто да е извадил дъвката от кошчето.

– Значи искаш да кажеш, че Боб е изровил от боклука дъвката на Тед Бънди и я е запазил, за да може след всичките тия години да я подхвърли в някакъв гроб?

– Казвам само, че е изнесъл дъвката от затвора, като е знаел, че по нея има следи от зъбите на Бънди. Навремето може да я е смятал просто за сувенир. Но по-късно се е превърнала в нещо друго. Нещо, с което да ни се подиграе.

– И къде я е държал, в хладилника ли?

– Възможно е. Аз бих я държала точно там.

Дей рязко се завъртя на седалката си и попита:

– Какво мислиш, Браз?

– Мисля, че трябваше да се сетя. Мисля, че Рейчъл е права. Мисля, че Боб и Тед са се сприятелили. Той няколко пъти ходи в затвора да разговаря с него. Понякога сам. Имал е много възможности да вземе дъвката.

Рейчъл видя, че Дей кима в знак на съгласие.

Зиго се прокашля.

– Значи това просто е поредният му начин да ни каже, че убиецът е той, и да ни демонстрира интелигентността си. Да ни се подиграе. Първо джиписеа с отпечатъците, сега дъвката.

– Така смятам и аз – присъедини се към него Доран.

Не бе чак толкова елементарно, Рейчъл го знаеше. Неволно поклати глава и седящият до нея Зиго забеляза жеста ѝ.

– Не сте ли съгласна, агент Уолинг?

Тя си помисли, че Зиго сигурно е посещавал школата на Рандал Алпърт по изграждане на отношения с колегите.

– Просто не смятам, че е толкова просто. Гледате го под грешен ъгъл. Не забравяйте, че джипиесът и неговите отпечатащи първи стигнаха до нас, обаче дъвката е била в гроба от по-рано. Преди да има каквато и да било пряка връзка с него.

– В такъв случай каква е била целта му? – попита Дей.

– Не знам. Нямам представа. Просто засега не бива да приемаме, че знаем какъв е планът или дори последователността на събитията.

– Рейчъл, знаеш, че винаги сме били отворени за всякакви възможности. Никога не преставаме да търсим нови ъгли.

Тези думи прозвучаха като лозунг от стената на службата за обществена информация в Куонтико, където агентите винаги трябваше да дават сбити процедурни изявления в телефонни разговори с репортери. Рейчъл реши да не спори с Дей по този въпрос. Не биваше да я настройва срещу себе си, а усещаше, че приближава този момент с бившата си ученичка.

– Да, знам – отвърна тя.

– Добре, Браз, други новини? – попита Дей.

– Само това. Мисля, че беше достатъчно.

– Добре. Тогава ще се чуем на следващото.

Имаше предвид следващото съвещание. Доран се сбoguва, затвори и бордовата комуникационна линия остана безмълвна. Хеликоптерът прекосяваше разделителната линия между пустошта и началото на Лас Вегас. Когато погледна надолу, Рейчъл разбра, че само заменя една пустиня с друга. Скрити под керемидите и чакълениите покриви, хищниците пак чакаха нощта, за да се измъкнат навън. И да търсят жертвите си.

Глава 21

Мотелът за продължителен престой се намираше до южния край на пистата. Пред него не сияеха неоновии реклами. Нямаше нито казино, нито представления. В него живееха периферните обитатели на вегаското общество. Пристрастените комарджии, отрепките, жриците на любовта, хората, които не можеха да напуснат града, но в същото време не можеха да пуснат и постоянни корени.

Хората като мен. Когато срещях други наематели, те често ме питаха откога съм тук и докога ще остана, все едно че излеждах присъда в затвора. Струва ми се, че мнозина от тях наистина бяха лежали зад решетките. Бях избрал този мотел поради две причини. Първо, все още изплащах ипотеката си в Лос Анджелис и не можех да си позволя да отсядам в хотели като „Беладжо“, „Мандалей Бей“ или даже „Ривиера“. И второ, не биваше да се настанявам удобно в Лас Вегас. За да не се почувствам като у дома си. Защото исках, когато дойде моментът да си ида, просто да завъртя ключа и да си тръгна.

Стигнах във Вегас към три. Знаех, че дъщеря ми се е прибрала от забавачката и мога да отида в дома на бившата си жена, за да я видя. Искахе ми се, но също исках да изчакам. Щеше да пристигне Бъди Локридж и имах да върша работа. Феберейците ме бяха пуснали от караваната с бележника в джоба ми, картата на Тери Маккейлъб все още бе в колата ми. Исках да ги използвам преди агент Дей да разбере грешката си и да ме потърси. Исках да видя дали ще успея да направя следващата крачка в разследването преди нея.

Паркирах на обичайното си място до оградата, която отделяше мотела от частния сектор на летище „Маккаран“. Забелязах един „Гълфстрийм“ 9, който бях видял паркиран там три дни по-рано при последното ми заминаване от Вегас. До него имаше по-малък, но по-лъскав наглед реактивен самолет. Не знаех какъв е, обаче изглеждаше скъп. Слязох от колата и се качих в апартаментата си на втория етаж. Макар и малък, той бе спретнат и функционален. Опитвах се да прекарвам там колкото може по-малко време. Най-хубавото в него беше балкончето, на което се излизаше от дневната. В рекламните брошури, които раздаваха в агенцията, то бе наречено „балкон за пушене“. Беше прекалено тесен, за да се събере стол. Но можех да изляза навън, да се облегна на високия парапет и да гледам как кацат самолетите на милиардерите. И го правех

често. Стоях сам и дори ми се искаше още да пуша. Понякога наемателят на някой съседен апартамент също стоеше на балкона си и пушеше. От едната страна живееше крупие, а от другата – жена с неопределено занимание. Разговорите ми с тях бяха повърхностни. На никого в този хотел не му се щеше да задава прекалено много въпроси – нито пък да отговаря на въпроси.

Последните два броя на „Сън“ лежах на изтърганата каучукова изтривалка пред вратата. Не се бях отказал от абонамента си, защото знаех, че жената, която живееше в съседния апартамент, обича тайно да откъква и прочита вестника, след което го сгъваше и го връщаше в найлоновата му опаковка. Тя изобщо не подозираше, че знам.

Когато влязох, хвърлих вестниците на пода и оставих картата на Маккейлъб на масата в трапезарията. Извадих бележника от джоба си и го пузнах до картата. Отидох при плъзгащата се врата и я отворих, за да проветря. Предишният наемател не беше пушил на балкона и апартаментът като че ли завинаги се бе вмирисал на цигари.

Включих зарядното устройство в контакта под масата и Набрах номера на Бъди Локридж, но ми отговори гласова поща. Прекъснах, без да оставя съобщение. После се обадих на Грасиела и я попитах дали са се появили феберейците.

– Току-що си тръгнаха – отвърна тя. – Прегледаха много неща вкъщи и сега отидоха на яхтата. Ти беше прав, ще вземат яхтата. Не знам кога ще я върнат.

– Днес виждала ли си Бъди?

– Бъди ли? Не, трябваше ли да дойде?

– Не, просто се чудех.

– Още ли си при феберейците?

– Не, пузнах ме преди няколко часа. Сега съм във Вегас. Ще продължа да работя по случая, Грасиела.

– Защо? Струва ми се... агентите ми казаха, че следствието било приоритетно. Според тях онзи агент е подменил лекарствата му. Бакъс.

С други думи, питаше с какво превъзхождам внушителните способности на Федералното бюро за разследване. С нищо, естествено. Но си спомних какво бе казал Тери за мен на Грасиела. Че ако някога с него се случи нещо, би искал аз да го разследвам. Това не ми позволяваше да се откажа.

– Защото така искаше Тери – отвърнах. – Но не се бой-ако се натъкна на нещо, което Бюрото не знае, ще им го съобщя. Също като днес. Не се опитвам да си съпернича с тях. Просто водя разследване, Грасиела.

- Добре.
- Но знаеш, че не си длъжна да им го казваш, ако те попитат. Това може да не им хареса.
- Знам.
- Благодаря, Грасиела. Ще ти се обадя, ако се появи нещо.
- Благодаря ти, Хари. Желая ти късмет.
- Сигурно ще ми потрябва.

След като прекъснах, отново опитах да се свържа с Бъди Локридж, но пак се включи гласовата поща. Предположих, че пътува със самолет и си е изключил мобифона. Поне така се надявах. Надявах се, че е отишъл на яхтата преди агентите. Оставих телефона и отидох при хладилника. Набързо си направих сандвич със сирене и бял хляб. Зареждах продуктите в случай, че дъщеря ми поиска печен сандвич със сирене, когато ми идваше на гости. Това бе любимата ѝ храна. Прескочих печенето. Бързо изядох безвкусния сандвич на крак, за да запълня празнотата в стомаха си. После седнах на масата и разтворих бележника си на нова страница. Използвах упражненията за релаксация, които бях научил преди години на курс по хипноза. Представих си гола черна дъска. Съвсем скоро взех тебешир и започнах да пиша по нея. Доколкото можех, възпроизведох бележките на Тери Маккейлъб от конфискуваната папка – бележките, които бяха взели феберейците. След като написах всичко, което си спомнях, започнах да го преписвам в бележника си. Струва ми се, че възпроизведох повечето информация, освен телефонните номера, а те не ме интересуваха особено много, тъй като можех да ги взема от телефонни услуги.

През отворената балконска врата чух висок вой на реактивни двигатели. Поредният самолет паркираше в края на пистата. Двигателите утихнаха и отново се възцари тишина.

Отворих картата на Маккейлъб. Прегледах всички страници и не намерих други ръкописни обозначения освен на страницата с Южна Невада и съседните райони от Калифорния и Аризона. Тери беше оградил резервата „Мохаве“. Знаех, че там се намира изходът за Зайкис Роуд и обектът на ФБР. Във външното поле на картата Маккейлъб бе написал колона от числа и беше получил сбора 138. Отдолу имаше черта и пишеше: „А всъщност 148“.

Предположих, че тези числа отговарят на километри. Погледнах картата и видях, че са обозначени разстоянията на всички важни пътища. След секунди намерих числата, съответстващи на колоната в полето на страницата. Маккейлъб бе събрал разстоянията между Лас Вегас и

място на шосе 15 наред Мохаве. Зайзикс Роуд беше прекалено малък и незначителен, за да фигурира на картата по име. Допуснах обаче, че това е безименната точка на шосе 15, от която Тери е започнал да събира разстоянията.

В бележника си записах и събрах числата. Той имаше право – според картата 138 километра. Ала после сигурно беше определил друг път, възлизащ на 148 километра. Предположих, че е минал по този път и е получил различен резултат на километража си. Това противоречие се дължеше на факта, че в Лас Вегас бе ходил до конкретно място. Разстоянието на картата беше обозначено според друга крайна точка в града.

Нямах представа каква е била целта на Маккейлъб. Не знаех кога са направени обозначенията на картата, нито дали по някакъв начин са свързани със случая. Но предполагах, че имат връзка, защото Тери отчиташе километрите от Зайзикс Роуд. Това не можеше да е съвпадение. Не съществуват съвпадения.

Отвън чух кашляне. Жената от съседния апартамент пушеше на своя балкон. Тя ми се струваше изключително странна и винаги, когато отсядах в мотела, повече или по-малко я наблюдавах. Не беше голяма пушачка и явно излизаше на балкона само когато на пистата паркираше частен самолет, Някои хора обичат да гледат самолети. Обаче си мислех, че е замислила нещо, и това ме правеше още по-любопитен. Предполагах, че набелязва жертви за казината или пък други комарджии.

Излязох на балкона и когато погледнах надясно, видях съседката ми да хвърля нещо назад в апартамента си. Нещо, което не искаше да забележа.

– Как си, Джейн?

– Чудесно, Хари. Напоследък не си се мяркал.

– Нямахте ме няколко дни. Какво става там?

Посочих към пистата. Поредният лъскав черен самолет бе спрял до своя близък. До стълбичката чакаше също толкова черна лимузина. От самолета слизаше мъж с костюм, слънчеви очила и червено-кафяв тюрбан. Разбрах, че съм провалил разузнаването на Джейн, ако при появата ми беше захвърлила фотоапарата или бинокъла си.

– Султанът на суинга – измърморих, само за да кажа нещо.

– Сигурно – съгласи се тя.

Джейн дръпна от цигарата си и пак се закашля. Знаех, че не е пушачка. Пушеше, за да има повод да стои на балкона и да наблюдава богатите и самолетите им. И нямахме кафяви очи – бях я видял един ден, когато бе забравила да си сложи цветните лещи. А и къносаната й

черна коса навярно също не беше с естествения си цвят.

Искаше ми се да я попитам какво е замислила, каква е играта или измамата. Но освен това ми харесваха нашите съседски разговори и вече не бях ченге. И ако заниманието на Джейн – не знаех фамилията ѝ – бе да отнема част от състоянията на ония богаташи, дълбоко в себе си не можех да събера достатъчно възмущение. Целият град беше изграден върху същия принцип. Хвърляш зара в града на желанията и получаваш каквото ти се пада.

Усещах нещо вътрешно добро в нея. Увредено, но добро. Веднъж, когато бях довел дъщеря си, срещнахме Джейн на стълбището и тя спря да си поговори с Мади. На другата сутрин намерих на изтривалката до вестника си малка плюшена пантера.

– Как е дъщеря ти? – сякаш прочела мислите ми, попита тя.

– Добре е. Онзи ден ме попита дали „Кралят на бургерите“ и „Млечната кралица“ са женени.

Джейн се усмихна и отново зърнах тъгата в очите ѝ. Разбирах, че има нещо общо с децата. Зададох ѝ въпрос, който отдавна ми се въртеше в главата.

– Имаш ли деца?

– Дъщеря. Малко по-голяма от твоята. Вече не е при мен. Живее във Франция.

Не каза нищо повече и аз не попитах. Почувствах се гузен заради онова, което имам в живота, и защото още преди дай задам въпроса знаех, че бъркам с пръст в раната ѝ. Това обаче я накара да ми зададе въпрос, който навярно също отдавна се бе въртял в главата ѝ.

– Полицай ли си, Хари?

Поклатих глава.

– Бях. В Лос Анджелис. Как разбра?

– Просто предположих. Мисля, че беше заради начина, по който изведяш дъщеря си от колата. Все едно си готов да се нахвърлиш срещу всичко, което помръдне. Всичко лошо, естествено.

Свих рамене. Беше ме поставила на мястото ми.

– Това ми допадна – прибави Джейн. – С какво се занимаваш сега?

– Всъщност с нищо. Мисля по въпроса, нали разбираш.

– Да.

Изведнъж бяхме започнали да ставаме нещо повече от съседни, водещи повърхностен разговор.

– Ами ти? – попитах.

– Аз ли? Просто чакам нещо.

Толкова по тоя въпрос. Знаех, че това е краят на тази насока от диалога. Извърнах се от нея и вперих поглед в поредния султан или шейх, която се спускаше по самолетната стълбичка. Шофьорът на лимузината чакаше с отворена врата. Стори ми се, че има нещо под самото си, нещо, което можеше да извади, ако стане напечено. Отново погледнах жената.

– До скоро, Джейн.

– Довиждане, Хари. Предай й много поздрави от мен.

– Непременно. Пази се.

– И ти.

Прибрах се вътре и пак опитах да се свържа с Бъди Локридж. Същият резултат. Нищо. Взех химикалката и нетърпеливо забарабаних по бележника си. Вече трябваше да ми отговори. Не се безпокоях. Дразнех се. Сведенията за Бъди предполагаха, че на него не може да се разчита. Нямах време за такива неща.

Изправих се, отидох в кухненския бокс и извадих бира от хладилника под плота. Отворих бутилката на касата на вратата и отпих голяма глътка. Студената течност проби запушалката от пустинен прах и приятно потече в гърлото ми. Бях си го заслужил.

Върнах се до балконската врата, обаче не излязох навън. Не исках пак да стряскам Джейн. Погледнах навън и видях, че лимузината е изчезнала и вратата на новия самолет е затворена. Наведох се напред и надзърнах към балкона на Джейн. Нямаше я. Забелязах, че в пепелника върху парапета има угасена цигара, от която бе изпушена само около четвърт. Някой трябваше дай каже, че това я издава.

След няколко минути шишето беше празно, аз отново седях на масата и преглеждах записките си и картата на Маккейлъб. Знаех, че пропускам нещо, но просто не се сещах какво. Усещах го, бях наблизко. Обаче засега просто не можех да го напипам.

Мобилният ми телефон иззвъня. Най-после Бъди Локридж.

– Ти ли ми звъня преди малко?

– Да. Но ти казах да не ми се обаждаш на този номер.

– Знам, но ти току-що ми позвъни. Реших, че спокойно мога да ти се обадя.

– Ами ако не бях аз?

– Излезе твоето име. Знаех, че си ти.

– Да, обаче откъде знаеше, че съм аз? Ами ако някой беше звънял от моя мобифон?

– Уф.

– Да, точно така, „уф“. Виж, Бъди, ако ще работиш с мен, трябва да

слушаш какво ти говоря.

- Добре, добре, разбирам.
- Хубаво. Къде си?
- Във Вегас, мой човек. Както ми каза.
- Взе ли всичко от яхтата?
- Да.
- Без да те спрат феберейците, нали?
- Всичко е наред, мой човек.
- Къде си в момента?

Докато говорех, забелязах нещо в бележките си и си спомних нещо друго от репортажа в „Таймс“ за изчезналите хора. По-скоро си спомних кръга, който Тери беше начертал върху изрезката.

- В „Б“ съм – отвърна Локридж.
- В „Б“ ли? Къде е това „Б“?
- Голямото „Б“, мой човек.
- Какви ги говориш, Бъди? Къде си?
- Мислех, че всичко е секретно, мой човек – прошепна той. – Нали може да ни подслушват?
- Не ми пука дали ни подслушват, Бъди. Престани с шифъра. Какво е това голямо „Б“?

- „Беладжо“. Елементарен шифър бе, пич.
- Елементарен шифър за елементарен мозък. Искаш да кажеш, че си се настанил в „Беладжо“ на моя сметка, така ли?
- Точно така.
- Ами тогава напускай веднага.
- Какво? Та аз току-що пристигнах.
- Няма да ти плащам ношувките в „Беладжо“. Напусни и ела при мен. Ако можеш да си позволя да те издържам в „Беладжо“, самият аз щях да се настани там.
- И никакви командировъчни, така ли?
- Никакви.
- Добре. Къде си?

Дадох му името и адреса на мотела и той веднага разбра, че съм в покрайнините.

- Хубав ли е изгледът при теб?
- Зарежи това, просто ела.
- Хм, виж, вече се настаних. Няма да ми върнат парите. Вече ми таксуваха картата, пък и осраха тоалетната. Това е все едно да използваш стаята, нали знаеш. Ще пренощувам тук и утре ще се пренеса при теб.

„Няма да има утре“, помислих си, обаче не му го казах.

– Тогава ще си плащаш сам всичко над цената на тоя мотел, мой човек. Не съм ти казвал да се настаниш в най-скъпия хотел във Вегас.

– Добре де, добре, сам ще си платя, щом казваш. Така да е. Не ми пука.

– Добре. Наел ли си кола?

– Не, дойдох с такси.

– Хубаво, слез с асансьора, вземи друго такси и докарай нещата при мен.

– Може ли първо да отида на масаж?

– За Бога, Бъди, ако не...

– Майтапя се бе, майтапя се! Не разбираш ли от шегии, Хари? Идвам.

– Добре. Чакам те.

Прекъснах, без да се сбогувам, и веднага изтрих разговора от паметта. Бях възбуден. Набирах инерция. Смятах, че неизвестно как съм разгадал една от загадките. Погледнах възпроизведените записки на Маккейлъб и по-конкретно един от редовете.

Теория за триъгълника? – 1 точка дава 3

Във вестникарския репортаж той бе оградил думата „кръг“ в цитата на детектива от полицията за разстоянието, изминато от взетата под наем кола на един от изчезналите мъже, в резултат на което следователите трябвало да покрият голяма територия в търсене на улики.

Предполагах, че е оградил думата, защото според него е била грешна. Зоната на търсене не беше кръг. Тя бе триъгълник, което означаваше, че изминатото от взетата под наем кола разстояние е образувано от трите страни на триъгълник. Първата точка беше летището, началото. Мъжът бе взел под наем колата и се беше отправил към втората точка. Това бе мястото, където се бяха пресекли пътищата му с похитителя. Третата точка беше мястото, където похитителят бе отвлякъл жертвата си. Накрая колата беше върната в първата точка, което затваряше триъгълника.

Когато бе писал бележките си, Маккейлъб не беше знаел за Зайзикс Роуд. Бе имал една точка – паркинга за коли под наем на летището. И беше написал, че „1 точка дава 3“, знаейки, че ако има още един връх на триъгълника, ще получи и последния.

– Още един връх на триъгълника означава, че може да определи и

трите – казах на глас.

Изправих се и закрачих из стаята. Бях ободрен и смятах, че напредвам. Наистина, похитителят можеше многократно да е спирал с колата под наем, което обезсмисляше теорията за триъгълника. Но в противен случай, ако не се бе разсейвал и целенасочено си беше вършил работата, теорията за триъгълника щеше да е валидна. В неговото усърдие можеше да се крие и слабостта му. Това правеше Зайзикс Роуд третия връх на триъгълника, тъй като той беше последната спирка на колата преди завръщането ѝ на летището. Което означаваше, че вторият връх остава неизвестен. Точката на пресичане. Мястото, където се бяха срещнали хищник и жертва. Засега не знаех кое е това място, но благодарение на безмълвния си партньор знаех как да го намеря.

Глава 22

Бакъс видя Рейчъл да потегля от страничния паркинг на ФБР с тъмносиня краун-виктория. Тя зави наляво по Чарлстън и се насочи към Лас Вегас Булевард. Той седеше зад волана на форд „Мустанг“, модел 97-а година, с регистрационни номера от Юта. Беше я взел от човек на име Илайджа Уилоус, конто вече нямаше нужда от нея. Погледът му се откъсна от автомобила на Рейчъл и обходи улицата в търсене на движение.

От офисградата до ФБР в движението се включи гранд ам с двама пътници. Потегли в същата посока като Рейчъл.

– Първият – каза си Бакъс.

Изчака и видя тъмносин ван с тройна антена да излиза от паркинга на ФБР и да завива надясно по Чарлстън в обратната посока. Последва го втори гранд ам.

– А ето ги втория и третия.

Знаеше, че това се нарича наблюдение тип „небесна птица“. Едната кола поддържаше визуална връзка, докато обектът се следеше със сателит. Независимо дали го знаеше, Рейчъл шофираше кола с джипис предавател.

Бакъс нямаше нищо против. Пак можеше да я проследи. Трябваше само да кара след преследвачите и нямаше да я изгуби.

Запали мустанга. Преди да излезе на Чарлстън, за да настигне колата, следяща Рейчъл, се пресегна и отвори жабката. Носеше медицински ръкавици, един номер по-малки, за да а опънати върху дланите му и почти незабележими отдалече.

Усмихна се. В жабката имаше малък пистолет с два патрона, който допълваше собственото му оръжие. Знаеше, че идеално е преценил Илайджа Уилоус, когато го бе видял да напуска казиното от долната страна на ларгото. Да, човекът притежаваше тъкмо онзи външен вид, който търсеше Бакъс – същия ръст и фигура, – но в него се усещаше и известна изолираност. Човек, който живееше сам, в периферията на обществото. Оръжието в жабката явно го доказваше. Това вдъхна на Бакъс увереност в избора му.

Настъпи газта и колата с рев потегли по Чарлстън. Направи го нарочно. Знаеше, че ако случайно има четвърти автомобил с преследвачи, най-малко щяха да заподозрат шофьора, дръзко привлякъл вниманието

към себе си.

Глава 23

Всичко се свеждаше до елементарна гимназиална геометрия. Имах два от трите върха на триъгълника и ми трябваше третият. Едновременно беше просто и сложно. За да получа този връх, трябваше да имам трите страни на триъгълника. Седнах, разтворих бележника си на нова страница и се захванах на работа с картата на Маккейлъб.

От статията в „Таймс“ си спомних, че разстоянието, изминато от взетата под наем кола на един от изчезналите мъже, е петстотин двайсет и осем километра. Според разгълкуваната от мен теория на Маккейлъб това разстояние представляваше сбора на трите страни на триъгълника. Благодарение на бележките върху картата, имаш едната страна на триъгълника, от Зайзикс до летището във Вегас – сто четирийсет и осем километра. Оставаха триста и осемдесет километра за другите две страни. Това число можеше да се раздели по различни начини, в зависимост от безбройните възможни положения на липсващия връх на триъгълника. Трябваше ми компас, за да съм съвсем точен, но аз се задоволих с подръчни средства.

Според мащаба на картата един сантиметър се равняваше на около трийсет и два километра. Извадих портфейла си и измъкнах шофьорската си книжка. Като приближих едната ѝ къса страна към мащаба, установих, че е равна на сто шейсет и един километра от картата. По този начин съставих няколко триъгълника, които приблизително съответстваха на оставащите триста и осемдесет километра. В продължение на двайсет минути анализирах възможностите, като дори допуснах, че третият връх на триъгълника е в Аризона, Големия каньон и на север чак до военновъздушния и артилерийския полигон на базата на ВВС „Нелис“. Скоро разбрах, че възможностите са безброй и че вече може да съм открил липсващия връх на триъгълника, без да го подозирам.

Изправих се и отидох до хладилника за нова бира. Все още ядосан сам на себе си, отворих мобифона и се обадих на Бъди Локридж. Отговори ми гласова поща.

– По дяволите, къде си, Бъди?

Рязко затворих устройството. Не че в момента Бъди ми трябваше. Просто имаш нужда да се развикам на някого и той беше най-лесната жертва.

Излязох на балкона и погледнах за Джейн. Нямаше я. Обзе ме

разочарование. Тя бе загадка за мен и обичах да разговарям с нея. Обходих с поглед паркинга и реактивните самолети зад оградата и забелязах мъж, застанал в отсрещния ъгъл. Носеше черна бейзболна шапка със златни букви, които не можех да прочета. Беше гладко избръснат, с огледални очила и бяла риза. Долната му половина бе скрита зад една от колите. Като че ли гледаше към мен.

Мъжът с шапката не помръдна най-малко две минути. Аз също. Изкушавах се да слеза на паркинга, ала се боях, че ако го изгубя от поглед дори за няколко секунди, той ще изчезне.

Стояхме така, втрещени един в друг, после мъжът ненадейно zakрачи през паркинга. Когато излезе иззад колата, видях, че носи черни шорти и някакъв особен колан, може би за инструменти. И тогава прочетох на ризата му думата „Охрана“. Явно работеше в мотела. Той влезе в коридора между двете сгради и изчезна.

Не направих нищо. За пръв път виждах денем охранител в мотела, но не ми се стори подозрително. Отново погледнах съседния балкон – нямаше и следа от Джейн – и се върнах на масата.

Промених подхода. Оставих настрани разстоянията и просто поработих с картата. От досегашните си изчисления бях придобил обща представа за триъгълника. Започнах да изучавам пътищата и градовете в този район. Винаги щом някое място ми се стореше обнадяващо, измервах разстоянията, за да проверя дали правят приблизително петстотин двайсет и осем километра.

Бях измерил близо двайсет триъгълника, без задоволителен резултат, когато се натъкнах на град в северната половина на зоната, който беше толкова малък, че представляваше само черна точка, най-малкото обозначение за населено място в легендата на картата. Казваше се Клиър. Знаех го и изведнъж се възбудих. В миг на просветление разбрах, че се вписва в профила на Поета.

С помощта на шофьорската си книжка измерих разстоянията. Клиър се намираше на сто и трийсет километра северно от Лас Вегас по Блу Даймънд. Оттам имаше още двеста и четирийсет през калифорнийската граница и по долината на Санди до шосе 15 и третия връх на триъгълника при Зайзикс. Като се прибавеше разстоянието между Зайзикс и летището във Вегас, получавах триъгълник от около петстотин и осемнайсет километра, само с десет километра по-малко от разстоянието, изминато от взетата под наем кола на един от изчезналите мъже.

Кръвта ми закипя. Клиър, щата Невада. Никога не бях ходил там, но знаех, че е пълно с бардаци, придружени от съответните хора и

допълнителни услуги, нарочени от тия заведения. Бях чувал за него, защото неведнъж през службата ми в полицията се беше налагало да проследявам заподозрени през Клиър, щата Невада. Неведнъж в Лос Анджелис доброволно ми се предаваха заподозрени, които съобщаваха, че са прекарвали последните няколко свободни нощи с жени в Клиър, щата Невада.

Там мъжете ходеха сами, като внимаваха да не оставят следи, показващи, че са нагазили в такива мътни води на морала. Семейни мъже. Преуспяващи или набожни мъже. Почти като квартала с червените фенери в Амстердам, място, в което някога бе търсил жертвите си Поета.

Огромна част от полицейската работа е свързана с инстинкта и предчувствието. Човек живее и умира според твърдите факти и веществени доказателства. Несъмнено. Но инстинктът често разкрива най-важните неща и ги свързва като лепило. И в момента аз следвах инстинкта си. Имах предчувствие за Клиър. Знаех, че ако искам, часове наред мога да седя на масата и да си чертая триъгълници. Обаче триъгълникът, чийто връх беше Клиър, ме караше да се вцепенявам, докато в същото време адреналинът шуртеше в кръвта ми. Смятах, че съм начертал триъгълника на Маккейлъб. Не, не смятах. Знаех го. Моят безмълвен партньор. Въз основа на неговите загадъчни записки вече знаех къде отивам. С помощта на шофьорската си книжка прибавих две линии на картата и довърших триъгълника. Поставих трите върха и се изправих.

Часовникът на стената в кухненския бокс показваше почти пет. Реших, че е късно да пътувам на север. Щях да стигна по тъмно, а не исках – можеше да е опасно. Бързо съставих план да замина призори, за да имам почти цял ден да направя каквото трябва в Клиър.

Докато мислех какво ще ми трябва за пътуването, на вратата се почука. Сепнах се, макар да го очаквах. Отидох да отворя на Бъди Локридж.

Глава 24

Хари Бош отвори вратата и Рейчъл видя, че е ядосан. Той понечи да каже нещо, ала я позна и се овладя. Това ѝ подсказа, че очаква някого и че този някой е закъснял.

- Агент Уолинг?
- Чакате ли някого?
- Хм, не, никого.

Погледът му се откъсна от нея и се насочи към задния паркинг.

- Може ли да вляза?
- Разбира се. Заповядайте.

Той отстъпи назад и отвори вратата докрай. Рейчъл влезе в тъжно апартаментче, оскъдно мебелирано в потискащи тонове. Отляво имаше кухненска маса от 60-те години с бутилка бира, бележник и пътен атлас, разтворен на Невада. Бош бързо отиде при масата, затвори атласа и бележника си и ги постави един върху друг. Тя забеляза, че и шофьорската му книжка е на масата.

- Е, какво ви води тук? – попита детективът.
- Просто исках да разбера какво възнамерявате да правите – като скри подозрителността в гласа си, отвърна Рейчъл. – Надявам се, че днес не сме ви измъчили много.
- Не. Това си върви със службата.
- Определено.
- Как ви се сторих?

Тя направи още няколко крачки напред.

- Плащате за този апартамент с кредитна карта.

Бош кимна, но не изглеждаше изненадан нито от бързината, нито от спорната законност на разпитай. Рейчъл се приближи още повече и кимна към атласа.

- На ваканция ли заминавате? Искам да кажа, след като вече не работите по случая.
- Ще пътувам, да.
- Закъде?
- Още не съм сигурен.

Тя се усмихна и се обърна към отворената балконска врата. Видя скъпия черен самолет на пистата зад паркинга на мотела.

- Според данните от кредитната ви карта вие сте наели апартамента

от близо девет месеца. Идвате и си заминавате, но често сте тук.

– Да, правят ми отстъпка за дългосрочен наем. Плащам по двайсетачка на ден.

– Това са доста пари.

Той се извърна и огледа жилището, сякаш го виждаше за пръв път.

– Така е.

И двамата продължаваха да стоят прави. Рейчъл знаеше, че домакинят ѝ не иска тя да седне и да остане – заради госта, когото очакваше. Затова реши да прояви инициатива и седна, без да я канят, на овехтялата кушетка.

– Защо наемате този апартамент цели девет месеца? – попита тя.

Бош придърпа един от столовете край масата и седна срещу нея.

– Няма нищо общо със случая, ако имате предвид това.

– И аз не смятам, че има нещо общо. Просто съм любопитна, нищо повече. Не ми приличате на комарджия, искам да кажа, нямате толкова пари. А и този мотел явно е за победни хора.

Той кимна.

– Така е. И за хора с други пристрастия. Тук съм, защото Дъщеря ми живее във Вегас. С майка си. Опитвам се да я опозная. Предполагам, че тя е моето пристрастие.

– На колко е години?

– Скоро ще навърши шест.

– Страхотно. Майка ѝ да не е Елинор Уиш, бивш агент от ФБР?

– Тя е. С какво мога да ви помогна, агент Уолинг?

Рейчъл се усмихна. Бош ѝ харесваше. Беше делови. Очевидно не искаше никой и нищо да го застрашава. Зачуди се откъде идва това. От работата в полицията или от нещо друго?

– За начало можете да ме наричате Рейчъл. Но ми се струва, че по-скоро аз мога да ви помогна. Искахте да се свържа с вас, нали?

Той се засмя, ала явно не му бе смешно.

– Какви ги говорите?

– За разпита. Погледите, кимането и усмивките. Вие ме избрахте за свой съюзник. Опитвахте се да ме привлечете на своя страна. Опитвахте се да промените играта от един срещу трима в двама на двама. И хайде вече да минем на „ти“.

Бош сви рамене и погледна през отворената балконска врата.

– Просто стрелях на тъмно. Не знам... струваше ми се, че не се отнасят справедливо с теб, нищо повече. Преживял съм нещо подобно на собствен гръб.

– Бюрото се отнася така с мен от осем години.

Той отново се обърна към нея.

– Заради Бакъс ли?

– И заради това. Допуснах някои грешки, а Бюрото никога не забравя.

– И това съм го изпитал на свой гръб.

Бош се изправи и каза:

– Отворил съм си бира. Искаш ли и ти, или посещението ти е чисто делово?

– Бих изпила една бира, независимо дали съм дошла по работа.

Той взе отворената бира от масата и отиде в кухненския бокс. Остави шишето в мивката и извади други две от хладилника. Отвори ги и ги занесе при кушетката. Рейчъл знаеше, че трябва да е нашрек. В такива ситуации имаше незабележима граница между това кой кого играе.

– Чашите в бюфета са на мотела, обаче им нямам вяра-рече Бош и ѝ подаде бутилката.

– Става и от шишето.

Тя се чукна с него. После отпи малка глътка. „Сиера Невада“, чудесна бира. Виждаше, че той я наблюдава, за да се увери, че наистина пие. Рейчъл избърса уста с опакото на дланта си, въпреки че нямаше нужда.

– Бива си я.

– Определено. Е, каква роля са ти поверили? Или трябва само да се навърташ наоколо и да си траеш – като агент Зиго?

Рейчъл кратко се засмя.

– Да, едва ли съм го чула да произнася цяло изречение. Но пък аз съм тук само от два дни. Повикаха ме, защото нямаха голям избор. Заради онази история с Боб Бакъс, а и джиписеът е бил пратен до мен в Куонтико, въпреки че от осем години не съм стъпвала там. Както разбра в караваната, възможно е всичко това да е заради мен. Може и да не е, но пак съм вътре.

– И откъде те повикаха?

– От Рапид Сити.

Бош сбърчи лице.

– Не, това е върхът – каза тя. – По-рано бях в Майнът, Северна Дакота. Оперативно бюро само с един агент. Мисля, че през втората ми година там имаше истинска пролет.

– Божичко, кофти работа. В Лос Анджелис, ако искат да те шитнат, ти уреждат така наречената „магистрална терапия“ – прехвърлят те в

най-далечния отдел от мястото, където живееш, за да се налага всеки ден да се бориш с трафика. Една-две години двучасови преходи и човек си подава оставката.

– С теб така ли се случи?

– Не. Но ти сигурно вече знаеш.

Рейчъл не отговори и побърза да се върне на предишната тема.

– Бюрото разполага с цялата страна, че и отгоре. Не му викат „магистрална терапия“, а „работа при сурови условия“. Пращат те там, където никой не иска да ходи. А такива места има много, места, където могат да погребат агента, ако искат. Майнът е в резерват, а там не са особено любезни към феберейците. В Репид Сити е малко по-добре. В бюрото поне има още агенти. Колеги, заточени като мен. Всъщност даже се забавляваме – работата е лека. Разбираш какво искам да кажа.

– Да. Откога си там?

– Общо от осем години.

– Леле мале!

Тя небрежно махна със свободната си ръка, сякаш всичко това беше минало. Знаеше, че го е закачила на въдицата. Като се разкриваше пред него, печелеше доверието му. Д имаше нужда от доверието му.

– Я ми кажи – рече Бош. – Защото си била вестоносецът, затова ли те нарочиха? Защото си застреляла Бакс ли? Или защото той се е измъкнал?

– Заради всичко това и други неща. Общуване с врага, дъвчене на дъвка в час, обичайните глупости.

Той кимна.

– Защо просто не си отиде, Рейчъл?

– Защото не исках те да победят, Хари.

Бош кимна пак и тя зърна проблесък в очите му. Бе улучила с този отговор. Знаеше го, усещаше го – и й стана приятно.

– Може ли да ти кажа нещо неофициално, Хари?

– Естествено.

– В момента задачата ми е да те държа под око.

– Мен ли? Защо? Не знам дали си слушала в онова подвижно оперативно бюро днес, обаче мен ме изритаха от разследването.

– Да, и съм убедена, че просто си си вдигнал чуковете и се отказваш.

Тя се извърна и хвърли поглед към масата, атласа и бележника му. После отново го погледна и заговори строго, но спокойно.

– Задачата ми е да те наблюдавам и решително да те отстраня, ако

се опиташ да се месиш в разследването.

– Вижте, агент Уолинг, съмнявам се...

– Стига с тия формалности.

– Добре, Рейчъл. Ако това е някаква заплаха, тогава ясно, разбрах те. Обаче се съмнявам...

– Не те заплашвам. Тук съм, за да ти съобщя, че нямам намерение да изпълня задачата си.

Той дълго и замислено се визира в нея.

– Какво искаш да кажеш?

– Искам да кажа, че съм те проверила. Ти беше прав. Знам за теб, знам и какво ченге си бил. Знам какво се е случило с теб и Бюрото в миналото. Знам всичко това, знам и че ъ теб има много повече, отколкото личи на пръв поглед. И предполагам, че си се натъкнал на нещо, че си ни казал само толкова, колкото да се измъкнеш от оная каравана цял и невредим.

Рейчъл замълча и зачака.

– Ей, виж, ако това беше комплимент, приемам го – отвърна накрая той. – Но какво искаш да кажеш?

– Искам да кажа, че и аз имам минало. И няма да стоя настрана, докато те преследват Бакъс и ме оставят да правя кафе в оперативното бюро. Не и този път. Искам първа да стигна там и тъй като това е комарджийски град, залагам на теб.

Бош дълго не помръдна и не отговори. Тя наблюдаваше тъмните му очи. Детективът обмисляше всяка нейна дума. Знаеше, че поема невероятен риск с него. Ала осемте години в затънтената провинция я бяха накарали да гледа на рисковете много по-различно, отколкото навремето в Куонтико.

– Ще те попитам нещо – рече накрая той. – Защо не са те затворили в хотелска стая и не са поставили отпред двама пазачи? Нали разбираш, в случай че се появи Бакъс. Както каза, възможно е всичко това да е заради теб. Първо Тери Маккейлъб, после ти.

Рейчъл поклати глава в знак, че отхвърля това предположение.

– Защото може би ме използват. Може да съм примамка.

– А използват ли те?

Тя сви рамене.

– Не знам. Нямам достъп до цялата информация в това разследване. Така или иначе, няма значение. Ако ще идва, Да идва. Няма да се крия в хотелска стая. Не и когато той е на свобода, а моите две приятелчета зигзауър и глок са при мен.

– Аха, агент с два пистолета. Интересно. На повечето ченгета с по два пистолета, които познавах, тестостеронът им идваше в повече. Не обичах да работя с такива хора.

Каза го с нещо като усмивка в гласа и Рейчъл разбра, че още малко и ще лапне стръвта.

– Не ги нося едновременно. Единият е за службата, другият – извън нея. И се опитваш да смениш темата.

– И каква по-точно е темата?

– Следващият ти ход. Виж, нали знаеш какво казват във филмите? Можем да го направим по трудния начин, а можем и...

– Да те фраснем по лицето с телефонен указател.

– Точно така. Ти работиш сам, не си мой тип, но явно имаш верен инстинкт и сигурно знаеш неща, които на нас още не са ни известни. Защо да не работим заедно?

– И какво ще стане, когато научат агент Дей и останалите от ФБР?

– Поемам риска. Но няма да е прекалено опасно. Какво ще ми направят? Ще ме пратят обратно в Майнът ли? Голяма работа.

Бош кимна. Тя го наблюдаваше, опитваше се да проникне зад тъмните му очи, за да види как действа умът му. Смяташе, че той поставя разследването над суетата и дребнавостите. Щеше да обмисли нещо и щеше да разбере, че това е верният път.

Накрая детективът отново кимна.

– Какво ще правиш утре сутрин?

– Ще те наблюдавам. Защо?

– Къде си отседнала?

– В „Ембаси Сютс“ на Парадайз след Хармън.

– Ще те взема в осем.

– И къде отиваме?

– На върха на триъгълника.

– Какво означава това? Къде?

– Утре ще ти обясня. Мисля, че мога да ти се доверя (Рейчъл). Но ще напредваме стъпка по стъпка. Идваш ли с мен?

– Да, Бош, идвам с теб.

– Сега ти ли започваш да се държиш официално?

– Изпълзна ми се от устата. Не искам да се държа официално с теб.

Тя се усмихна и видя, че Бош се опитва да прецени отговора ѝ.

– Добре тогава, до утре – накрая каза той. – А сега е време да отида да видя детето си.

Детективът се изправи. Рейчъл също стана, отпи още една глътка

бира и остави недопитата бутилка на масата.

– До утре в осем. Ще ме вземеш, така ли?

– Да.

– Сигурен ли си, че не искаш аз да карам? Държавата плаща бензина.

– Няма нищо. Можеш ли да намериш снимките на изчезналите?

Имаше ги в изрезката от вестника, обаче агент Дей ми я взе.

– Ще се опитам. Сигурно има копия в оперативното бюро.

– И още нещо. Доведи двамата си приятели.

– Кои приятели?

– Зигзауър и Глок.

Рейчъл се усмихна и поклати глава.

– Ти нямаш право да носиш оръжие, нали? Поне законно.

– Нямам. И не нося.

– Сигурно се чувстваш като гол.

– Да, може да се каже.

Тя отново му се усмихна.

– Е, няма да ти дам оръжие, Хари. В никакъв случай.

Бош сви рамене.

– Трябваше да попитам.

Той отвори вратата и Рейчъл излезе. След като я затвори зад гърба ѝ, тя слезе по стълбището на паркинга и вдигна поглед обратно към вратата. Зачуди се дали я наблюдава през шпионката. Качи се на колата, която ѝ бяха дали от служебния гараж. Знаеше, че си навлича проблеми. Онова, което бе разкрила на Бош и което се беше съгласила да направи на другия ден с него, гарантираше заключителния етап от съсипването на кариерата ѝ, ако нещо се объркаше. Ала това не я интересуваше. Намираше се в комарджийски град. Имаше доверие на Бош и той имаше доверие в нея. Нямахше да ги остави да победят.

Докато изкарваше колата на задна, забеляза, че в паркинга спира такси. От него слезе пълен мъж с изрусяла от слънцето коса и пъстра хавайка и плъзна поглед по номерата на стаите. Носеше дебел плик или папка, която изглеждаше пожълтяла и стара. Рейчъл го загледа. Мъжът енергично се качи по стълбището и отиде при номер двайсет и две, вратата на Бош. Тя се отвори преди новодошлият да почука.

Рейчъл излезе от паркинга и потегли по Ковал. Зави на първата пряка и спря на място, от което се разкриваше гледка към двата изхода на паркинга на жалкия мотел на Бош. Беше сигурна, че детективът крои нещо, и искаше да научи какво е.

Глава 25

Бакъс само зърна човека, който отвори вратата на мотелската стая, за да пусне вътре Рейчъл Уолинг. Но му се струваше, че го познава отпреди много години. Усети, че пулсът му се ускорява. Ако бе прав за мъжа, с когото тя се срещаше в стая номер дваисет и две, залозите се по-качваха много повече.

Проучи мотела и обмисли положението си. Беше открил трите коли на Бюрото. Агентите стояха на разстояние. Единият седеше на пейката на автобусната спирка отатък Ковал. Изглеждаше нелепо със сивия си костюм, преструвайки се, че чака автобус, ала такъв бе стилът на ФБР.

Това позволяваше на Бакъс да действа в близост до мотела. Той имаше Г-образна форма, с паркинги от всички страни. Ако се намираше от другата страна на сградата, можеше отново да зърне човека, при когото бе дошла Рейчъл, през някой заден прозорец или балкон.

Реши да не рискува, като мести колата от предния на задния паркинг. Това можеше да привлече вниманието на онзи, дето топлеше пейката отатък улицата. Вместо това леко отвори вратата и се измъкна от автомобила. Клекна и се провря между други две коли, после се изправи, нахлупи бейзболната шапка на главата си и дръпна козирката надолу.

Мина по галерията на долния етаж на двуетажния мотел, покрай автоматите за газирани напитки и шоколади, излезе от другата страна и закрачи през задния паркинг, сякаш търсеше колата си. Озърна се нагоре към осветения балкон, който според него отговаряше на стая дваисет и две, стаята, в която беше влязла Рейчъл. Видя, че плъзгащата се врата е отворена.

Докато се оглеждаше, като че ли търсеше колата си, забеляза, че агентът на пейката не вижда задния паркинг. Никой не го наблюдаваше там. Небрежно се приближи под балкона на стая дваисет и две и се заслуша в опит да чуе някоя и друга дума, процедила се през отворената врата. Чуваше гласа на Рейчъл, ала не разбираше думите, докато съвсем ясно не долови израза „сигурно се чувстваш като гол“.

Това го обърка и го заинтригува. Обмисляше възможността да се покатери на втория етаж, за да подслуша разговора в стая дваисет и две. Сепна го хлопването на затворена врата. Предположи, че Рейчъл е излязла, върна се при галерията и се скри зад един автомат за кола. Чу рев

на запален мотор. Зачака и се заслуша. Долови шум на друга кола, влизаща в паркинга. Придвижи се от автомата до ъгъла и надникна. Някакъв мъж слизаше от такси и Бакъс го позна. Съдружникът на Тери Маккейлъб. Нямахте съмнение. Почувства се така, сякаш се бе натъкнал на истинско съкровище. Какво кроеше Рейчъл? Как толкова бързо се беше свързала със съдружника? И какво правеше лосанджелиското полицейско управление?

Погледна зад таксито и видя, че колата на Рейчъл потегля по улицата. След малко единият гранд ам взе човека от автобусната спирка. Бакъс отново смъкна козирката на шапката си, излезе от галерията и се запъти към автомобила си.

Глава 26

Гледах през шпионката. Мислех си за агент Уолинг и се питах как жестоките условия във ФБР и Дакота не са й отнели огъня и чувството за хумор. Тя ми харесваше, чувствах я близка. Смятах, че мога дай се доверя, и в същото време разбирах, че ме е изиграла професионалистка. Бях сигурен, че не ми казва всичко, което крои – никой не го прави, – но ми беше казала достатъчно. Искахме едно и също, може би поради различни причини. Но нямах колебания в решението си на другата сутрин да взема със себе си пътник.

Шпионката изведнъж се изпълни с изкривения образ на Бъди Локридж. Отворих вратата преди да почука и бързо го дръпнах вътре. Чудех се дали Уолинг го е видяла.

– Идваш в най-неподходящия момент, Бъди. Някой заговори ли те на идване?

– Къде, тук ли?

– Да.

– Не, просто си слязох от таксито.

– Добре, тогава защо закъсня?

Той се оправда, че в „Беладжо“ нямало таксита – отговор, на който не повярвах. Докато вземах двете папки, които носеше, забелязах, че единият джоб на дънките му е издут.

– Глупости, Бъди. В този град може би наистина трудно се намират таксита, но не и в „Беладжо“. Там винаги чакат коли.

Пресегнах се и потупах пълния му джоб.

– Отбил си се да поиграеш, нали? Джобът ти е пълен с жетони.

– Виж, спрях да изиграя две бързи игри на двайсет и едно. Обаче извадих късмет, мой човек. Я погледни.

Той бръкна в джоба си и извади шепа петдоларови жетони.

– Страшно ми вървеше, а човек не бива да бяга от късмета си!

– Страхотно. Това ще ти помогне да платиш за стаята, в която си отседнал.

Бъди огледа апартамента ми. През отворената балконска врата нахлуваше ревят на трафика и самолетен вой.

– С удоволствие – отвърна той. – Няма да остана тук.

Едва не се засмях, като имах предвид какво съм видял на яхтата му.

– Е, върви където искаш, защото повече не ми трябваш. Благодаря,

че ми донесе папките.

Бъди се ококори.

– Какво?!

– Имам си нов партньор. От ФБР. Затова можеш да се върнеш в Лос Анджелис, когато пожелаеш, или да играеш на двайсет и едно, докато разориш „Беладжо“. Ще ти платя самолетния билет, както обещах, пътуването с хеликоптера до острова и четирийсет долара за стаята. Това е наемът за един ден тук.

Повдигнах папките.

– И ще прибавя двеста долара за времето, което изгуби с идването си тук.

– Няма да стане, мой човек. Бих толкова път и мога да ти помагам. И по-рано съм работил с агентите, когато им помагахме с Тери.

– Това е било преди, Бъди, не сега. Стига. Ще те закарам до хотела ти. Сам каза, че такситата били редки, пък и без това отивам натам.

Затворих балконската врата, изведох го от апартамента и заключих. Взех папките, за да ги прочета по-късно. Докато слизахме по стълбището на паркинга, се огледах за човека от охраната, ала не го видях. Потърсих с поглед Рейчъл Уолинг, но не забелязах и нея. Обаче видях съседката си Джейн да слага кутия от обувки в багажника на една кола, бяло монте карло. Багажникът беше пълен с други, по-големи кутии.

– С мен ще ти е по-добре – продължи да ме убеждава Бъди. – На феберейците не можеш да им имаш вяра, мой човек. Тери беше работил там и въпреки това не им вярваше.

– Знам, Бъди. От трийсет години си имам вземане-даване с Бюрото.

Той поклати глава. Джейн се качи в колата си и излезе на заден. Зачудих се дали я виждам за последен път. Зачудих се дали признанието ми, че съм ченге, не я е уплашило и не я е накарало да духне. Може да бе чула част от разговора ми с агент Уолинг през тънките стени.

Забележките на Бъди за Бюрото ми припомниха за нещо.

– Знаеш ли, когато се върнеш, агентите ще те потърсят за разговор.

– За какво?

– За твоя джиписес. Открили са го.

– Леле, върхът! Искаш да кажеш, че не е бил Файндър, така ли? Шанди ли е бил?

– Така смятам. Обаче това изобщо не е върхът, Бъди.

– Защо?

Отключих мерцедеса и се качихме. Докато палех двигателя, погледнах Бъди.

– Всичките ти координати са изтрити. Сега в паметта има само едно място и там не можеш да ловиш риба.

– Уф, по дяволите! Трябваше да се сетя.

– Така или иначе, феберейците ще те питат за всичко това, за Тери и последния клиент. Също, както те разпитвах аз.

– Значи изостават след теб, а? Дишат ти праха. Велик си, Хари!

– Не особено.

Знаех какво предстои. Бъди се завъртя на седалката си и се наведе към мен.

– Вземи ме с теб, Хари. Казвам ти, че мога да ти помагам. Интелигентен съм. Чаткам ги нещата.

– Закопчай си колана, Бъди.

Включих на задна преди той да успее да го направи и Въди за малко не заби лице в арматурното табло.

Насочихме се към ларгото и бавно се приближихме към „Беладжо“. Беше привечер – тротоарите изпускаха топлината и започваха да се оживяват. Неоните от всички фасади от двете страни на улицата осветяваха здрача като залез. Почти. Бъди продължаваше да ме увещава да го включа в разследването, обаче аз го режах на всеки завой. Когато заобиколихме огромния фонтан и спряхме под портика на казиното, казах на портиера, че сме дошли да вземем някого, и той ме упъти към тротоара, като ме предупреди да не паркирам там.

– Кого сме дошли да вземем? – оживено попита Бъди.

– Никого. Просто така му казах. Нали искаше да ми помогнеш, Бъди? Тогава остана в колата няколко минути, за да не я вдигнат. Само ще се отбия вътре за малко.

– Какво ще правиш?

– Да проверя дали един човек е там.

– Кой?

Изскочих от колата и затворих вратата, без да му отговоря, защото знаех, че при Бъди всеки отговор води до нов въпрос, а аз няхах време за това.

Познавах „Беладжо“ така, както познавах завоите на Мълхоланд Драйв. Там бившата ми жена Елиноур Уиш си изкарваше прехраната. Неведнъж я бях наблюдавал как го прави. Бързо прекосих разкошното казино, заобиколих игралните автомати и стигнах до залата за покер.

Работеха само две маси. Още бе съвсем рано. Обходих с поглед тринайсетте играчи и не видях Елиноур. На подиума забелязах управителя. Познавах го от едно време, когато идвах тук с Елиноур и после се

мотаех наоколо да я гледам как играе. Приближих се до него.

- Как я караш, Фреди?
- Тая вечер е тъпкано със задници.
- Хубаво. Поне има какво да зяпаш.
- Не се оплаквам.
- Знаеш ли дали Елинор ще идва?

Елинор имаше навика да съобщава на управителите, че възнамерява да играе в конкретна вечер. Понякога ѝ пазеха място на масите на богатши или опитни играчи. Друг пъти организираха частни игри. В известен смисъл бившата ми благоверна представляваше нещо като атракция във Вегас. Привлекателна жена и адски я биваше на покер. Това бе предизвикателство за някои мъже. Далновидните казина го знаеха и го използваша. В „Беладжо“ към Елинор винаги се отнасяха добре. Ако ѝ трябваше нещо, от чаша алкохол до апартамент или отстраняване на груб играч от масата, тя го получаваше. Ней задаваха въпроси. И тъкмо затова обикновено играеше там, когато изобщо играеше.

– Да, ще дойде – потвърди Фреди. – Засега нямам нищо за нея, обаче ще дойде.

Изчаках, преди да му отправя нов въпрос. Трябваше да го изработя фино. Облегнах се на парапета и небрежно се загледах в крупното, който дораздаде ръката. Картите шумоляха по синия филц като тих шепот. Играеха петима души. Наблюдавах лицата на двама, когато погледнах последната карта. Търсех някакви издайнически признаци, но не видях нищо.

Три от петимата се отказаха веднага. Останалите двама продължиха и единият от мъжете, които бях наблюдавал, обра пода с три седмици.

- По кое време каза, че ще дойде? – попитах Фреди.
- Хм, по обичайното. Към осем.

Въпреки опита си да се държа небрежно, виждах, че Фреди се колебае. Явно разбираше, че би трябвало да помага на Елинор, а не на бившия ѝ мъж. Бях научил каквото ме интересуваше, затова му благодарих и се отдалечих. Елинор имаше намерение да сложи дъщеря ни да спи и да дойде на Работа. Мади щеше да остане с бавачката.

Когато се върнах на изхода на казиното, в колата ми нямаше никого. Огледах се за Бъди и го видях да приказва с един от портиерите. Повиках го и му махнах за сбогом. Той обаче дотича при мен и ме хвана на вратата на мерцедеса.

- Изчезваш ли?

– Да, нали ти казах, че ще вляза само за няколко минути. Благодаря, че остана при колата, както те помолих.

Той не загря.

– Няма проблем. Намери ли го?

– Кого?

– Онзи, когото беше влязъл да видиш.

– Да, Бъди, намерих го. Чао...

– Стига, мой човек, хайде да го направим заедно. Тери беше и мой приятел.

Това ме накара да се замисля.

– Разбирам, Бъди. Но най-доброто, което можеш да направиш сега, ако искаш да направиш нещо за Тери, е да се прибереш вкъщи, да изчакаш агентите и да им разкажеш абсолютно всичко, каквото знаеш. Не скривай нищо.

– Даже това, че си ме пратил на яхтата да открадна папката и да взема снимките ли?

Опитваше се да ме дразни, защото най-после разбираше, че е извън играта.

– Не ме е грижа дали ще им кажеш – отвърнах. – Нали ти обясних, че работя с тях. Те го знаят и без да се срещат с теб. Обаче, да сме наясно, не съм ти казвал да крадеш нищо. Аз работя за Грасиела. Яхтата и всичко на нея е нейна собственост. Включително папките и снимките.

Сръгах го яко в гърдите.

– Разбра ли, Бъди?

Той заотстъпва.

– Да, разбрах. Аз само...

– Хубаво.

После му подадох ръка. Той с нежелание я стисна.

– Пак ще се видим, Бъди.

Той пусна ръката ми. Качих се в мерцедеса и затворих вратата. Запалих и потеглих. В огледалото го видях да влиза през въртящата се врата и разбрах, че до края на вечерта ще изгуби всичките си пари в казиното. Имаше право. Човек не бива да бяга от късмета си.

Часовникът на таблото показваше, че Елинор ще излезе за работа чак след час и половина. Можех веднага да отида там, ала знаех, че е най-добре да почакам. Искях да видя дъщеря си, но не и бившата си жена. Трябваше да ѝ го призная – Елинор бе достатъчно любезна да ми позволи да посещавам детето, когато тя е на работа. Това нямаше да е проблем. И не ме беше грижа дали Мади е будна. Искях само да я видя,

да чуя дишането ѝ и да я погала по косата. Но всеки път, когато пътищата ни с Елинор се пресичаха, над отношенията ни властваше гневът. Затова щеше да е най-добре да отида в къщата, когато нея я няма.

Можех да се върна в мотела и да оползотворя оставащото време в четене на папката за Поета, обаче не исках. Парадайз Роуд бе много по-свободен от ларгото. Винаги е така. Пресякох Хармън, завих на север и почти веднага влязох в паркинга на „Ембаси Сютс“. Помислих си, че Рейчъл Уолинг може да иска чаша кафе и по-пълно обяснение за утрешната екскурзия. Обиколих паркинга, като се оглеждах за служебна кола, която щях да позная заради евтините тасове на колелата и държавните номера. Не видях такава. Извадих мобифона си, обадох се на услуги и взех номера на „Ембаси Сютс“. Обадох се и поисках да ме свържат със стаята на Рейчъл Уолинг. Телефонът многократно звъня, но никой не вдигна. Затворих и се замислих. После пак отворих мобифона и се обадох на мобилния, който ми бе дала. Рейчъл отговори веднага.

– Здравсти, Бош съм. Какво правиш? – попитах колкото се може по-небрежно.

– Нищо, мотая се.

– В хотела ли си?

– Да, защо? Какво има?

– Нищо. Помислих си, че може би ти се пие кафе или нещо подобно. Навън съм и имам малко време за убиване. До една-две минути мога да пристигна в хотела ти.

– Ами... благодаря, но тази вечер ще си остана в стаята.

„Естествено, че ще си останеш – помислих си. – Нали не си там?“

– Честно казано, уморена съм от полета. Винаги ми става на втория ден. Освен това утре трябва да ставаме рано.

– Разбирам.

– Не, не, че не искам. Може би утре, съгласен ли си?

– Добре. Уговорихме се за осем, нали?

– Ще те чакам долу.

Затворихме и за пръв път усетих тежестта на съмнението в стомаха си. Тя кроеше нещо, играеше ме по някакъв начин.

После обаче се опитах да се успокоя. Рейчъл имаше задача да ме следи. Беше ми го признала. Подозренията ми може да бяха напълно погрешни.

Направих още една обиколка из паркинга в търсене на краун виктория или ЛТД, но не забелязах нищо. Върнах се на Парадайз Роуд. От Фламинго завих на запад, прекосих ларгото и продължих по

магистралата. Отбих към паркинга на един ресторант край „Палмс“, казиното, любимо на много тукашни жители, защото се намираше далеч от ларгото и привличаше множество известни личности. Последния път, когато с Елинор бяхме разговаряли човешки, тя ми бе казала, че възнамерява да се прехвърли от „Беладжо“ в „Палмс“. „Беладжо“ все още било мястото, където се стичали парите, обаче повечето отивали на масите за зарове. Покерът изисквал други умения и бил единствената игра, в която не играеш срещу казиното. Носели се слухове, че всички звезди и спортисти, които идвали от Лос Анджелис в „Палмс“, играели покер и губели много пари, докато се научат.

В бара на ресторанта си поръчах пържола по нюйоркски с печен картоф. Сервитьорката се опита да ме убеди месото да е алангле, обаче аз решително отказвах. В краищата, където бях отраснал, никога не бях получавал храна с розова вътрешност и не изпитвах никакво удоволствие от нея. След като тя отнесе поръчката ми в кухнята, се замислих за военната кухня във Форт Бенинг, в която бях попаднал веднъж. В десетки огромни казани варяха почти цели телета. Готвачът изгребваше с черпак мазнината и я изсипваше в кофа. Вонята в тази кухня бе найужасното нещо, което бях помирис-вал, докато два месеца по-късно не влязох в тунелите и веднъж не попаднах на мястото, където вьетнамски партизани криеха мъртвците си от военните статистици.

Отворих папката за Поета и почнах да я чета подробно. Мобифонът ми иззвъня. Отговорих, без да погледна на дисплея кой се обажда.

– Ало?

– Хари, Рейчъл се обажда. Още ли искаш да прием кафе? Промених решението си.

Предположих, че е побързала да се прибере в „Ембаси Сютс“, за да не я хвана в лъжа.

– Хм, току-що си поръчах вечеря в другия край на града.

– Мамка му, съжалявам. Е, това ще ми е за урок. Сам ли си?

– Да. Нося си някои неща, върху които да поработя.

– Е, знам как е. Почти винаги вечерям сама.

– Аз също. Ако изобщо вечерям.

– Наистина ли? Ами детето ти?

Вече не изпитвах доверие към нея. Не знаех какво замисля. И не бях в настроение да разказвам тъжното си брачно минало и родителско настояще.

– Хм, виж, започват да ме гледат накриво. Май че в ресторанта е забранено за мобифони.

– Е, не бива да нарушаваме забраните. Тогава до утре сутринта в осем.

– Добре, Елинор. Дочуване.

Тъкмо се канех да затворя, когато чух гласа ѝ.

– Хари?

– Да?

– Не съм Елинор.

– Моля?

– Току-що ме нарече Елинор.

– Уф, грешка. Извинявай.

– За нея ли ти напомням?

– Може би. Нещо такова. Не точно сега, по-скоро каквато беше преди.

– Е, добре, надявам се това „преди“ да не е било много отдавна.

Говореше за провала на Елинор в Бюрото. Толкова голям провал, че не можеше да става и дума даже за заточение в Майнът.

– До утре, Рейчъл.

– Лека нощ, Хари.

Затворих и се замислих за грешката си. Тя идваше от подсъзнанието, ала след като беше излязла наяве, причината бе очевидна. Не ми се мислеше за това. Исках да се върна към папката. Знаех, че ще съм в свои води, когато прониквам в кръвта и безумието на друг човек и в друго време.

Глава 27

В осем и половина почуках на вратата на Елинор Уиш. Отвори ми салвадорката, която живееше там и се грижеше за дъщеря ми. Марисол имаше мило, но изхабено лице. Беше петдесетинагодишна, но изглеждаше много по-стара. Историята на нейното оцеляване беше опустошителна и винаги, когато се замислех за нея, се чувствах късметлия. Марисол се бе отнесла добре с мен още отначало, когато неочаквано се бях появил в тази къща и бях открил, че имам дъщеря. Никога не ме беше смятала за заплаха и винаги се държеше сърдечно и почитателно към двойното ми положение на баща и външен човек. Сега се отдръпна и ме пушна да вляза.

– Тя спи – каза Марисол.

Повдигнах папката, която носех.

– Няма нищо. Нося си работа. Искам само да поседя при нея. Как си, Марисол?

– А, добре съм.

– Елинор в казиното ли отиде?

– Да, там отишла.

– Как е Мади?

– Мади много добро момиче. Играе си.

Марисол винаги свеждаше информацията до минимум. Вях се опитвал да разговарям с нея на испански, като си мислех, че причината е лошият ѝ английски. Тя обаче бе също толкова лаконична и на родния си език. Предпочиташе да описва живота и поведението на дъщеря ми с няколко Думи, независимо от езика.

– Е, добре, благодаря ти – казах аз. – Ако искаш да си легнеш, покъсно сам ще си тръгна. Непременно ще заключа вратата.

Нямах ключ, но вратата щеше да се заключи автоматично.

– Да, това добре.

Кимнах и закрачих наляво по коридора. Влязох в стаята на Мади и затворих вратата. В контакта на отсрещната стена беше включена нощна лампа, която хвърляше синкаво сияние. Отидох до леглото и включих лампата на нощното шкафче. От опит знаех, че светлината не смущава Мади. Сънищата на петгодишната ми дъщеричка бяха толкова дълбоки, че тя като че ли можеше да спи при всякакви условия, даже по време на плейофите по телевизията или земетресение пета степен.

Видях тъмна коса, пръсната върху възглавницата. Лицето ѝ бе обърнато на другата страна. Отметнах къдриците от страните ѝ, наведох се и я целунах по бузата. Обърнах глава настрани, за да доближа ухо към нея. Заслушах се в дишането ѝ и бях възнагаден. След кратък миг на безпочвен страх облекчено въздъгнах.

Отидох при бюрото и изключих мониторната система, другата половина от която сигурно беше в дневната или спалнята на Марисол. Сега от нея нямаше нужда. Нали бях тук.

Мади спеше на голямо легло с пъстра завивка, цялата на всевъзможни котенца. Телцето ѝ заемаше невероятно малко пространство на леглото и имаше предостатъчно място да облегна втората възглавница на таблата и да легна до нея. Пъхнах ръка под завивката и лекичко я сложих на гърба ѝ. Неподвижно зачаках, докато не усетих едва доловимото повдигане и спускане. С другата си ръка разтворих папката за Пое-та и се зачетох.

На вечеря бях прегледал повечето материали. Сред тях имаше профил на заподозрения, разработен отчасти от агент Рейчъл Уолинг, наред със следствени доклади и снимки от местопрестъпления, които се бяха събрали по време на разследването, докато феберейците бяха следили Пое-та из страната. Това се беше случило преди осем години, когато Бакъс бе убил осем детективи от отдел „Убийства“, придвижвайки се от изток на запад, преди походът му да свърши в Лос Анджелис.

Докато дъщеричката ми спеше до мен, продължих с докладите, написани след като бяха заподозрели специалния агент от ФБР Робърт Бакъс. След като Рейчъл Уолинг го беше простреляла и той бе изчезнал.

Имаше обобщение на аутопсията на трупа, открит от инспектор от министерството на водите и енергетиката в отводнителен тунел в каньона Лоръл. Тялото било намерено почти три месеца след като Бакъс бил прострелян, паднал през прозореца на една къща в каньона и изчезнал в мрака и хрусталаците. В джобовете на мъртвеца били намерени документи на агент от ФБР. Разкъсаните дрехи също били негови-костюм, шит по поръчка за Бакъс в Италия, когато го пратили като консултант в издирването на сериен убиец в Милано.

Разпознаването на трупа обаче не било категорично. Останките били силно разложени, анализът на пръстовите отпечатащи бил невъзможен. Дори липсвали части от трупа и отначало смятали, че са изядени от плъхове и други животни, обитаващи тунелите. Нямало я цялата долна челюст и горната кост на носа, което не позволявало сравнение със стоматологичните данни на Робърт Бакъс.

Не могли да установят и причината за смъртта, макар че открили огнестрелна рана в горната част на корема – мястото, където агент Уолинг видяла, че се забива куршумът ѝ. Едно ребро било счупено, навярно от куршума. Само че не намерили следи от самия куршум, което предполагало вход-но-изходна рана. Това не позволило да свържат куршума с оръжието на Уолинг.

Не било направено ДНК сравнение и идентификация. След прострелването, когато се смятало, че Бакъс може още да е жив и да бяга, агентите обискирали дома и кабинета на беглеца. Те обаче търсели улики за извършените престъпления и податки за техните причини. Не предвиждали вероятността някой ден да се наложи да разпознават разложените му останки. И така направили гаф, който щял да преследва Бюрото и да го изложи на обвинения в служебни злоупотреби и укриване на сведения, защото не събрали потенциални ДНК рецептори като косми и кожа от канала в банята, слюнка от четката за зъби, изрязани нокти от кошчетата за смет, пърхот и косми от облегалката на стола в кабинета. А след три месеца, когато намерили тялото в тунела, вече било късно. Тези рецептори били компрометирани или не съществували. Блокът, в който Бакъс имал апартамент, тайнствено изгорял до основи три седмици след като агентите свършили с обиска. А кабинетът му бил даден на друг и основно ремонтиран от агента Рандал Алпърт, който заел мястото му в отдела „Поведенчески проучвания“.

Издирването на кръвна проба на Бакъс се оказало напразно и това отново посрамило Бюрото. Когато агент Уолинг го простреляла в къщата в Лос Анджелис, на пода пръснала малко кръв. Била взета проба, но в лосанджелиската лаборатория неволно я изхвърлили заедно с медицински отпадъци.

Търсенето на кръв, евентуално дадена от Бакъс по време на лични медицински прегледи или като донорство, също завършило безуспешно. Поради собствената му прозорливост, късмет и бюрократична небрежност, Бакъс изчезнал, без да остави нищо от себе си.

Издирването му официално приключило с откриването на трупа в отводнителния тунел. Въпреки че самоличността му така и не била окончателно потвърдена, документите и италианският костюм били достатъчни за феберейците и Бюрото побързало да обяви прекратяването на това следствие, което имало широко отражение в медиите и силно подрвило и без това опетнения му облик.

Обаче междувременно продължили тайно разследване на психологическото минало на агента убиец. Ръководено от отдела „Поведенчески

проучвания⁴, същия, в който работил Бакъс, разследването, изглежда, повече се интересувало от въпроса защо е извършил всичко това, отколкото как е успял да го извърши под носа на най-големите експерти в областта на убийствата. Тази следствена насока навярно била защитно средство. Занимавали се със заподозрения, не със системата. Папката изобилстваше на следствени доклади за ранното детство, юношество и възпитание на агент Бакъс. Въпреки големия брой ясно изложени наблюдения, предположения и обобщения, нямаше почти нищо сериозно. Бяха разкрити само някои нишки от цялата тъкан на личността. Бакъс си оставаше загадка, неговата патология си оставаше тайна. Дори най-добрите и най-умните не бяха успели да го разгадаят.

Той бил син на баща перфекционист, многократно награждаван агент от ФБР. Не познавал майка си. Твърдеше се, че баща му бил физически жесток с момчето, навярно го обвинявал, задето майката е напуснала семейството, и сурово го наказвал за провинения като нощно напикаване и дразнене на съседски домашни животни. Според негов съученик от седми клас Робърт Бакъс веднъж споделил, че когато бил малък, баща му го наказвал за подмокряне на леглото, като го закопчавал с белезници за закачалката за пешкири в душ-кабината. По сведения на друг бивш съученик, Бакъс твърдял, че всяка нощ спял с възглавница и одеяло във ваната, защото го било страх да не подмокри леглото. Негов някогашен съсед разкрил подозренията си, че именно Бакъс убил дакела му, като го разрязал надве и оставил частите в някакъв запустял парцел.

Като възрастен, Бакъс проявявал маниакалнодепресивни наклонности. Чистотата и редът били фиксидеи за него. Много свидетелства в тази насока произхождаха от негови колеги агенти в „Поведенчески проучвания“. Всички в отдела знаели, че той може да отложи насрочено съвещание, за да си измие ръцете в тоалетната. Никой не го бил виждал да обядва в стола в Куонтико с нищо друго, освен с печен сандвич със сирене. Всеки ден печен сандвич със сирене. Освен това импулсивно дъвчел дъвка и внимавал никога да не остане без „Джуси Фрут“. Един агент описваше дъвченето му като „отмерено“ – с други думи, предполагаше, че Бакъс е броил колко пъти дъвче всяка дъвка и когато достигнал определен брой, я изплювал и я сменял с нова.

Имаше доклад за разпита на негова бивша годеница. Тя беше съобщила на разпитвания я агент, че Бакъс изисквал от нея често и дълго да се къпе, особено преди и след като се любят. Докато търсели жилище преди сватбата, той ѝ казал, че иска да има отделна спалня и баня. Жената развалила годежа и прекратила връзката си с него, след като

веднъж я нарекъл „мърла“, защото си изула обувките на високи токчета в собствената си дневна.

Всички тези сведения бяха само надзъртания в една болна психика. Те не насочваха към нищо. Каквито и да бяха, странните навици на Бакъс не обясняваха защо е започнал да убива. Хиляди хора страдат от леки до тежки форми на маниакалнодепресивни разстройства. Но не прибавят убийството към списъка на личните си тикове. Хиляди са потискани като деца. И не стават потисници.

Маккейлъб бе събрал доста по-малко сведения за повторното появяване на Поета след четири години в Амстердам. В папката имаше само обобщителен доклад от девет страници, в който се излагаха фактите за убийствата и криминалистките открития. По-рано бях прескочил този доклад, обаче сега го прочетох внимателно и се натъкнах на някои аспекти, които имаха отношение към теорията ми за град Клиър.

Петте известни жертви в Амстердам бяха мъже – туристи, пътуващи сами. Това ги поставяше в същия профил като жертвите, погребани в Зайзикс, освен един мъж, който отишъл в Лас Вегас с жена си, но я оставил в минералния басейн на хотела. Мъжете в Амстердам за последен път били видени в квартала с червените фенери, където проституцията е законна – жени в предизвикателно облекло се предлагат зад неоновите витрини на минавачите. В два случая холандските следователи открили проститутките, прекарвали нощта с жертвите, преди да открият труповете им в близката река Амстел.

Въпреки че телата бяха намерени на различни места, сведенията показваха, че и петте жертви са се озовали във водата в района около Шестата къща, собственост на виден род в историята на Амстердам. Това ми се стори интересно, отчасти заради въпроса дали убиецът случайно е избрал Шестата къща, или в опит да се подиграе с властта, като избере сграда, която я символизира.

Холандските детективи не бяха напреднали много с разследването. Така и не бяха открили механизма на залавяне, надвигане и убиване на жертвите. Ако не бе искал да го забележат, Бакъс навярно изобщо е нямало да привлече вниманието им. Той обаче пращал в полицията писма, настоявайки за Рейчъл Уолинг, и това довело до разпознаването му. Според обобщителния доклад писмата съдържаха информация за жертвите и престъпленията, известни само на убиеца. В един от пликовете бил паспортът на последната жертва.

За мен връзката между амстердамския квартал на червените фенери и Клиър, щата Невада, беше очевидна. И на двете места законно се

продаваше секс. Нещо повече, и на двете места мъжете ходеха тайно от жените си, като вземаха мерки да не оставят следи. В известен смисъл това ги правеше идеални мишени за убиец и идеални жертви. Така убиецът си осигуряваше още по-голяма безопасност.

Приключих с проучването на събраните от Маккейлъб сведения за Поета и започнах отначало с надеждата да съм пропуснал нещо, може би тъкмо оная подробност, която да изясни цялостната картина. Понякога се случва точно така. Един пропуснат или грешно изтълкуван детайл се превръща в ключа за загадката.

Само че не намерих този детайл при втория прочит и скоро докладите започнаха да ми се струват досадни. Омръзна ми и се замислих за детето, оковано в душкабината. Все си представях тази сцена, съжалявах момчето и бях бесен на бащата, който го бе правил, и на майката, която беше зарязала рожбата си.

Дали това означаваше, че съчувствам на убиеца? Едва ли. Бакъс бе превърнал изтърпените мъчения в нещо друго и ги беше насочил срещу света. Бях наясно с този процес и изпитвах съчувствие към някогашното момче, ала не изпитвах нищо друго към мъжа – освен ледена решителност да го открия и да го накарам да си плати за злодеянията.

Глава 28

Миришеше ужасно, ала Бакъс знаеше, че ще понесе зловонието. Най-много го отвращаваха мухите. Те бяха навсякъде, мъртви и живи. Пренасяха бацили, болести и мръсотия. Докато се гушеше под одеялото със свити към гърдите колене, той ги чуваше в мрака – летяха, блъскаха се в прегради и стени, бръмчаха. Бяха навсякъде. Разбираше, че е трябвало да предвиди появата им, че те са част от плана.

Опита се да не ги чува. Опита се да мисли и да се съсредоточи върху плана. Това щеше да е последният му ден тук. Беше време да направи следващия си ход. Да им даде да разберат. Искаше му се да може да остане, за да ги наблюдава, да присъства на събитието, но знаеше, че има още много работа.

Затаи дъх. Усещаше ги. Мухите го бяха открили и пълзяха по одеялото, търсеха отвор, през който да проникнат до него. Той им бе дал живот, ала сега те искаха да се доберат до него и да го изядат.

Смехът му внезапно се изтръгна изпод одеялото и накачалите мухи се разлетяха. Разбираше, че не е по-различен от тях. И той се беше обърнал срещу родителя си. Отново се засмя и усети, че нещо влиза в гърлото му.

Пригади му се. Закашля се. Опита се да го изкара. Муха. В гърлото му бе влязла муха!

Бакъс скочи от леглото и едва не се препъна. Втурна се към вратата и изхвърча в нощта. Пъхна пръст в гърлото си и повърна. Свлече се на колене и избълва всичко. После извади фенерчето от джоба си и разгледа повърнатото. Видя мухата в зеленикавожълтата жлъч. Още бе жива – крилете и краката ѝ бяха затънали в блатото на човешките секрети.

Той се изправи. Стъпка мухата и кимна. Избърса подметката си в червената пръст. Погледна към силуета на скалите, които се издигаха на трийсетина метра над него. По това време върхът скриваше луната. Но нищо, това само правеше звездите още по-ярки.

Глава 29

Оставих дебелия папка настрана и се загледах в лицето на дъщеря си. Зачудих се какво сънува. Още почти нищо не беше преживяла, какво ли вдъхновяваше сънищата ѝ? Бях сигурен, че в този таен свят я очакват само хубави неща, и ѝ желаех винаги да е така.

Уморих се и затворих очи да си почина няколко минути. И скоро също засънувах. В моя сън обаче имаше тъмни фигури и яростни гласове, внезапни и резки движения. Не знаех нито къде съм, нито къде отивам. И тогава ме сграбчиха невидими ръце, и отново ме върнаха на светло.

– Какво правиш, Хари?

Отворих очи и видях, че Елинор ме дърпа за яката.

– Ей... Елинор... какво има?

Опитах се дай се усмихна, но все още бях прекалено объркан.

– Какво правиш? Я виж какво има на пода!

Видях, че е ядосана. Понадигнах се и погледнах през ръба на леглото. Папката за Поета се бе разпиляла на пода. Навсякъде бяха пръснати снимки от местопрестъпления. Особено изпъкнаха три фотографии на детектив от денвърската полиция, застрелян от Бакъс в автомобил. Навсякъде по седалката се стичаха кръв и мозък. Имаше снимки на трупове, плаващи в канали, снимки на друг детектив с глава, отнесена от изстрел с пушка.

– Уф, мамка му!

– Не бива да правиш така! – високо заяви Елинор. – Ами ако Мади се събуди и ги види? Ще сънува кошмари до края на живота си.

– Ще се събуди, ако не говориш по-тихо, Елинор. Извинявай, нямах намерение да заспивам.

Изхлузих се от леглото, прилекнах и бързо събрах материалите от папката. Погледнах си часовника и видях, че приближава пет. Бях спал само два-три часа. Нищо чудно, че се чувствах толкова изтощен.

Часовникът ми показва и че Елинор е закъсняла. Обикновено не играеше толкова дълго. Това сигурно означаваше, че е имала неуспешна нощ и се е опитала да покрие загубите си – кофти хазартна стратегия. Събрах снимките и докладите и ги напъхах в папката, после се изправих.

– Извинявай – повторих.

– По дяволите, само това ми трябваше да заваря, когато се прибера!

Не отговорих. Знаех, че с нищо не мога да я успокоя. Обърнах се и погледнах към леглото. Мади още спеше, къдриците ѝ се бяха разсипали по лицето ѝ. Надявах се, че щом може да спи при всякакви условия, няма да се събуди и от бясното мълчание на гнева на родителите си един към друг.

Елинор бързо излезе. Последвах я. Заварих я в кухнята, облегната на плота, със здраво скръстени на гърдите ръце.

– Кофти нощ, а?

– Не търси причината за реакцията ми в това каква е била нощта ми.

Вдигнах ръце в знак, че се предавам.

– Нищо подобно. Аз съм виновен. Сгафих. Просто исках да поседя при нея и съм заспал.

– Може би вече не бива да го правиш.

– Кое? Да не лягам при нея ли?

– Не знам.

Тя отиде при хладилника и извади бутилка вода. Наля си и ме погледна въпросително. Отговорих, че не съм жаден.

– Между другото, какво има в папката? – попита Елинор. – Разследваш ли нещо?

– Да. Убийство. Започна в Лос Анджелис и се придвижи насам. Днес трябва да отида в пустинята.

– Колко удобно! По пътя се отбиваш и изкарваш ангелите на дъщеря си.

– Стига, Елинор, това е глупаво. Идиот съм, да, обаче поне тя не видя нищо.

– А можеше. А може и да е видяла. Може да се е събудила и да е видяла тези ужасяващи снимки и пак да е заспала, до да сънува страшен кошмар.

– Виж, тя цяла нощ не е помръднала. Сигурен съм. Няма да се повтори. Хайде да приключим този разговор.

– Добре.

– Виж, Елинор, защо не ми разкажеш как мина нощта ти?

– Не, не ми се говори за това. Искам да си легна.

– Тогава аз ще ти разкажа нещо.

– Какво?

Не бях имал намерение да повдигам този въпрос, обаче осъзнах, че имам нужда да ти разкажа.

- Мисля да се върна на работа.
- Разследването ли имаш предвид?
- Не, полицията. В лосанджелиското полицейско управление има една програма за старци като мен. Търсят опитни хора. Ако го направя сега, даже няма да се наложи да мина през Академията.
- Тя отпи голяма глътка вода и не отговори.
- Какво мислиш за това, Елиноър?
- Бившата ми жена сви рамене, като че ли не я интересуваше.
- Прави каквото искаш, Хари. Но няма да виждаш дъщеря си толкова често. Ще бъдеш зает със следствия и... знаеш как става.
- Кимнах.
- Възможно е.
- И може би това няма да има значение. Тя не беше близо До теб през по-голямата част от живота си.
- И кой е виновен за това?
- Виж, хайде да не ровим в миналото.
- Ако знаех за нея, щях да съм тук. Обаче не знаех.
- Знам, знам, аз съм виновна.
- Не твърдя такова нещо. Искам да...
- Знам какво искаш да кажеш.
- Замълчахме, за да оставим гнева да премине. Вторачих се в пода.
- Може би тя трябва да дойде там – наруших тишината накрая.
- Какви ги говориш?!
- Вече сме говорили за това. За този град. За това, че тя расте тук.
- Елиноър поклати глава.
- И не съм променила мнението си. Ти какво мислиш-че ще я отгледаш сам ли? Ти, с твоите излизания посред нощ, безкрайно работно време, вечни следствия, оръжия вкъщи, снимки от местопрестъпления, пръснати по пода. Това ли искаш за нея? Смяташ ли, че можеш дай предложиш нещо по-хубаво от Vegas?
- Не. Мислех, че и ти можеш да дойдеш там.
- Стига, Хари. Повече няма да обсъждам този въпрос. Оставам тук, Мадлин също. Взemi каквото решение е най-добро за теб, но не го прави заради нас с Мадри.
- Преди да успее да отговори, влезе Марисол. Очите й бяха сънени. Носеше бял халат с името „Беладжо“ на джоба.
- Много шумни – каза тя.
- Права си, Марисол – съгласи се Елиноър. – Извинявай.
- Салвадорката отиде при хладилника, извади бутилката с вода, наля

си и я прибра. После излезе, без да каже нищо повече.

– Мисля, че трябва да си вървиш – обърна се към мен Елинор. –

Прекалено съм уморена, за да разговарям точно сега за това.

– Добре. Само ще ида да се сбогувам с нея.

– Не я буди.

– Няма.

Върнах се в спалнята на дъщеря ми. Бяхме оставили лампата включена. Седнах на ръба на леглото, откъм нея, и няколко минути просто я погледах. После отметнах къдриците ѝ и я целунах по бузата. Усетих дъха на бебешки шампоан. Отново я целунах и ѝ прошепнах: „Лека нощ“. Угасих осветлението и поседях още няколко минути. Гледах я и чаках. Не знам какво. Може би се надяхах, че Елинор ще влезе ѝ също ще седне до мен, за да погледаме нашата спяща дъщеря заедно.

След малко се изправих и отново включих синята лампа. Излязох от стаята и си тръгнах. В къщата цареше тишина. Ле видях Елинор. Беше си легнала. Затворих вратата.

В звучното стоманено изщракване имаше някаква окончателност, която рикошира в мен като едрокалибрен куршум.

Глава 30

В осем сутринта седях в мерцедеса си пред главния вход на „Ембаси Сютс“. В стойките за кафе имаше две големи чаши от „Старбъкс“, бях купил и кесия с понички. Бях взел душ, бях се избръснал и преоблякъл. Бях напълнил резервоара догоре и бях покрил лимита си за теглене от банкомата на бензиностанцията. Бях готов за деня в пустинята, обаче Рейчъл Уолинг не излизаше през стъклената врата. След като изчаках пет минути, понечих дай се обадя, но в този миг мобифонът ми иззвъня. Тя беше.

- Изчакай ме пет минути.
- Къде си?
- Трябваше да отида на съвещание в оперативното бюро. Идвам.
- Какво съвещание?
- Ще ти разкажа, като се видим. Вече съм на Парадайз.
- Добре.

Затворих и зачаках; зяпах рекламата отзад на таксито пред мен. Рекламираха представлението в „Ривиера“. Бяха изобразени красиво оформените задници на десетина жени, застанали голи една до друга. Това ме накара да се замисля за променящия се характер на Вегас и статията в „Таймс“ за изчезналите мъже. И за всички хора, които се бяха преместили тук със семействата си, само за да бъдат посрещнати от тази и хиляди други подобни реклами.

От отсрещната посока се появи типична феберейска кола, форд „Краун Виктория“, и спря до мен. Рейчъл спусна стъклото.

- Искаш ли аз да карам?
- Не – отвърнах, като си мислех, че това ще ми осигури известна власт над положението.

Тя не възрази. Остави форда на паркинга и се качи в моята кола. Не потеглих.

- И двете кафета ли ще изпиеш? – попита ме Рейчъл.
- Не, едното е за теб. Захарта е в пакетчето. Не ми дадох сметана.
- Аз го пия черно.

Взе едното кафе и отпи. Погледнах през предното стъкло, после в огледалото. И зачаках. Рейчъл се обърна към мен.

- Е, тръгваме ли?
- Не знам. Първо трябва да си поговорим.

– За какво?

– За това какво става.

– Какво искаш да кажеш?

– Какво си правила толкова рано в оперативното бюро? Какво става, агент Уолинг?

Тя сприхаво въздъхна.

– Виж, Хари, забравяш нещо. Това разследване е от изключително голямо значение за Бюрото. Може да се каже, че директорът пряко участва в него.

– И?

– И затова, когато поиска да проведем съвещание в десет, ние, агентите от Куонтико и на терена, се събираме в девет, за да се уверим, че знаем какво ще му кажем и че никой няма да сгафи.

Кимнах. Сега загрях.

– А девет часът в Куонтико е шест във Вегас.

– Позна.

– И какво стана в десет? Какво казахте на директора?

– Това си е работа на ФБР.

Погледнах я. Усмиваше ми се.

– Но ще ти кажа, защото и ти ще ми разкриеш всичките си тайни. Директорът ще направи публично изявление. Прекалено е рисковано да не го направи. Ако по-късно независимо от нас се разчуе, ще изглежда като укриване на факти. Всичко зависи от овладяването на ситуацията, Хари.

Включих на скорост и потеглих към изхода на паркинга. Вече бях определил маршрута си. Щях да стигна по Фламинго до шосе 15 и оттам до Блу Даймънд Роуд. После щях да продължа право на север към Клиър.

– И какво ще каже директорът?

– Привечер ще даде пресконференция. Ще съобщи, че Бакъс явно е жив и че го издирваме. Ще покаже снимката на Шанди, която е направил Тери Маккейлъб.

– Проверили ли са го добре?

– Да. Още няма следа от Шанди – сигурно просто така се е представил на Тери. В момента обаче правят фотоанализ и сравняват снимките на Тери със снимки на Бакъс. Според предварителните данни наистина е Бакъс.

– И Тери не го е познал.

– Обаче явно е усетил нещо. Направил е снимките, следователно е

подозирал нещо. Но онзи е имал брада, носел е шапка и очила. Според специалиста по фотоанализ Бакъс също е променил носа, зъбите и навярно скулите си. Може да е направил много неща, даже да се е подложил на операция за промяна на гласа. Виж, прегледах снимките и не съм сигурна, а пък аз съм работила с Бакъс пет години – много повече от Тери. Тери се премести в Лос Анджелис, за да оглави представителството на „Поведенчески проучвания“.

– Имаш ли представа къде са му направили операциите?

– Почти сме сигурни, че знаем. Преди шест години в Прага изгоряла къщата на един хирург. В развалините открили трупа му и трупа на жена му. В къщата имало операционна и докторът бил наблюдаван от Интерпол. Жена му била медицинска сестра. Подозирали го, че срещу определена цена бил готов да промени лицето на всеки. Предполага се, че негов пациент го е убил, за да скрие следите си. В пожара бил унищожен целият му архив. Доказано е, че е било умишлен палеж.

– Какво го свързва с Бакъс?

– Нищо сигурно. Но както можеш да си представиш, след разкриването на Бакъс сме проверили всичко, което е правил като агент. Той често даваше консултации по разследвания в чужбина. В рамките на програмата за повдигане реномето на ФБР. Пътуваше в страни като Полша, Югославия, Италия, Франция, къде ли не.

– Ходил ли е в Прага?

Рейчъл кимна.

– Като консултант в разследване. Изчезнали млади жени, откривани в реката. Проститутки. Докторът, пластичният хирург де, бил подложен на разпит, защото направил операция на гърдите на три от жертвите. Бакъс присъствал и помагал в разпита му.

– И може да е разбрал за предполагаемите странични занимания на лекаря.

– Точно така. Според нас той е знаел и е отишъл там, за да промени лицето си.

– Това не е било много лесно. По онова време истинското му лице беше по първите страници на всички вестници и списания.

– Виж, Боб Бакъс е патологичен убиец, но е изключително умен. Освен измислените герои от книгите и филмите, няма по-интелигентен от него. Даже Бънди. Трябва да приемем, че още отначало е имал план за бягство. От самото начало. Когато преди осем години го прострелях и той падна през прозореца, сигурно вече е имал план. Говоря за пари, документи, всичко, необходимо, за да се измъкне. Най-вероятно ги е

носил със себе си. Предполагаме, че от Лос Анджелис първо се е върнал на изток и оттам е духнал в Европа.

– И е изгорил апартамента си – добавих.

– Да, признаваме му го, което го праща във Вирджиния три седмици след като го прострелях в Лос Анджелис. Хитър ход. Подпалил е блока и после е заминал за Европа, където известно време е можел да се крие, да промени лицето си и да започне наново.

– Амстердам.

Тя кимна.

– Първото убийство в Амстердам е извършено седем месеца, след като пластичният хирург е изгорял в Прага.

Този път кимнах аз. Като че ли всичко си пасваше. После се сетих за нещо друго.

– Как директорът ще обяви изненадата, че Бакъс е жив след оная амстердамска история преди четири години?

– Той си има всевъзможни оправдания. Първо и най-важно, това беше при предишния директор. Затова може да му Прехвърли вината за всичко, каквото се наложи. Това е стара традиция във ФБР. Реалистично погледнато, това се случи в чужда страна и не беше наше следствие. И така и не се потвърди категорично. Имахме графологичния анализ, обаче той не може да се сравнява с пръстови отпечатьци и ДНК когато се касае за потвърждение. Така или иначе, директорът няма от какво да се опасява. Той трябва да мисли само за сегашното положение.

– Да овладее ситуацията.

– Кратък курс по феберейство.

– И вие сте съгласни с публичното му изявление, така ли?

– Не. Помолихме го да отложи с една седмица. Той ни даде време до донечера. Пресконференцията е в шест часа източно време.

– Все едно че всичко ще се случи днес.

– Да, наясно сме с това. Подливат ни вода.

– Бакъс сигурно ще се скрие, пак ще промени лицето си и няма да се появи още четири години.

– Сигурно. Но директорът няма да пострада. Ще се подсигури отвсякъде.

Замълчахме. Разбрах решението на директора, обаче то определено беше в негова полза, а не в полза на следствието.

Отбих в дясното платно, за да завия по Блу Даймънд Роуд.

– Какво стана в девет часа преди съвещанието с директора?

– Обичайната петминутка. Всеки агент докладва за хода на

работата си.

– И?

– И няма почти нищо ново. Разговаряхме главно за теб. Разчитам на теб, Хари.

– За какво?

– За нови насоки. Къде отиваме?

– Те знаят ли, че пътуваме заедно, или все още трябва да ме следиш?

– Мисля, че предпочитат второто... всъщност съм убедена. Обаче това е скучно, пък и както казах, какво ще ми направят, ако узнаят, че пътувам с теб? Да не би да ме върнат в Майнът? Голяма работа! А и там беше започнало да ми харесва.

– Майнът може да не е голяма работа, обаче защо да не те пратят другаде? Няма ли оперативни бюра в Гуам и други такива места?

– Има, но всичко е относително. Чувала съм, че в Гуам не е толкова зле – там си имат работа с терористи, което е точно в центъра на обществения интерес. И след осем години в Майнът и Репид Сити такава промяна не може да ми навреди, каквито и да са разследванията.

– Какво казаха за мен на съвещанието?

– Говорех главно аз, тъй като ти си моя задача. Казах им, че съм те проверила чрез лосанджелиското оперативно бюро и съм получила родословието ти. Освен това ги осведомих, че миналата година си минал зад стената.

– С други думи, че съм се пенсионирал ли?

– Не, че си се сблъскал с тях, минал си зад стената и пак си се върнал. Това направи впечатление на Шери Дей. Сега е готова да ти отпусне кашката.

Наистина се бях чудил защо агент Дей просто не ми закопчае бележниците.

– Ами бележките на Тери Маккейлъб?

– Какво по-точно?

– Сигурно с тях са се заели по-умни хора от мен. Какво са открили? Как тълкуват теорията за триъгълника?

– Серийните убийци извършват така наречените „триъгълни престъпления“. Често се среща. С други думи, жертвата може да се проследи през трите върха на триъгълника. Първо е върхът на произхода или пристигането, домът им или в този случай летището. После идва „върхът на пляката“ – мястото, където се срещат убиецът и жертвата, където пътищата им се пресичат. И накрая е върхът на ликвидирането. При

сериите убийци трите върха никога не съвпадат, защото така е най-сигурно, че няма да ги заловят. Ето какво е видял Тери, когато е прочел репортажа във вестника. Оградил го е, защото детективът от Вегас е бил на грешен път. Не е мислил за триъгълник, а за кръг.

– Значи сега Бюрото работи върху триъгълника, така ли?

– Естествено. Само че някои неща искат време. В момента е по-важен анализът на местопрестъплението. Но имаме човек в Куонтико, който работи върху триъгълника. ФБР действа ефикасно, обаче понякога сме доста бавни, Хари. Убедена съм, че го знаеш.

– Разбира се.

– Това е надбягване между заек и костенурка. Ние сме костенурката, ти си заекът.

– Какви ги говориш?

– Ти се движиш по-бързо от нас, Хари. Нещо ми подсказва, че си разгадал теорията за триъгълника и си се насочил към неизвестния връх. Върхът на плячката.

Кимнах. Какво от това, че ме използваша? Позволяваша ми да остана в лова и нищо друго нямаше значение.

– Започваш с летището и свършваш със Зайзикс. Това оставя още един връх, мястото на срещата на хищника и жертвата, и мисля, че вече го знам. Отиваме там.

– Разказвай.

– Първо ми кажи още нещо за бележките на Маккейлъб.

– Струва ми се, че вече ти казах всичко. Все още ги анализират.

– Кой е Уилям Бинг?

Тя се поколеба, ала само за миг.

– Това е задънена улица.

– Защо?

– Уилям Бинг е пациент, на когото е извършена трансплантация на сърце и който е бил на преглед и изследвания в Ласвегаския мемориален медицински център. Според нас Тери го е познавал и когато е дошъл тук, го е посетил в болницата.

– Разговаряли ли сте с Бинг?

– Още не. Опитваме се да го намерим.

– Странно.

– Какво, че е посетил някого в болницата ли?

– Не, не това. Че го е написал в папката, като че ли е нещо, свързано със случая.

– Тери е записвал всичко. От всичките му папки и бележници става

ясно, че е записвал всичко. Ако е дошъл тук връзка със случая, може да е записал в папката името на и номера на болницата, за да не забрави да го посети или да му се обади. Може да има много причини.

Не отговорих. Това продължаваше да ме смущава.

– Откъде го е познавал?

– Не ни е известно. Може би от филма. След излизането на филма Тери е получавал стотици писма от хора, претърпели трансплантация на сърце. Бил е нещо като герой за много хора в същото състояние като него.

Докато карах на север по Блу Даймънд, видях знак за „Травъл Америка“ и си спомних касовата бележка, която бях намерил в колата на Тери Маккейлъб. Отбих, въпреки че бях напълнил резервоара на мерцедеса, след като сутринта бях напуснал дома на Елиноор. Угасих мотора и се загледах в комплекса.

– Какво има? Бензин ли ще наливаш?

– Не, не ни трябва бензин. Просто... Маккейлъб е бил тук.

– Какво ти става? Изпадаш в ясновидски транс ли?

– Не. Намерих касова бележка в колата му. Чудя се дали това означава, че е ходил в Клиър. Където отиваме ние.

– Може никога да не узнаем, освен ако не идем там и не поразпитаме.

Кимнах, изкарах колата на Блу Даймънд и отново потеглих на север. По пътя изложих на Рейчъл своята теория за теорията. Тоест моето разбиране за триъгълника на Маккейлъб и мястото на Клиър в него. Виждах, че разказът ми е привлякъл вниманието ѝ. Дори ми се стори развълнувана. Съгласи се с моите идеи за жертвите, причините и начина на избирането им. Съгласи се и че всичко това отразява жертвологията – неин термин – в Амстердам.

Около час разсъждавахме по въпроса и после се умълчахме. Вече приближавахме града. Голият скалист пейзаж отстъпваше на първите признаци за човешки живот, появиха се билбордове, рекламиращи бардаците, които ни очакваха по пътя.

– Някога бил ли си в някой от тях? – попита ме Рейчъл.

– Не.

Спомних си палатките за масаж във Виетнам, обаче премълчах.

– Нямам предвид като клиент, а като ченге.

– Не, но съм проследявал хора през тях. Искам да кажа, по кредитните им карти и с други средства. Хората там няма да са особено отзивчиви. Поне по телефона никога не съм попадал на такива. И просто

няма смисъл да ходим при местния шериф. Щатът взима данъци от тия заведения. И голяма част от тях се връщат в общината.

– Ясно. Тогава как ще подходим?

Едва не се усмигнах, защото говореше в първо лице множествено число. Отговорих ѝ със същия въпрос.

– Не знам – призна Рейчъл. – Може би просто трябва да влезем през парадния вход.

Което означаваше да играем с открити карти и направо да си задаваме въпросите. Не бях сигурен, че е най-правилната тактика, обаче тя представляваше властта, за разлика от мен.

Минахме през град Паръмп и след петнайсет километра стигнахме до кръстовище с табела „КЛИЪР“ и стрелка наляво. Завих и асфалтът скоро отстъпи мястото си на чакълен път, който вдигаше облак прах зад колата ми. Град Клиър можеше да види приближаването ни от два километра.

Тоест, ако ни очакваше. Обаче град Клиър, щата Невада, се оказва само група каравани. Чакъленият път ни отведе до ново кръстовище и нов знак със стрелка. Завихме на север и скоро стигнахме до открито пространство със стара каравана, около чиито нитове се очертаваха ръждиви петна. На покрива ѝ имаше табела: „ДОБРЕ ДОШЛИ В КЛИЪР. СПОРТЕН БАР. СТАИ ПОД НАЕМ“. Пред бара нямаше паркирани коли.

Подминах ремаркетото с приветствения надпис и новият път навлезе в квартал с каравани, които се пържеха на слънцето като бирени кутии. Повечето не бяха в по-добро състояние от приветствения фургон. Накрая стигнахме до стабилна постройка, която приличаше на общински съвет. Продължихме и бяхме възнаградени с нова стрелка и нов знак, на който пишеше просто „ПУБЛИЧНИ ДОМОВЕ“.

Невада лицензира над трийсет публични дома из целия щат. Там проституцията е законна, контролира се и се наблюдава. Намерихме три от тия лицензирани заведения в края на улицата в Клиър. Чакъленият път се разширяваше и образуваше голямо колело, където три еднакви наглед бардака очакваха клиентите си. Казвах се „Предната веранда на Шийла“, „Ранчото на Тауни“ и „Светая светих на госпожица Дилайла“.

– Супер – отбеляза Рейчъл, докато разглеждахме обстановката. – Защо тия места винаги носят женски имена, като че ли ги притежават жени?

– Предполагам, защото „Светая светих на господин Дейв“ няма да привлече много мъже.

Тя се усмихна.

– Прав си. Много хитро. Даваш на заведението за унижение и робство на жените женско име и в края на краищата не звучи толкова кофти, нали? Всичко зависи от опаковката.

– Робство ли? Доколкото съм запознат, тия жени са тук доброволно. Някои даже са семейни и идват от Вегас.

– Ако вярваш на тия неща, значи си наивник, Бош. Това, че можеш да идваш и да си отиваш, не означава, че не си робиня.

Замислено кимнах. Не желяех да навлизам в спорове с нея по тоя въпрос, тъй като знаех, че това ще ме върне към собственото ми минало.

Рейчъл явно също предпочиташе да остави темата.

– Откъде да започнем? – попита тя.

Спрях пред „Ранчото на Тауни“. Хич не приличаше на ранчо. Тричетири каравани, свързани с покрити галерии. Погледнах наляво и видях, че „Предната веранда на Шийла“ има подобна конструкция и няма предна веранда. Заведението на „Госпожица Дилайла“ надясно не се различаваше от тях и останах с ясното впечатление, че трите привидно от-Делни публични дома не се конкурират, а всъщност са клонове на едно дърво.

– Не знам. Можем да хвърляме чоп.

Рейчъл отвори вратата на мерцедеса.

– Чакай малко – спрях я. – Виж какво имам.

Подадох ѝ папката със снимките, която предишния ден ми беше донесъл във Вегас Бъди Локридж. Тя я отвори и видя анфаса и профила на мъжа, известен като Шанди, но всъщност вероятно Робърт Бакъс.

– Изобщо няма да те питам откъде си ги взел.

– Добре. Но ти ги носи. Ако идват от теб, ще имат по-голяма тежест, защото представляваш властта.

– Поне засега.

– Носиш ли снимките на изчезналите мъже?

– Да.

– Хубаво.

Рейчъл взе папката и слезе от колата. Последвах я. Заобиколихме мерцедеса отпред, спряхме за миг и отново огледахме трите бардака. Пред всеки бяха паркирани по няколко автомобила. Имаше и четири плоскоглави мотора харли дейвидсън, строени като свирепи хромирани чудовища пред „Светая светих на госпожица Дилайла“. На резервоара на единия бе нарисован череп, пушеч джойнт. Димът образуваше ореол над него.

– Да оставим „Дилайла“ за накрая – предложих. – Може да извадим късмет, без да се наложи да ходим там.

– Заради моторите ли?

– Да. Това са Светците на пътя. Да не разлайваме кучетата.

– Съгласна съм.

Рейчъл закрачи първа към входа на „Предната веранда на Шийла“.
Не ме изчака – знаеше, че ще я последвам по петите.

Глава 31

Вътре ни посрещна сладникав мирис на парфюм, примесен с прекалено много благоухания. Посрещна ни и усмихната жена с лилаво кимон, която ни най-малко не изглеждаше изненадана или смутена от идеята, че в публичния дом влиза двойка. Усмивката ѝ изчезна и устните ѝ се изпънаха, остри като нож на гилотина, когато видя разтворената служебна карта на Рейчъл.

– Много ми е приятно – с фалшива любезност каза жената. – Дайте да видя заповедта за обиск.

– Днес няма такава – спокойно отвърна Рейчъл. – Искаме да ви зададем само няколко въпроса.

– Не съм длъжна да разговарям с вас, ако нямате съдебно нареждане. Имам законно лицензирано заведение.

Две жени, облечени като модели на „Викторияс Сикрет“, седяха на една кушетка. Гледаха сапунена опера по телевизията и привидно не проявяваха интерес към словесната схватка, която се разиграваше на входа. В известен смисъл бяха привлекателни, обаче кожата около очите и устата им бе по-захабена. Не щеш ли, тая сцена ми напомни за майка ми и някои нейни приятелки. За това как ме гледаха като малък, за приготовленията им да излязат на работа през нощта. Изведнъж се почувствах зле на това място и ми се прииска да си тръгна. Дори се надявах жената с кимоното да ни отпрати.

– Никой не се съмнява в законността на заведението ви – Увери я Рейчъл. – Просто трябва да зададем няколко въпроса на вас и... вашия персонал. После си тръгваме.

– Вземете съдебна заповед и с удоволствие ще ви услужим.

– Вие ли сте Шийла?

– Можете да ме наричате така. Можете да ме наричате както ви отърва, стига да придружите обръщението със сбогуване.

Рейчъл вдигна мизата, като прибегна до неприкрита заплаха.

– Ако реша да поискам съдебна заповед, първо ще се обърна към шерифството и ще ги накарам да пратят кола тук, която ще виси отпред, докато се върна. Заведението ти може и да е законно, Шийла, обаче кой от бардаците ще изберат мъжете, когато видят шерифа отпред? Два часа път до Вегас, няколко часа чакане на съдията и после още два часа дотук. Работното ми време свършва в пет, така че сигурно ще се върна чак

утре. Това устройва ли те?

Шийла реагира на мига.

– Ако ще се обадиш на шерифа, кажи му да прати Денис или Томи. Те познават заведението и също са наши клиенти.

И се подсмихна, и не помръдна от мястото си. Беше изобличила блъфа на Рейчъл и нямаше повече какво да направи. Двете втречено се наблюдаваха. Тъкмо се канех да се намеся и да кажа нещо, когато една от жените на кушетката ме изпревари.

– Ший? Хайде да приключваме с тая работа.

Шийла откъсна поглед от Рейчъл и се обърна към жената на кушетката. После отстъпи назад, ала гневът ѝ продължаваше да кипи точно под повърхността. Не съм сигурен, че имаше друг начин да подходим към ситуацията, след като Шийла се нахвърли така срещу нас, обаче ми беше ясно, че блъфирането и заплахите няма да ни донесат нищо.

Настанихме се в малкия кабинет на Шийла и разпитахме жените една по една, като започнахме с нея и свършихме с две проститутки, които бяха имали клиенти по време на нашата поява. Рейчъл не ме представяше на никого, затова не възникна проблем с моята роля в следствието. Жените не можеха или не желаеха да разпознаят нито един от изчезналите мъже, които бяха погребани в Зайзикс. Същото се отнасяше за снимките на Шанди на яхтата на Маккейлъб.

След половин час не бяхме постигнали никакъв друг резултат, освен че мен ме болеше главата от интоксикация с ароматните свещички и във външния вид на Рейчъл започваха да се забелязват признаци на пренапрежение.

– Отвратително – изсумтя тя, докато вървахме по розовия тротоар към колата ми.

– Кое?

– Това място. Не знам как го правят.

– Нали каза, че били робини.

– Виж, защо постоянно ме замеряш с моите камъни?

– Няма вече.

– Защо си толкова разстроен? През цялото време си мълчеше. Много ми помогна.

– Защото нямаше да го направя така. Две минути ми бяха достатъчни, за да разбера, че няма да постигнем нищо.

– Аха, а ти щеше да постигнеш нещо.

– Не, виж, тия места са като скали. Трудно се добива вода. И определено не биваше да споменаваш за шерифа. Нали ти казах, сигурно

половината му заплата идва от бардаците в неговия окръг.

– Значи само ще критикуваш, без да предложиш решение.

– Виж, Рейчъл, насочи патлака си към някой друг. Няма защо да се сърдиш на мен, не съм ли прав? Ако си съгласна да опитаме нещо друго в следващия публичен дом, готов съм да го направя.

– Добре, действай.

– Чудесно. Дай ми снимките и ме чакай в колата.

– Какви ги говориш? Идвам с теб.

– Тук не е мястото за много церемонии, Рейчъл. Трябваше да го разбере, когато те поканих. Обаче нямах представа, че Ще действаш толкова агресивно.

– Тогава ти се опитай да действаш с финес.

– Не бих го нарекъл „финес“. Просто ще го направя по стария начин.

– Това означава ли, че ще се съблечеш гол?

– Не, означава, че ще извадя портфейла си.

– ФБР не купува сведения от потенциални свидетели.

– Така е. Но аз не съм от ФБР. Ако намеря свидетел по своя начин, ФБР няма да е купило абсолютно нищо.

Поставих ръка на гърба ѝ и леко я побутнах към мерцедеса. Отворих вратата пред нея и я настаних. Накрая ѝ дадох ключовете.

– Включи климатика. Не би трябвало да се бавя много. Навих папката със снимките и я пхнах в задния си джоб под самото.

Тротоарът, който водеше до вратата на „Ранчото на Тауни“, също беше от розов бетон и започвах да разбирам, че този цвят е съвсем уместен. Жените, които бяхме видели при Шийла, бяха здрави ковчези с розова обшивка. Също като Рейчъл. Започваше да ми се струва, че краката ми са циментирани в кофи с розов бетон.

Позвъних на вратата и ми отвори жена с изрязани дънки и бюстие, което едва покриваше очевидно оперативно оформените ѝ гърди.

– Влизай. Аз съм Тами.

– Мерси.

Влязох в антрето на караваната. На двете срещуположни стени имаше кушетки. Трите жени, които седяха там, ме погледнаха със заучени усмивки.

– Това са Жоржет, Глория и Мека – представи ги Тами. – А аз съм Тами. Можеш да избереш някоя от нас или да почакаш Тауни. Тя е отзад с клиент.

Погледнах Тами. Струваше ми се най-усърдна. Съвсем дребна, с

едър бюст и къса кестенява коса. Някои мъже сигурно я намираха привлекателна, обаче не и аз. Казах ѝ, че ме устройва, и тя ме поведе по коридор, който зави надясно, и ме отведе в друга каравана. Отляво имаше три стаи и Тами отключи вратата на третата. Влязохме и тя затвори вратата, но без да я заключи. Почти нямаше място да стоим прави, защото двойното легло заемаше повечето пространство.

Тами седна на леглото и потупа мястото до себе си. Седнах. Тя се пресегна към лавица, отрупана с изгъркани трилъри, свали нещо като ресторантско меню и ми го подаде. На корицата на тънката папка имаше карикатура – гола жена, застанала на четири крака, бе обърнала глава и намигаше на мъжа, готвещ се да проникне в нея изотзад. И мъжът беше гол, само с каубойска шапка и колан с два кобура на хълбоците. С едната си ръка размахваше ласо. Въжето се вдигаше високо над двамата и образуваше думите „Ранчото на Тауни“.

– Можеш да получиш тениска с тая карикатура – осведоми ме Тами. – За двайсетачка.

– Върхът – отвърнах и отворих папката.

Оказа се, че наистина е нещо като меню. Специално предназначено за Тами. Съдържаше само една страница с две колони. В едната се изброяваха половите актове, които жената бе готова да извърши, наред с продължителността на отделните сеанси, а в другата бяха цените на услугите. Два полови акта бяха обозначени със звездички. Отдолу се появяваше, че звездичката означава личен специалитет.

– Така – вторачен в колоните, казах аз. – Мисля, че за някои неща ще ми трябва преводач.

– Ще ти помогна. Кои по-точно?

– Колко струва само да си приказваме?

– Какво имаш предвид, да ти приказвам мръсотии ли? Или ти да ми приказваш мръсотии?

– Не, само да си приказваме. Искам да те питам за един човек, когото търся. Той е от тия краища.

Тя рязко се изправи и между нас се появиха няколко сантиметра разстояние, което ме устройваше, защото парфюмът ѝ беше истинско мъчение за изтормозеното ми обоняние.

– Най-добре да поговориш с Тауни, когато свърши.

– Искам да поговоря с теб, Тами. Имам стотачка за пет минути. Ще ги удвоя, ако ми кажеш нещо за тоя човек.

Тя се поколеба. Според менюто две стотачки нямаше да покрият даже едночасова работа. Обаче имах чувството, че Цените подлежат на

допълнително договаряне – а и освен това никой не чакаше на опашка на розовия тротоар, за да влезе тук.

– Все някой ще приеме парите ми – прибавих аз. – Спокойно може да си ти.

– Добре, обаче давай бързо. Ако Тауни разбере, че не си клиент, ще те изрита и ще ме прати най-отзад в списъка.

Сега вече разбирах. Тя бе отворила вратата, защото беше неин ред. Можех да избира всяка от жените на кушетките, но Тами бе имала възможност първа да привлече внимание, то ми.

Бръкнах в джоба за парите и й дадох стотачка. Остатъка задържах в ръка, извадих папката и я отворих. Рейчъл беше допуснала грешката да пита жените при Шийла дали позна, ват някого от мъжете на снимките, защото нямаше моята увереност. Аз бях по-сигурен в теорията си и не подходах така с Тами.

Първо й показах анфасна снимка на Шанди.

– Кога за последен път го видя тук?

Тами дълго гледа фотографията. Не я взе от ръката ми, макар че щях дай я дам. След цяла вечност, когато вече си мислех, че вратата ще се отвори и Тауни ще ми заповяда да се махам, Тами най-после отговори:

– Не знам... поне преди месец, може би повече. Отдавна не се е мяркал.

Прищя ми се да се кача на леглото и да започна да подскачам, обаче запазих самообладание. Искях да си мисли, че знам всичко, което ми казва. Така щеше да се чувства по-спокойна и щеше да е по-отзивчива.

– Спомняш ли си къде си го виждала?

– Точно пред караваната. Извеждах клиент и Том чакаше отпред.

– Аха. Той каза ли ти нещо?

– Не, никога не говори. Всъщност изобщо не ме познава.

– И какво се случи после?

– Нищо. Моят човек се качи в колата и двамата потеглиха.

Започвах да схващам. Том имаше кола. Беше шофьор.

– Кой го повика? Ти ли, или клиентът ти?

– Сигурно го е повикала Тауни. Не си спомням.

– Защото винаги става така.

– Да.

– Обаче го няма от около месец, така ли?

– Да. Може би от повече. Това стига ли ти? Искам да кажа какво точно искаш?

Тя зяпаше втората стотачка в ръката ми.

– Две неща. Знаеш ли фамилията на Том?

– Не.

– Добре, как може човек да се свърже с него, ако му трябва кола?

– Сигурно му се обажда.

– Можеш ли да ми дадеш номера му?

– Просто иди в спортния бар, оттам му се обаждаме. Не знам номера наизуст. Написан е до телефона.

– Значи в спортния бар, добре.

Не й дадох парите.

– Още нещо.

– Все това повтаряш.

– Знам, обаче тоя път е наистина.

Показах й шестте снимки на изчезналите мъже, които беше донесла Рейчъл. Те бяха качествени и много по-ясни от ония, които бяха публикувани във вестника – цветни любителски фотографии, дадени на полицията от роднините и впоследствие любезно предоставени на ФБР.

– Някой от тия да ти е бил клиент?

– Виж, мой човек, тук не говорим за клиентите си. Много сме дискретни и не даваме такива сведения.

– Те са мъртви, Тами. Вече няма значение.

Жената се ококори, после се вторачи в снимките в ръката ми. Този път ги взе и ги разгледа като ръка на карти. По блясъка в погледа видях, че й се е паднало асо.

– Какво?

– Ами, тоя човек прилича на един клиент. Беше с Мека, Струва ми се. Можеш да я попиташ.

Чух двойно изсвирване на клаксон. Рейчъл губеше търпение.

– Иди при Мека и я доведи. Тогава ще ти дам втората стотачка. Кажи й, че имам малко пари и за нея. Нея казвай какво искам – кажи й, че съм поръчал две момичета едновременно.

– Добре, но с това приключвам и ще ми платиш.

– Дадено.

Тя излезе. Докато чаках, се огледах. На стените имаше ламперия от имитация на череша. Завесата на единствения прозорец бе украсена с волани. Наведох се и я дръпнах. Навън се виждаше само гола пустиня. Леглото и караваната спокойно можеха да са на луната.

Вратата се отвори. Обърнах се, готов да дам на Тами остатъка от парите и да бръкна в джоба си за дяла на Мека. На прага обаче не стояха

две жени. А двама мъже. И бяха едри, единият дори по-едър от другия, и ръцете под черните им тениски бяха изцяло покрити със затворнически татуировки. Върху издутите бицепси на по-едрата мутра имаше череп с ореол и по това разбрах какви са.

– Какво става, готин? – попита по-едрият.

– Ти трябва да си Тауни – предположих аз.

Без да каже нито дума, той се наведе и ме сграбчи за самото. Вдигна ме от леглото и ме запрати към коридора в ръцете на партньора си. Вторият ме блъсна в посоката, обратна на оная, от която бях влязъл в караваната. Разбрах, че клаксонът на Рейчъл е бил предупреждение, а не признак за нетърпение. Щеше ми се да бях се сетил – така Големия и Малкия стероид нямаше да ме изблъскат през задната врата в пустинята.

Паднах на четири крака и тъкмо се изправях, когато единият пак ме повали с ботуш. Опитах се да се надигна и тоя път ми позволиха.

– Попитах какво става, готин? Някаква работа ли имаш тук?

– Само задавах въпроси и бях готов да платя за отговорите. Не знаех, че това представлява проблем.

– Вече знаеш.

Те се приближаваха към мен. По-едрият беше пръв. И бе толкова грамаден, че не виждах братчето му зад него. За всяка тяхна крачка напред аз правех по една назад. И имах лошото предчувствие, че тъкмо това искат. Принуждаваха ме да отстъпвам към нещо, може би дупка в пясъка и скалите.

– Кой си ти, малкият?

– Частен детектив от Лос Анджелис. Просто търся един изчезнал човек, нищо повече.

– Да бе. Хората, дето идват тук, не искат да ги търсят.

– Вече ми е ясно. Ще се омета и вие няма...

– Извинете ме.

Всички спряхме. Беше гласът на Рейчъл. По-едрият се обърна и рамото му се сниши с няколко сантиметра. Видях, че Рейчъл излиза от задния изход на караваната. Държеше ръцете си отпуснати отстрани.

– Какво има, да не си довел майка си? – попита Големия стероид.

– Нещо такова.

Докато той гледаше Рейчъл, аз сплетох пръсти и го фраснах като с чук по тила. Той политна напред и се блъсна в партньора си. Обаче ударът само го изненада. Не го повали. Мутрата се завъртя и тръгна към мен, като размахваше юмруци. Видях, че Рейчъл пъха ръка под

блейзъра си и се готви да извади пистолета, ала пръстите ѝ за миг се омотаха в плата и тя закъсня.

– Стой! – извика Рейчъл.

Обаче Стероидите не спряха. Наведох се, за да избегна първия удар на по-едрия, но когато се промуших под ръката му, се озовах точно пред братчето му. Той ме сграбчи в мечешката си прегръдка и ме вдигна от земята. Кой знае защо, в същия момент забелязах, че от трите задни прозореца на задната каравана ме наблюдават жени. Бях събрал публика, за да присъства на собствената ми гибел.

Ръцете ми бяха обездвижени в прегръдката на противника ми и усецах огромен натиск върху гърба, а в същото време въздухът напускаше дробовете ми. Точно тогава Рейчъл най-последно измъкна оръжието си и стреля два пъти във въздуха.

Пуснаха ме на земята. Рейчъл заотстъпва заднешком от караваната, за да е сигурна, че никой не може да мине зад нея.

– ФБР – извика тя. – Легни на земята. И двамата – на земята.

Мутрите се подчиниха. Веднага щом успях да си поема въздух, се изправих. Опитах се да поизступам дрехите си, но само вдигнах облак прах. Погледнах Рейчъл и кимнах. Тя остана на разстояние от мъжете на земята и ме привика с показалец.

– Какво стана?

– Разговарях с една от жените и я помолих да повика друга. Тогава обаче се появиха тия момчета и ме замъкнаха тук. Мерси, че ме предупреди.

– Наистина се опитах да те предупредя. Изсвирих с клаксона.

– Знам, Рейчъл. Успокой се. Нали затова ти благодаря. Просто не загреях веднага.

– И какво ще правим?

– Не ми пука за тия горили. Остави ги на мира. Обаче вътре има две жени, Тами и Мека. Трябва да идем при тях. Едната познава Шанди и мисля, че другата може да разпознае един от изчезналите като свой клиент.

Рейчъл смели информацията и бавно кимна.

– Добре. И Шанди ли е клиент?

– Не, той е нещо като шофьор. Трябва да отидем в спортния бар и да поразпитаем там.

– Тогава не можем просто така да оставим тия двамата. Може да ни пресрещнат в бара. Пък и отпред имаше четири мотора. Къде са другите двама?

– Не знам.

– Ей, я стига! – извика Големия стероид. – Издишахме се с пясък.

Рейчъл се приближи до двете мутри.

– Добре, ставайте.

И ги изчака да се изправят. Те я зяпнаха злобно. Рейчъл отпусна пистолета си и им заговори спокойно, като че ли винаги така се запознаваше с хората.

– Откъде сте, момчета?

– Защо?

– Защо ли? Защото се опитвам да ви опозная. Трябва да реша дали да ви арестувам.

– За какво? Той пръв започна.

– Поне аз видях нещо друго. Видях двама здравеняци да нападат по-дребен от тях.

– Беше влязъл в чужда собственост.

– Доколкото знам, влизането в чужда собственост не е основателно оправдание за нападение. Ако искате да проверим дали греша, продължавайте...

– Паръмп.

– Моля?

– От Паръмп сме.

– Вие ли сте собственици на тези три заведения?

– Не, само ги охраняваме.

– Ясно. Е, знаете ли какво, ако намерите другите двама, чиито мотори са отпред, и се върнете в Паръмп, ще забравя за случилото се.

– Не е честно. Той беше вътре и разпитваше...

– Аз съм от ФБР. Не ме интересува дали е честно. Съгласни ли сте?

След малко по-едрият се раздвижи и закричи към караваната. По-дребният го последва.

– Къде отивате? – изсумтя Рейчъл.

– Тръгваме си. Нали така ни каза.

– Добре. И да си сложите каските, господа.

Без да се обръща, по-едрият вдигна мускулестата си ръка и ни махна да се разкараме. По-дребният го видя и повтори жеста.

Рейчъл ме погледна.

– Надявам се да подейства.

Глава 32

Жените на задната седалка бяха ядосани, ала това не я интересуваше. Никога не се бе приближавала повече до Бакъс от онази нощ в Лос Анджелис. Нощта, през която го беше видяла да пада през стъклото в бездната, сякаш погълнала и последната следа от него.

До този момент. И нямаше да допусне да я спрат възраженията на двете проститутки, които седяха отзад в колата на Бош. Смущаваше я само решението ѝ да му позволи да шофира. Сега имаха две арестантки и ги возеха в частен автомобил. Това бе свързано с охраната им и Рейчъл още се колебаеше какво ще правят в спортния бар.

– Знам какво ще направим – докато се отдалечаваше от трите публични дома в края на улицата, каза Бош.

– И аз – отвърна тя. – Ще останеш с тях и аз ще вляза сама.

– Не, няма да се получи. Имаш нужда от подкрепление. Току-що доказахме, че не бива да се разделяме.

– Тогава?

– Ще заключа задните врати. Няма да могат да ги отворят.

– И какво ще им попречи да се прехвърлят отпред и да излязат?

– И къде ще идат? Няма друг избор, нали, госпожи?

Бош погледна в огледалото.

– Върви на майната си – отговори Мека. – Не можете да се отнасяте така с нас. Не сме извършили никакво престъпление.

– Както вече ви обясних, можем – отегчено възрази Рейчъл. – Взети сте под федерална охрана като свидетели. Официално ще бъдете разпитани и след това ще ви освободят.

– Ами тогава ни разпитайте сега и да приключваме.

Когато бе проверила шофьорската ѝ книжка, Рейчъл с изненада беше установила, че жената наистина се казва Мека Дорека Макинтайър. Какво име само!

– Е, Мека, не може така. Вече ти обясних и това.

Бош спря на чакъления паркинг пред спортния бар. Нямаше други коли. Той спусна всички прозорци с по два пръста и угаси мотора.

– Ще включа алармата – предупреди детективът. – Ако се прехвърлите отпред и отворите вратата, сирената ще се задейства. Тогава ще излезем от бара и ще ви настигнем. Затова не си правете труда, разбирате ли? Няма да се бавим много.

Рейчъл слезе и затвори вратата. Отново провери мобилния си телефон. Все още нямаше връзка. Видя, че Бош прави същото и поклаща глава. Реши, че ще използва телефона в спортния бар, ако имаше такъв, и ще се обади във вегаското оперативно бюро, за да съобщи какво е направила. Очакваше Шери Дей едновременно много да се ядоса и много да се зарадва.

– Между другото, имаш ли втори пълнител за зигзауъра? – попита Бош, когато стигнаха до рампата, водеща до вратата на караваната.

– Естествено.

– Къде е, на колана ти ли?

– Да, защо?

– Нищо, просто видях, че зад караваната ръката ти се заклеши под самото.

– Не се е заклешила. Просто... и какво искаш да кажеш?

– Нищо. Щях да кажа само, че винаги съм носил втория си пълнител в джоба на самото си. Това му дава тежест, нали разбираш. Затова, когато се наложи да отметнеш самото, тежестта сама го отстранява от пътя на ръката ти.

– Мерси за съвета – спокойно отвърна тя. – Сега може ли вече да се съсредоточим върху работата?

– Естествено, Рейчъл. Ти ли ще водиш?

– Ако не възразяваш.

– Ни най-малко.

Бош я последва нагоре по рампата. На Рейчъл ѝ се стори, че зърва усмивка на лицето му в отражението върху стъклото на вратата. Отвори я и удари звънчето, което извести за пристигането им.

Влязоха в малко пусто помещение. Надясно имаше билиардна маса – зеленият филц беше избелял от времето и лекьосан от разлети чаши. Макар да не бе голяма, масата заемаше прекалено много пространство в тясната стая. Дори разбиването на топките сигурно налагаше да държиш шека-та под ъгъл от четирийсет и пет градуса.

Наляво от вратата имаше бар с шест стола, три лавици с чаши и колекция от шишета алкохол. Не се мяркаше жива душа, но преди Рейчъл и Бош да извикат, черните завеси наляво от бара се разтвориха и отвътре излезе мъж. Очите му бяха сънени, въпреки че приближаваше пладне.

– Какво обичате? Малко сте подрали.

Рейчъл му показа служебната си карта и това като че ли го поразсъни. Беше шейсетинагодишен, предположи тя, макар че разрешената му от леглото коса и небръснатата бяла четина по бузите му може би

затрудняваха преценката ѝ.

Мъжът кимна, сякаш току-що бе решил някаква загадка.

– Вие сте сестрата, нали? – попита той.

– Моля?

– Вие сте сестрата на Том, нали? Той предупреди, че може да дойдете.

– Кой Том?

– Том Уолинг. Ти кой мислиш?

– Търсим човек на име Том, който вози клиенти от публичните домове. Той ли е Том Уолинг?

– Нали това ви казвам. Том Уолинг ми беше шофьор. Каза ми, че някой ден можело да го потърси сестра му. Обаче не спомена, че сте агент от ФБР.

Рейчъл кимна, като се постара да скрие изненадата си от дързостта и мащабите на плана на Бакъс.

– Как се казвате, господине?

– Билингс Рет. Собственик съм на това заведение и освен това съм кмет на града.

– Кмет на Клиър?

– Точно така.

Рейчъл усети, че нещо я потупва по ръката, и когато погледна надолу, видя папката със снимките. Бош ѝ я подаваше, ала стоеше настрана. Изглежда, разбираше, че е настъпил внезапен обрат. Сега всичко бе свързано повече с нея, отколкото с Тери Маккейлъб и даже със самия Бош. Тя взе папката, извади една от снимките на Джордан Шанди, направени от Маккейлъб, и я показа на Билингс Рет.

– Това ли е човекът, когото наричате Том Уолинг?

Рет имаше нужда само от няколко секунди.

– Той е. Чак до шапката на Доджърс. Хващаме всички мачове по сателита и Том беше голям запаянко на Доджърс.

– Значи е карал една от колите ви, така ли?

– Единствената. Фирмата ми не е голяма.

– И ви е казал, че ще дойде сестра му.

– Не – каза, че можела да дойде. И ми даде нещо.

Той се обърна и погледна лавиците зад бара. Откри каквото търсеше на най-горната, свали го и го подаде на Рейчъл. Пликът остави правоъгълник в праха на стъклото – явно отдавна лежеше там.

Върху него беше написано цялото ѝ име. Тя леко се завъртя, за да го скрие от Бош, и понечи да го отвори.

– Рейчъл – спря я детективът. – Не трябва ли първо да го обработиш?

– Няма значение. Знам, че е от него.

Тя разкъса плика. Вътре имаше картичка с ръкописен текст.

Скъпа Рейчъл,

Ако първа прочетеш тези редове, както се надявам, значи добре съм те обучил. Надявам се, че си в добро здраве и с бодър дух. И най-вече, надявам се, това означава, че си преживяла заточението си в оперативното бюро и отново си на върха. Надявам се, че онзи, който отнема, може и да дава. Никога не съм имал намерение да те обричам на гибел, Рейчъл. Сега моето намерение е с последното си действие да те спася.

Сбогом, Рейчъл

P.

Рейчъл бързо го препречете и го подаде през рамо на Бош. Докато детективът четеше, тя продължи с Билингс Рет.

– Кога ви го даде и точно какво ви каза?

– Беше преди около месец, плюс-минус няколко дни, и тогава ми съобщи, че заминава. Плати ми наема, рече, че искал да запази стаята, даде ми писмото и каза, че било за сестра му, която можело да дойде да го търси. И ето, че вие дойдохте.

– Не съм му сестра – изсумтя Рейчъл. – Кога за пръв път дойде в Клиър този човек?

– Не мога да си спомня точно. Преди три-четири години.

– Защо?

Рет поклати глава.

– Нямам представа. Защо хората отиват в Ню Йорк? Всеки си има основания. Той не сподели своите с мен.

– Как стана така, че постъпи при вас като шофьор?

– Един ден висеше тука и блъскаше топките на билиярда. Попитах го дали му трябва работа. Той отговори, че не би се отказал, и така се започна. Работеше на повикване, само когато някой поискаше кола. Повечето клиенти идват със свои коли.

– И тогава, преди три-четири години, ви се е представил като Том Уолинг, така ли?

– Не, представи ми се, когато нае караваната от мен. Това беше още когато пристигна в Клиър.

– Ами преди около месец? Нали казахте, че ви платил наема и си заминал?

– Да. Каза, че щял да се върне и искал да запази апартамента. Предплати го до края на август. Обаче тръгна да пътешества и оттогава не съм го виждал.

Отвън зави аларма. На мерцедеса. Рейчъл се обърна към Бош, ала той вече се насочваше към изхода.

– Аз ще се заема с това – заяви детективът.

Той излезе и я остави насаме с Рет. Рейчъл се обърна към него.

– Том Уолинг казвал ли ви е откъде е?

– Не, никога не е споменавал. Не говореше много.

– И вие никога не сте го питали.

– Маце, на такова място човек не задава въпроси. Хората, ето идват тук, не обичат да отговарят. Том въртеше геврека, получаваше по някой долар и от време на време идваше да поиграе на билиард. Не пиеше, само дъвчеше дъвка. Никога не си е имал работа с курвите и никога не закъсняваше с клиентите. Всичко това ме устройваше. Сега съм взел един шофьор, дето винаги...

– Не ме интересува какъв шофьор сте наели сега.

Камбанката зад нея извънтя и когато се обърна, тя видя Бош. Детективът ѝ кимна, че всичко е наред.

– Опитали да отворят вратата. Предполагам, че централното заключване не работи.

Рейчъл кимна и отново насочи вниманието си към Рет, гордия кмет на този град на бардаците.

– Господин Рет, къде е караваната на Том Уолинг?

– На хребета западно от града.

Рет се усмихна и показа гнилите си зъби.

– Искаше да е извън града. Каза ми, че обичал спокойствието. Затова го пратих там, зад Скалата на Титаник.

– Каква е тази Скала на Титаник?

– Ще разберете, когато стигнете там – ако сте гледали филма. А и един от ония модерни катерачи, дето идват тук, я надписа. Ще я видите. Тръгнете на запад по пътя зад бара и ще стигнете. Просто гледайте за потъващия кораб.

Глава 33

Седях при двете жени в мерцедеса. Бях пуснал климатика, за да ги поохладя. Рейчъл още беше в бара и разговаряше по телефона с Шери Дей, за да координира пристигането на подкрепление. Предполагах, че агентите скоро ще се появят в небето с хеликоптери и ще връхлетят със сила Клиър, щата Невада, Следата бе прясна. Бяха съвсем близо.

Опитах се да заговоря двете момичета – трудно можех да мисля за тях като за жени въпреки заниманието им и факта, че бяха достатъчно възрастни. Сигурно знаеха всичко за мъжете, обаче като че ли не знаеха нищо за света. В мислите ми те бяха просто момичета, които бяха поели по лошия път или пък ги бяха отвлекли. Започвах да разбирам думите на Рейчъл.

– Том Уолинг влизал ли е в караваната, за да използва услугите на момичетата? – попитах ги.

– Поне аз не знам – отвърна Тами.

– Някой каза, че сигурно е педал или нещо такова – прибави Мека.

– И защо?

– Щото живееше като отшелник – поясни Мека. – И никога не е искал пътка, въпреки че Тауни щеше да му даде безплатно като на другите шофьори.

– Много ли са шофьорите?

– Той беше единственият тукашен – побърза да се намеси Тами, която явно не искаше да отстъпи първенството на Мека. – Другите идват от Вегас. Някои са на работа в казината.

– Щом във Вегас има шофьори, защо клиентите са наемали Том да ходи чак дотам, за да ги взима?

– Не са го наемали – отговори Мека.

– Понякога го наемаха – поправи я Тами.

– Да, ама само понякога. Тъпанарите. Обикновено обаче го викахме, когато някой идваше за по-дълго, наемаше каравана от Билингс и после му трябваше кола, за да се прибере шофьорите от казината не чакат чак толкова дълго. Осен ако не си голям мангизлия, а мангизлиите...

– Какво мангизлиите?

– Мангизлиите сигурно изобщо не идват в Клиър.

– В Паръмп имат по-готини момичета – делово поясни Тами, като че ли това бе чисто технически недостатък и не се отнасяше лично до

нея.

– Пък и е малко по-близо и путките струват повече – рече Мека. – Затова тук в Клиър идват скромните клиенти.

Говореха като истински експерти по маркетинг. Опитах се да насоча разговора към интересуващата ме тема.

– Значи Том Уолинг обикновено е идвал тук и е карал клиентите обратно до Лас Вегас или там, откъдето са идвали.

– Точно така.

– Да.

– И тия хора, клиентите де, могат да останат напълно анонимни. Вие не им проверявате личните карти, нали? Могат да се представят под всякакво име.

– Аха. Освен ако нямат вид на двайсет и една годишни.

– Да, винаги проверяваме личните карти на младежите.

Сега виждах как е можело да стане, как Бакъс е можел да залавя клиенти на публичните домове. Когато бяха взимали мерки да запазят в тайна името си и да скрият, че са ходили в Клиър, те неволно се бяха превръщали в идеални жертви. Това също се вписваше в известното за демоните, които развихряха неговата убийствена ярост. Профилът в папката за Поета показваше, че патологичността на Бакъс идва от връзката му с баща му, който външно се бе представял за идеален агент на ФБР, герой и добър човек, обаче Вътрешно беше тормозил жена си и си на си до такава степен, че тя бе избягала, защото бе имала такава възможност, Докато детето се беше затворило в свят на фантазии, включващ убийството на насилника.

Съзнавах, че нещо липсва. Лойд Рокланд, мъжът, който беше взел кола под наем. Той не бе имал нужда от шофьор. Тогава как се вписваше в картината?

– Някоя от вас познава ли този човек? Казвал се е Лойд.

– Умрял ли е?

– Да, умрял е. Лойд Рокланд. Познавате ли го?

Не го познавах. Разбирах, че няма голяма вероятност, Рокланд бе изчезнал през 2002 година. Опитах се да измисля обяснение, което да впише Рокланд в теорията.

– Сервирате алкохол в караваната, нали?

– Ако клиентът пожелае, можем да му го осигурим – отвърна Мека. – Имаме лиценз.

– Добре, какво става, когато някой пристигне чак от Вегас с кола и толкова се напие, че не може да кара обратно?

– Може да пренощува тук – отвърна тя. – Може да наеме стая, ако си плати.

– Ами ако иска да се прибере? Ако се налага да се върне?

– Може да се обади и кметът ще се погрижи за него. Шофьорът ще го закара с неговата кола и после ще се прибере с някоя от колите на казината или с нещо друго. Всичко се нарежда.

Кимнах. Всичко се нареждаше и за моята теория. Рокланд можеше да се е напил и да се е наложило да го закара шофьорът – Бакъс. Само че не го бе закарал във Вегас. Знаех, че ще трябва да помоля Рейчъл да провери останките на Рокланд за високо алкохолно равнище. Това щеше да е поредното потвърждение.

– Цял ден ли ще висим тука? – попита Мека.

– Не знам – отвърнах и погледнах вратата на караваната.

Рейчъл се опитваше да говори тихо по телефона, тъй като Билинг Рет седеше в другия край на бара и се правеше, че решава кръстословица, ала явно се напрягаше да я чуе.

– Кога предвиждате да пристигнете? – попита тя.

– До двайсет минути ще излетим и след още двайсет сме при теб – отвърна Шери Дей. – Стой и чакай, Рейчъл.

– Ясно.

– Познавам те, Рейчъл. Знам какво ти се ще да направиш. Не влизай в караваната на заподозрения, докато не пристигнем. Остави специалистите да си свършат работата.

Рейчъл насмалко не отговори, че Дей изобщо не я познава и че не разбира абсолютно нищо. Но премълча.

– Ясно – повтори тя.

– Ами Бош? – попита Дей.

– Какво по-точно?

– Искам да стои настрани.

– Това няма да е много лесно, тъй като той откри това място. Всичко това е благодарение на него.

– Разбирам, но накрая и ние щяхме да го намерим. Винаги го намираме. Ще му благодарим, но после трябва да го отстраним.

– Ами, кажи му го ти.

– Ще му го кажа. Разбрахме ли се? Трябва да се свържа с „Нелис“.

– Разбрахме се. Ще се видим след час.

– Още нещо, Рейчъл. Защо не си там със служебната кола?

– Предчувствието си беше на Бош, той искаше да шофира. Какво значение има?

– Така си му отстъпила контрола над ситуацията.

– Казваш го след свършения факт. Мислехме, че може да научим нещо за изчезналите хора, а не да стигнем до...

– Няма нищо, Рейчъл. Не биваше да повдигам този въпрос. Трябва да затварям.

Дей прекъсна връзката. Рейчъл не можеше да затвори, защото кабелът на слушалката беше опънат през бара. Тя я протегна на Рет, който остави молива си, приближи се, взе я и я сложи върху вилката.

– Благодаря, господин Рет. След около час тук ще кацнат Два хеликоптера. Сигурно точно пред вашата каравана. С вас Че поговорят неколцина агенти. По-официално от мен. Сигурно ще разговарят с много хора във вашия град.

– Не е хубаво за бизнеса.

– Навярно сте прав, но колкото по-отзивчиви са хората, толкова по-скоро ще ви оставят на мира.

Тя не спомена нищо за тълпите репортери, които сигурно щяха да връхлетят Клиър, щом узнаеха, че градчето с публичните домове в пустинята през всички тези години е подслонявало Поета и че пак тук е избрал последните си жертви.

– Ако агентите питат къде съм, кажете им, че съм отишла при караваната на Том Уолинг.

– Стори ми се, че ви казаха да не ходите там.

– Просто им кажете каквото ви помолих, господин Рет.

– Дадено.

– Между другото, ходили ли сте там, откакто той е дошъл да ви съобщи, че заминава за известно време?

– Не. Той си плати наема, така че не ми е работа да душа около вещите му. Тук в Клиър не правим така.

Рейчъл кимна.

– Добре, господин Рет, благодаря за съдействието.

Той сви рамене, сякаш за да каже, че или не е имал друг избор, или че съдействието му е било минимално. Рейчъл се обърна и тръгна към вратата. Когато стигна до нея обаче, се поколеба. Бръкна под блейзъра си, свали втория пълнител за пистолета от колана си, претегли го в ръка и го пхна в джоба си. Излезе и се качи в мерцедеса до Бош.

– Е, побесня ли агент Дей? – попита той.

– Не. Нали осъществихме поврат в следствието – как може да е

бясна?

– Не знам. Някои хора имат способността да побесняват, каквото и да правиш.

– Цял ден ли ще висим тука? – обади се от задната седалка Мека.

Рейчъл се обърна и погледна двете жени.

– Отиваме до западния хребет, за да проверим една каравана. Можете да дойдете с нас и да останете в колата или да чакате в бара. Пристигат още агенти. Сигурно ще могат да ви разпитат тук, без да се налага да ви водят във Вегас.

– Слава Богу – въздъхна Мека. – Ще чакам тук.

– И аз – присъедини се към нея Тами.

Бош ги пусна да слязат.

– Просто чакайте тук – извика им Рейчъл. – Ако се върнете в караваната си или отидете другаде, само ще ги вбесите.

Те не обърнаха внимание на предупреждението ѝ. Рейчъл ги проследи с поглед как се качват по рампата и влизат в бара. Бош седна зад волана и включи на задна.

– Сигурна ли си? – попита той. – Предполагам, че агент Дей ти е казала да чакаш подкреплението.

– Освен това ми каза, че едно от първите неща, които щяла да направи, е да те отпрати. Искаш ли да чакаш да ти бие шута, или предпочиташ първо да видиш караваната?

– Караваната, разбира се. Нали не се налага да мисля за кариерата си.

Минахме по черния път, към който ни беше насочил Билингс Рет и който се издигаше по склона на около километър и половина западно от Клиър. После продължаваше по равното и завиваше зад червеникавооранжева скала – точно каквато я бе описал Рет. Приличаше на задния край на огромен пътнически кораб, щръкнал под шейсетградусов ъгъл нагоре и потъващ в морето. Поне според филма. Катерачът, за когото беше споменал кметът, се бе изкачил до съответното място на върха и беше написал с бяла боя „Титаник“.

Не спряхме да се възхитим на скалата и надписа. Заобиколих я и скоро стигнахме до малка каравана, поставена върху бетонни блокове. До нея имаше стара кола със спукани гуми и варел за бензин, използван за изгаряне на отпадъци. От другата страна видях голям резервоар за гориво и електрически генератор.

За да запазя евентуалните следи на местопрестъплението, спрях на известно разстояние и угасих двигателя. Забелязах, че генераторът не работи. Над мястото бе надвиснала някаква неподвижност, която му придаваше зловещ вид. Испитах реално усещане, че съм стигнал на края на света, място на пълен мрак. Зачудих се дали Бакъс е водил жертвите си тук, дали това е бил краят на света за тях. Сигурно, заключих. На това място чакаше злото.

Рейчъл наруши тишината.

– Е, само ще зяпаме ли, или ще влезем вътре?

– Просто чаках ти да предложиш.

Тя слезе, слязох и аз. Срегнахме се пред колата. И тогава Забелязах, че малките горни прозорчета на караваната са отворени, което не се очаква от човек, задълго напускащ си. След това откритие идваше миризмата.

– Усети ли?

Рейчъл кимна. Смъртта витаеше във въздуха. Много по-страшна, много по-силна, отколкото в Зайзикс. Инстинктивно разбрах, че няма да открием тук заровените тайни на убиеца. Не и тоя път. В караваната имаше труп, поне един, който се разлагаше незаровен.

– С последното си действие – промълви Рейчъл.

– Моля?

– Писмото. Така пишеше в писмото.

Кимнах. Тя мислеше за самоубийство.

– Смяташ ли?

– Не знам. Да проверим.

Бавно тръгнахме напред. Мълчахме. Миризмата се усили и разбрахме, че мъртвецът се е пържил в караваната доста дълго.

Приближих се до прозореца отляво на вратата, долепих ръце до стъклото и надзърнах в мрака. Докосването на дланите ми до прозореца вдигна рояк бръмчащи мухи в караваната. Те започнаха да се блъскат в стъклото в опит да излязат, сякаш гледката и вонята вътре бяха твърде много дори за тях.

На прозореца нямаше завеса, обаче от тоя ъгъл не виждах почти нищо – поне не забелязах тялото. Имаше нещо като малка дневна с кушетка и стол. На масата видях две купчини книги с твърди корици. Зад стола имаше етажерка с претъпкани лавици.

– Нищо – казах.

Отдръпнах се от прозореца и плъзнах поглед по дължината на караваната. Видях, че Рейчъл се втренчва във вратата, после в бравата.

Хрумна ми нещо, нещо, което не се вписваше.

– Рейчъл, защо ти е оставил писмо в бара?

– Моля?

– Писмото. Оставил го е в бара. Защо точно там? Защо не тук?

– Предполагам, че е искал непременно да го получа.

– Даже да не го беше оставил там, ти пак щеше да дой-ш тук. И щеше да го намериш.

Рейчъл поклати глава.

– Какво искаш да кажеш? Не разби...

– Не натискай бравата, Рейчъл. Да почакаме.

– Какви ги говориш?

– Това не ми харесва.

– Защо не огледаш отзад? Може да има друг прозорец, през който да видиш нещо.

– Добре, ще проверя. Ти само чакай.

Рейчъл не отговори. Заобиколих отляво, прескочих теглича и тръгнах към другата страна. Но после спрях и се запътих към варела.

Той бе една трета пълен с овъглени останки. На земята имаше дръжка от метла, също овъглена в единия край. Вдигнах я и започнах да ровя в пепелта, както бях сигурен, че е правил Бакъс, докато е горял огънят. Беше искал непременно да изгори всичко.

Изглежда, че бе горил главно хартия и книги. Нямахме нищо запазено, докато не се натъкнах на почерняла и стопена кредитна карта. Не успях да прочета нищо, обаче предполагах, че криминалистите ще я свържат с някоя от жертвите. Продължих да ровя и видях парчета стопена черна пластмаса. После забелязах книга, изгоряла до неузнаваемост отвън, но някои страници отвътре бяха частично запазени. Извадих я и предпазливо я разтворих. Приличаше на поезия, макар че не можех да съм сигурен. Между две страници намерих полуизгоряла касова бележка. От името на книжарницата бяха запазени думите „Бук Кар“.

– Бош? Къде си?

Пуснах книгата във варела и забих в пепелта дръжката от метла. Запътих се към задната страна на караваната, видях още един отворен прозорец и изсумтях:

– Чакай малко.

Рейчъл чакаше. Започваше да губи търпение. Чуваше далечния вой на хеликоптери, които се приближаваха над пустинята. Знаеше, че е

изпуснала последния си шанс. Щяха да я отстранят, дори можеше да я накажат заради отношенията ѝ с Бош.

Тя отново погледна бравата. Замисли се за Бакъс и дала това може да е последният му ход. Дали тези четири години в пустинята му бяха достатъчни? Дали беше убил Тери Маккейлъб и ѝ бе пратил джипиеса само за да я доведе? Замисли се за писмото, което ѝ беше оставил и в което ѝ казваше, че я е обучил добре. Обзе я гняв, гняв, който настояваше да отвори вратата и...

– Имаме труп! – извика Бош от другата страна на караваната.

– Какво? Къде?

– Ела отзад. Виждам го. Има легло и виждам труп. Отпреди два-три дни. Не виждам лицето.

– Добре, нещо друго?

Тя зачака. Бош не отговори. Рейчъл постави ръка на бравата и я натисна.

– Вратата не е заключена.

– Не я отваряй, Рейчъл! – извика Бош. – Мисля... Мисля, че има газ. Усещам друга миризма освен на трупа. Нещо друго освен очевидното. Нещо под повърхността.

Рейчъл се поколеба, но после натисна бравата докрай и откряна вратата.

Не се случи нищо.

Тя бавно отвори. Отново нищо. Мухите заизлитаха покрай нея и Рейчъл ги отпъди с ръка от очите си.

– Влизам, Бош.

Тя пристъпи в караваната. Още мухи. Бяха навсякъде. И тогава миризмата я връхлетя отвсякъде и стомахът ѝ се сви.

Очите ѝ се приспособиха към сумрака след ярката светлина навън и тя видя снимките. Бяха натрупани върху масите, други бяха залепени по стените и хладилника. Снимки на жертви, живи и мъртви, плачещи, умоляващи, окаяни. Кухненската маса бе превърната в работно бюро. Имаше лаптоп, свързан с принтер, и три купчинки снимки. Рейчъл вдигна най-голямата и започна да ги преглежда. Някои от мъжете на снимките бяха изчезналите, чиито фотографии носеше със себе си. Това обаче не бяха семейни снимки като нейните. Това бяха снимки на жертви. Мъже, чиито очи умоляваха обектива, молеха за прошка и милост. Рейчъл забеляза, че всички фотографии са снимани отгоре – убиецът, Бакъс, заемаше доминираща позиция, насочваше обектива надолу към жертвите си, които го умоляваха да им подари живота.

Не можеше да ги гледа повече. Остави ги и взе втората купчина. Тези снимки бяха по-малко и на повечето имаше жена с две деца. Бяха правени в търговски комплекс. Остави и тях и тъкмо се канеше да премести фотоапарата, затискащ третата купчина, когато Бош влезе в караваната.

– Какво правиш, Рейчъл?

– Не се бой. Имаме пет, може би даже десет минути. Ще излезем веднага щом чуем хеликоптерите и ще оставим караваната на екипа за анализ на местопрестъпления. Просто искам да видя дали...

– Не говоря за това, че си изпреварила другите агенти. Това не ми харесва – че вратата е отворена. Нещо не е...

Той замълча – беше видял снимките.

Рейчъл отново се обърна към масата и вдигна фотоапарата, оставен върху последната купчина снимки. И видя себе си. Трябваша й няколко секунди, за да дойде на себе си, но после разбра къде е фотографирана.

– Той през цялото време е бил с мен – промълви тя.

– Какви ги говориш?

– Това е на „О'Хеър“. Транзитният ми престой. Бакъс ме е наблюдавал.

Рейчъл бързо прегледа снимките. Бяха шест, всички от Деня на пътуването й. На последната Рейчъл и Шери Дей се поздравяваха в багажната зала. Шери държеше табела, на която пишеше „БОБ БАКЪС“.

– Той ме е наблюдавал!

– Както е наблюдавал Тери.

Бош бръкна в таблата на принтера и с показалците на двете си ръце извади снимката за ръбовете, без да оставя отпечатъци Това очевидно бе последната фотография, която беше принтирал Бакъс. Виждаше се двуетажна къща с автомобил комби на отбивката. До предната лява врата стоеше старец и гледаше връзка ключове, като че ли търсеше ключа за колата.

Бош подаде снимката на Рейчъл.

– Кой е този човек?

Тя дълго я гледа.

– Не знам.

– А къщата?

– Никога не съм я виждала.

Детективът се обърна да остави фотографията в таблата, така че криминалистите да я намерят в първоначалното й положение.

Рейчъл мина зад него и продължи по коридора към една затворена

врата. Преди да стигне до нея, надникна в отворената баня. Във ваната имаше две възглавници и одеяло. Спомни си информацията за Бакъс и я обзе физическо отвращение.

Излезе от банята, тръгна към затворената врата в дъното на коридора и попита:

– Там ли го видя?

Бош се обърна към нея.

– Рейчъл...

Рейчъл не спря. Натисна бравата и отвори вратата. Чух отчетливо металическо изщракване, което разумът ми не свърза с никаква ключалка. Рейчъл замръзна.

– Хари?

– Какво има?

– Хари!

Тя се обърна в тесния коридор. Погледнах покрай нея и видях трупа на леглото. Мъжко тяло, отпуснато по гръб, с черна каубойска шапка, която скриваше лицето. Пистолет в дясната ръка. Огнестрелна рана отляво на гърдите.

Навсякъде около нас бръмчаха мухи. Чух високо съска-не, проврях се покрай нея и видях фитила на пода – химически фитил, плитка от жици, обработени с химикали, за да горят при всякакви условия, дори под вода.

Фитилът гореше адски бързо. Не можехме да го спрем.

Около метър и половина се виеше по пода, после изчезваше под леглото. Рейчъл се наведе и посегна да го измъкне.

– Недей! Това може да го възпламени. Нищо не можем да направим – трябва да се махаме оттук.

– Не! Не можем да изгубим уликите! Трябва...

– Няма време, Рейчъл! Бягай! Веднага!

Избутах я в коридора и с тяло ѝ препречих пътя назад. Започнах да отстъпвам заднишком, вперил поглед във фигурата на леглото. Когато реших, че Рейчъл се е отказала да се съпротивлява, се обърнах. Тя само това чакаше – провря се покрай мен и викна:

– Трябва да вземем ДНК!

Влезе в стаята и се хвърли към леглото. Ръката ѝ се стрелна и смъкна шапката на мъртвеца от лицето му, разкривено и посивяло от разложението. После тя се обърна и хукна към вратата.

Възхитих се на бързия ѝ ум, на онова, което току-що беше направила. По вътрешната кожена лента на шапката със сигурност имаше клетки от кожа, които да съдържат телесната ДНК. Рейчъл мина покрай мен, тичаше към изхода. Погледнах към пода и видях, че пламъкът на фитила потъва под леглото. Втурнах се по петите ѝ.

– Той ли беше? – извика през рамо Рейчъл.

Разбрах какво ме пита. Дали трупът на леглото е на мъжа, който се е появил на яхтата на Тери Маккейлъб. Дали е Бакъс.

– Не знам. Бягай!

Стигнах до вратата две секунди след нея. Тя вече тичаше по пътя към Скалата на Титаник. Последвах я. Бях направил само пет-шест крачки, когато експлозията разцепи въздуха зад мен. Ударната вълна ме връхлетя с цялата си оглушителна сила и ме повали по очи на земята. Спомних си свиването на кълбо и претъркалянето от казармата и тази маневра ми осигури още няколко метра разстояние от взрива.

Времето се накъса и забави ход. Тичах. В следващия момент бях на четири крака с отворени очи и се опитвах да вдигна глава. Нещо за миг затъмни слънцето и видях, че караваната се носи на десет метра височина над мен. Стените и покривът ѝ бяха непокътнати и тя сякаш висеше във въздуха. После с трясък се стовари на десетина метра пред мен. Ръбовете на алуминиевите ѝ стени бяха остри като бръснач. Падането ѝ на земята прозвуча като верижна катастрофа на пет коли.

Погледнах небето за други падащи предмети и видях, че е чисто. Обърнах се към предишното място на караваната, където пламтеше огнено кълбо, бълващо черен дим. Всичко на площадката бе унищожено от експлозията и огъня. Леглото и мъжа ги нямаше. Бакъс беше подготвил сцената идеално.

Изправих се, обаче не съвсем стабилно, защото тъпанчетата ми все още реагираха и не можех да пазя равновесие. Струваше ми се, че се намирам в тунел и че от двете ми страни профучават влакове. Искаше ми се да запуша уши с длани, но знаех, че няма да има полза. Шумът кънтеше в самия мен.

Преди взрива Рейчъл се беше намирала само на няколко метра от мен, само че сега не я виждах. Заклатушках се из дима. Започвах да си мисля, че е попаднала под караваната.

Накрая обаче я намерих на земята отляво на останките. Лежеше неподвижно в праха. Черната шапка се въргалаше до нея като символ на смъртта.

– Рейчъл?

Клекнах и първо я огледах, без да я докосвам. Тя лежеше по корем и косата ѝ скриваше очите ѝ. Леко отметнах кичурите от лицето ѝ и това движение ми напомни за дъщеря ми. Когато отдръпнах ръка, забелязах кръв по опакото на дланта си и чак сега осъзнах, че съм пострадал. Реших да мисля за това по-късно.

– Рейчъл?

Не виждах дали диша. Сетивата ми сякаш се подчиняваха на теорията за доминото. След като бях изгубил слуха си, поне временно, координацията на другите ми сетива хич Я нямаше. Потупах я по бузата.

– Хайде, Рейчъл, свести се.

Не исках да я обръщам, тъй като се опасявах от незабележими травми, които можех да усложня. Пак я потупах по бузата, този път по-силно. Поставих длан на гърба ѝ с надеждата, че ще усетя надигането и спускането от дишането ѝ, също като с дъщеря ми.

Нищо. Опрях ухо до гърба ѝ, обаче това беше смехотворно с оглед на състоянието ми в момента. Просто инстинкт, който изпреварваше логиката. Тъкмо си мислех, че не ми остава друго освен да я преобърна, когато видях, че пръстите на дясната ѝ ръка помръдват и се свиват в юмрук.

Рейчъл изведнъж надигна глава от земята и изпъшка. Достатъчно високо, за да я чуя.

– Добре ли си, Рейчъл?

– Аз... аз... в караваната има веществени доказателства. Ще ни трябват.

– Караваната вече я няма, Рейчъл. Няма я.

Тя с усилие се обърна и седна. Очите ѝ се ококориха при вида на горящите останки. Забелязах, че зениците ѝ са разширени. Имаше мозъчно сътресение.

– Какво си направил? – обвинително ме попита Рейчъл.

– Нищо. Вътре е имало бомба. Когато ти отвори вратата на спалнята...

– Уф!

Тя започна да върти глава, сякаш за да раздвижи шията си. И видя черната каубойска шапка на земята до себе си.

– Какво е това?

– Шапката му. Ти я взе на излизане.

– ДНК?

– Да се надяваме. Макар че не съм сигурен каква полза Ще имаме от това.

Рейчъл отново погледна пламтящата площадка на караваната. Намирахме се прекалено близо. Усещах топлината на огъня, но все още не бях сигурен, че за Рейчъл е безопасно Да се движи.

– Легни, Рейчъл. Мисля, че имаш мозъчно сътресение. Да имаш и други травми.

– Да, така ще е най-добре.

Тя отпусна глава на земята и се втренчи в небето. Тази поза ми хареса и последвах примера ѝ. Все едно бяхме на плаж или нещо подобно. Ако беше нощ, можехме да броим звездите.

Усетих приближаването на хеликоптерите още преди да ги чуя. Дълбоко вибриране в гърдите ме накара да погледна на юг и видях двата военни хеликоптера, които се спускаха над Скалата на Титаник. Немоощно вдигнах ръка и им махнах.

Глава 34

– Какво стана, по дяволите?

Лицето на специален агент Рандал Алпърт беше сковано и почти лилаво. Чакаше ги в хангара в „Нелис“. Политическият му инстинкт очевидно ту беше подсказал да не ходи лично на местопрестъплението. На всяка цена трябваше да се дистанцира от реакцията, която щеше да бъде предизвикана от експлозията в пустинята и навярно да стигне чак до Вашингтон.

Рейчъл Уолинг и Шери Дей стояха в огромния хангар и се готвеха за конското. Рейчъл не отговори на въпроса му, тъй като смяташе, че е само началото на тирадата. Реагираше бавно – все още малко ѝ се виеше свят от взрива.

– Попитах ви нещо, агент Уолинг!

– Той е поставил бомба – отвърна Шери Дей. – Знаел е, че тя...

– Попитах нея, не теб – излая Алпърт. – Искам агент Уолинг да ми каже точно защо не е могла да изпълни заповедта и как така цялата тази история тотално се е прецакала.

Рейчъл разпери ръце, сякаш за да покаже, че не е можела да направи абсолютно нищо, за да не допусне случилото се в пустинята.

– Щяхме да изчакаме групата за оглед на местопрестъпление – рече тя. – Както ме инструктира агент Дей, намирахме се на разстояние от караваната, но усетихме, че мирише на труп, и решихме, че вътре може да има някой жив. И Ранен.

– И как така ви хрумна тази идея, след като само сте Усетили миризма на труп?

– На Бош му се стори, че чува нещо.

– А, да, старият номер със зова за помощ.

– Не, наистина. Обаче сигурно е бил вятърът. Вятърът в пустинята е доста силен. Малките прозорчета бяха оставени Творени. Сигурно е свирил в тях.

– Ами вие? И вие ли го чухте?

– Не.

Алпърт погледна Дей, после пак Рейчъл. Сякаш я пронизваше с очи. Ала тя знаеше, че версията ѝ я бива, и нямаше да отстъпи. Бяха я измислили с Бош. Алпърт не можеше да му направи нищо. Не можеше да обвинява и нея, след като беше действала по сигнал на Бош. Можеше

да бъде колкото си иска, но нищо повече.

– Знаете ли какъв е проблемът с тази ваша версия? Числото. Множественото число. Имаште задача да наблюдавате Бош. А не да го включвате в разследването. Не да се качвате в колата му и да идвате тук. Не заедно да разпитвате свидетели и заедно да влизате в караваната.

– Разбирам, но при дадените обстоятелства реших, че е в интерес на следствието да обединя нашата информация и възможности. Честно казано, агент Алпърт, Бош беше човекът, който откри това място. Ако не беше той, сега нямаше да разполагаме с всичко това.

– Не се заблуждавайте, агент Уолинг. И ние щяхме да го намерим.

– Знам, но бързината е важен фактор. Сам го казахте след сутрешното съвещание. Директорът щеше да даде пресконференция. Исках да ускоря хода на следствието, за да имаме колкото може повече информация.

– Е, можете да забравите за това. Сега не знаем с какво разполагаме. Той отложи пресконференцията и ни даде срок до утре на обяд да разберем какво се е случило там.

Шери Дей се прокашля и рискува отново да се намеси.

– Това е невъзможно – заяви тя. – В момента събират останките в безброй найлонови пликосе. Идентификацията и причината за смъртта ще отнемат седмици, ако изобщо се окажат възможни. За щастие, изглежда, че агент Уолинг е успяла да вземе ДНК проба от трупа и това ще ускори нещата, но нямаме сравнителен материал и...

– Може би не сте слушали какво казах преди десет секунди, обаче нямаме седмици на разположение – прекъсна я Алпърт. – Имаме по-малко от едно денонощие.

Той им обърна гръб и постави ръце на кръста си в поза, показваща бремето, което се е стоварило върху плещите му като единствения интелигентен и чаткаш нещата агент на земното кълбо.

– Тогава да се върнем там – каза Рейчъл. – Може да намерим в развалините нещо, което да...

– Не! – изкрещя Алпърт и рязко се извъртя към тях. – Де е необходимо, агент Уолинг. Вече направихте достатъчно.

– Познавам Бакс, наясно съм със случая. Трябва да присъствам на местопрестъплението.

– Аз решавам кой трябва да присъства там. Искам да се върнете в оперативното бюро и да започнете подготовката на документите за този провал. Искам ги на бюрото си до утре в осем сутринта. Искам

подробно изброяване на всичко, каквото сте видели в караваната.

Зачака да види дали Рейчъл ще оспори заповедта. Тя запази мълчание и това, изглежда, го успокои.

– Вижте, медиите са ме обсадили отвсякъде. Какво да им съобщим, за да не издадем нещо важно и да не поставим в неловко положение директора?

Дей сви рамене.

– Нищо. Кажете им, че директорът утре ще даде изявление, и точка.

– Няма да се получи. Трябва да им дадем нещо.

– Не им давайте Бакс – обади се Рейчъл. – Кажете им, че агентите са искали да разговарят с някой си Томас Уолинг във връзка със следствието за изчезналите мъже. Но Уолинг поставил бомба в караваната си и тя избухнала, докато агентите се намирали в района.

Алпърт кимна. Звучеше му добре.

– Ами Бош?

– Аз изобщо не бих го споменавала. Нямаме никаква власт над него. Ако някой репортер се свърже с Бош, може да Разкрие цялата история.

– И трупа. Да съобщим ли, че е на Уолинг?

– Ще съобщим, че не знаем, защото е вярно. Предстои идентифицирането му и така нататък. Това би трябвало да им е достатъчно.

– Ако отидат в публичните домове, репортерите ще научат цялата история.

– Не, няма. Не сме я разкривали на никого.

– Между другото, какво стана с Бош?

На този въпрос отговори Дей.

– Взех показанията му и го освободих. Замина за Вегас.

– Ще си мълчи ли за случая?

Дей погледна Рейчъл, после отново Алпърт.

– Нека кажем така: той няма да потърси никого, с когото да сподели. И стига да не споменаваме за него, никой няма да има основание да го потърси.

Алпърт отново кимна и извади мобилен телефон.

– Когато приключим тук, трябва да се обадя във Вашингтон. Какво ви подсказва инстинктът, Бакс ли е бил в онази каравана?

Рейчъл се поколеба. Не искаше да отговори първа.

– Засега не е възможно да се каже – отвърна Дей. – Ако питате дали трябва да съобщите на директора, че сме го открили, предварителният ми отговор е не, не му казвайте такова нещо. Спокойно може да е

единайсетата му жертва и има вероятност никога да не установим самоличността ѝ. Просто мъж, който е отишъл в някой от публичните домове и Бакъс го е причакал.

Алпърт погледна Рейчъл в очакване на нейния отговор.

– Фитилът – рече тя.

– Да?

– Беше дълъг. Все едно е искал да видя трупа, но да не се приближавам прекалено. Обаче също е искал да се махна оттам.

– И?

– Лицето на мъртвеца беше покрито с черна каубойска шапка. Спомням си, че в самолета от Репид Сити видях мъж с черна каубойска шапка.

– За Бога, вие сте пътували от Южна Дакота. Нима тай всички не носят каубойски шапки?

– Само че той беше в самолета с мен. Мисля, че всичко това е инсценирано. Писмото в бара, дългият фитил, снимките в караваната и черната шапка. Той е искал да се махна оттам навреме, за да съобща на света, че е мъртъв.

Алпърт не отговори и се втренчи в мобилния си телефон.

– Все още не знаем много неща, Рандал – каза Дей. Той прибра телефона обратно в джоба си.

– Добре. Агент Дей, тук ли е колата ви?

– Да.

– Закарайте агент Уолинг в оперативното бюро.

И ги освободи, но не и преди намръщено да погледне Рейчъл.

– Не забравяйте, агент Уолинг, на бюрото ми в осем.

– Дадено – обеща тя.

Глава 35

Елинор Уиш отвори вратата и това ме изненада. Тя отстъпи назад и ме пусна да вляза. – Не ме зяпай така, Хари – каза бившата ми жена. – Останал си с впечатлението, че постоянно ме няма, че работя всяка нощ и я оставям с Марисол. Не е така. Обикновено работя само три-четири нощи седмично.

Вдигнах ръце в знак, че се предавам, и тя забеляза бинта на дясната.

– Какво ти се е случило?

– Порязах се на парче метал.

– Какъв метал?

– Това е дълга история.

– Онова нещо в пустинята днес ли?

Кимнах.

– Трябваше да се сетя. Ще те боли ли, когато свириш на саксофон?

Отегчен от пенсионерския си живот, преди година бях започнал да взимам уроци от един пенсиониран джазмен, на когото се бях натъкнал в хода на едно разследване. Веднъж, когато отношенията ни с Елинор бяха добри, бях взел инструмента със себе си и й изсвирих една мелодия, наречена „Приспивна песен“. Харесай.

– Всъщност и без това вече не свиря.

– Защо?

Не исках да казвам, че учителят ми е починал и музиката за известно време е отпаднала от живота ми.

– Учителят ми искаше да премина от алт на тенор – най-малко на петнайсет-двайсет километра разстояние от него.

Тя се усмихна на неубедителната ми шега и с това приключихме темата. Бях я последвал до кухнята, където имаше покрита с филц маса за покер – с петна от мляко с корн флейкс, благодарение на Мади. Елинор беше раздала шест ръце открити карти за упражнение. Седна и започна да събира картите.

– Не спирай заради мен – казах. – Отбих се само да видя дали може да сложа Мади да си легне. Къде е тя?

– Марисол я къпе. Обаче тази вечер исках аз да я приспя. Последните три нощи бях на работа.

– Уф, добре, няма нищо. Тогава само ще й кажа здрасти. И чао.

Довечера си заминавам.

– Тогава защо не я приспиш ти? Купих й нова книжка. Ей там е, на плота.

– Не, Елинор, ти я приспи. Само ще остана, за да я видя, защото не знам кога ще се върна.

– Още ли работиш по случая?

– Не, днес като че ли приключих.

– Гледах новините по телевизията. Не казаха почти нищо. Какво се е случило?

– Това е дълга история.

Не ми се разказваше пак. Отидох при плота, за да погледна книжката, която беше купила. Казваше се „Големият ден на Били“ и на корицата имаше маймуна, изправена на най-високото стъпало в нещо като церемония за награждаване на олимпийски шампиони. Тъкмо й връчваха златен медал. Лъвът беше получил сребърния, а слонът – бронзовия.

– Ще се върнеш ли на работа в управлението?

Канех се да отворя книгата, обаче я оставих и погледнах Елинор.

– Все още обмислям. Но нещата вървят натам.

Тя кимна, като че ли беше решено.

– Имаш ли някакво предложение?

– Не, Хари. Искам да постъпиш така, както желаяш.

Зачудих се защо, когато хората ти казват каквото искаш. Да чуеш, винаги звучи подозрително и поражда съмнения. Дали Елинор наистина искаше да постъпя така, както желая? Или го казваше само за да ме разколебае?

Преди да успее да отговори, дъщеря ми влезе в кухнята и се закова на място. Носеше пижама на сини и оранжеви райета, тъмната й коса бе мокра и вчесана назад.

– Представям ви едно момиченце – заяви тя.

С Елинор широко се усмигнахме и едновременно разтворихме ръце за прегръдка. Мади първо отиде при майка си естествено. Обаче се почувствах малко като в ония случаи когато протягаш ръка на някого, но той не я вижда или просто не й обръща внимание. Отпуснах ръце и след малко Елинор ме спаси.

– Иди да прегърнеш татко.

Мади дойде при мен и аз я вдигнах. Тежеше не повече от осемнайсет кило. Направо е удивително, че можеш да държиш всичко важно за теб на тоя свят само с една ръка. Тя отпусна влажната си главичка на гърдите ми, но аз няхах нищо против да намокри ризата ми. Това

изобщо не беше проблем.

– Как си, миличка?

– Добре. Днес те нарисувах.

– Наистина ли? Може ли да видя?

– Пусни ме на земята.

Направих го и тя тичешком излезе от кухнята, като шляпаше с боси крачета по каменните плочи. Погледнах Елинор и се усмихнах. И двамата знаехме тайната. Каквото и да имаше или нямаше помежду ни, винаги щяхме да имаме Мадлин и това може би щеше да е достатъчно.

Отново чухме тупкане на детски крачета и Мади влезе в кухнята с един лист – държеше го високо като хвърчило. Взех го и го разгледах. Мъж с мустаци и тъмни очи. Ръцете му бяха протегнати напред и в едната държеше пистолет. В другия край на листа имаше втора фигура, нарисувана с червено и оранжево. Веждите образуваха строг черен клин, което показваше, че това е злодеят.

Прилекнах, за да разгледам рисунката заедно с дъщеря си.

– Тоя с пистолета аз ли съм?

– Да. Защото си бил полицай.

Кимнах.

– Ами кой е тоя злодей?

Тя посочи с пръстче другата фигура.

– Това е господин Демон.

Усмихнах се.

– Кой е господин Демон?

– Той е борец. Мама казва, че ти се бориш с демоните, а той е най-главният сред тях.

– Разбирам.

Погледнах над главичката ѝ Елинор и се усмихнах. Не се сърдех за нищо. Просто обичах дъщеря си и обожавах начина, по който виждаше своя свят. Буквалността на мирогледа ѝ. Знаех, че това няма да продължи много, и затова ценях всеки негов миг.

– Може ли да взема рисунката?

– Защо?

– Защото е красива и искам да си я имам. Трябва да замина за известно време и искам да мога да си я гледам. Тя ще ми напомня за теб.

– Къде отиваш?

– Връщам се на онова място, което наричат Града на ангелите.

Мади се усмихна.

– Това е глупаво. Ангелите не се виждат.

– Знам. Но виж, мама ще ти прочете нова книжка за маймунката Били. Затова сега ще ти пожелае лека нощ и ще дойда да те види веднага, щом мога. Съгласна ли си, миличка?

– Да, татко.

Целунах я по бузките и здраво я прегърнах. После я целунах по темето и я пуснах. Изправих се с рисунката в ръка и ѝ подадох книгата, която щеше да ѝ чете Елинор.

– Марисол? – извика бившата ми жена.

Салвадорката се появи след секунди, сякаш бе чакала в съседната дневна. Усмихнах се и ѝ кимнах, докато тя получаваше инструкции.

– Моля те, заведи Мади в стаята ѝ и я сложи да си легне. Аз ще дойда веднага щом се сбогувам с баща ѝ.

Дъщеря ми излезе с бавачката си.

– Съжалявам – каза Елинор.

– За кое, за рисунката ли? Не мисли за това. Харесва ми. Ще я залепя на хладилника си.

– Просто не знам откъде го е измислила. Не съм ѝ казвала точно, че се бориш с демони. Сигурно ме е чула по телефона или нещо подобно.

Кой знае защо, предпочитам да знам, че е казала на дъщеря ни точно това. Смушаваше ме мисълта, че Елинор е разговаряла по този начин за мен с друг човек, за когото в момента не споменава. Опитах се да не ми проличи.

– Няма нищо. Само си помисли – когато Мади тръгне на училище и другите деца се хвалят, че татковците им са адвокати, пожарникари, доктори или нещо друго, тя ще има коз. Ще им каже, че татко ѝ се бори с демони.

Елинор се засмя, но се сети за нещо и усмивката ѝ се стопи.

– Чудя се с какво ще каже, че се занимава майка ѝ.

Не можех да ѝ отговоря, затова смених темата.

– Харесва ми това, че представата ѝ за света не е обременена от скрити значения – отново загледан в рисунката, отбелязах аз. – Толкова е невинна, нали разбираш?

– Да. И на мен ми харесва. Но ще те разбере, ако не искаш да си мисли, че буквално се бориш с демони. Защо ѝ го обясни?

Поклатих глава и си спомних нещо.

– Като малък, когато още живеех с майка си, тя имаше плимут „Белведере“ с автоматични предавки. Струва ми се, че адвокатът ѝ го беше дал да го използва или нещо подобно. За две години. Така или иначе, майка ми изведнъж реши, че иска да отиде на екскурзия из

страната. Затова натоварихме багажа си в колата и заминахме, само двамата.

– Някъде на юг, не си спомням къде, спряхме да налеем бензин и отстрани на бензиностанцията имаше две чешми. На едната пишеше „БЕЛИ“, а на другата – „ЧЕРНИ“. Помислих си, че от крановете текат бели и черни струи, и отидох при чешмата с надпис „ЧЕРНИ“, за да видя какъв цвят е водата. Преди да стигна до нея, майка ми ме дръпна и ми обясни нещата. А аз не исках да ми обяснява нищо, исках просто да ме остави да видя водата.

Елинор се усмихна.

– На колко години си бил?

– Не знам. На седем-осем.

Тя се изправи и се приближи към мен. Целуна ме по бузата и аз ѝ го позволих. Леко я прегърнах с ръка през кръста.

– Успех с демоните, Хари.

– Мерси.

– Ако някога промениш намеренията си, аз съм тук. Ние сме тук.

Кимнах.

– Тя ще промени твоите намерения, Елинор. Само почакай и ще видиш.

Бившата ми жена се усмихна, но доста тъжно, и нежно погали брадичката ми с длан.

– Ще провериш ли дали вратата е заключена на тръгване?

– Както винаги.

Пуснах я и тя излезе от кухнята. Сведох очи към рисунката на човека, който се бореше със своя демон. Дъщеря ми ме беше нарисувала усмихнат.

Глава 36

Преди да се кача в мотелския си апартамент, се отбих в офиса и казах на господин Гупта, че заминавам. Той отговори, че тъй като съм наемал апартамента от седмица за седмица, кредитната ми карта вече била таксувана. Отвърнах, че няма проблем и че въпреки това ще си тръгна. Прибавих, че ще оставя ключа на кухненската маса. Тъкмо се канех да изляза от офиса, когато се поколебах и после го попитах за съседката ми Джейн.

– Да, и тя си замина. Също като вас.

– Какво искате да кажете с това „също като вас“?

– И нея я бяхме таксували за цялата седмица, обаче тя все пак си тръгна.

– Ей, може ли да попитам как е цялото й име? Така и не го научих.

– Джейн Дейвис. Харесвахте ли я?

– Да, беше много мила. Приказвахме си през балконите. Не успях да се сбогувам с нея. Не е ли оставила адрес или нещо такова?

Гупта се усмихна. Имаше много розови венци за човек с толкова тъмна кожа.

– Не, разбира се.

Кимнах в знак на благодарност за информацията. Излязох от офиса, качих се по стълбището и отидох по коридора до стаята си. Събрах си багажа за по-малко от пет минути. След това извадих от гардероба същия кашон, в който бях донесъл всичко, и го напълних с останалите си вещи и играчките, които държах там заради Мади. Бъди Локридж бе познал, като ме беше нарекъл Хари Куфара. Обаче Хари Бирения кашон шеше да е още по-точен прякор.

Преди да си тръгна проверих хладилника и видях, че ми е останала бутилка бира. Извадих я и я отворих. Реших, че от една бира няма да ми стане нищо. В миналото бях пил и повече преди да шофирам. Помислих си дали да не си направя сандвич със сирене, но се отказах, тъй като това ми припомни за навика на Бакъс всеки ден да яде печени сандвичи със сирене в Куонтико. Излязох на балкона с шишето, за да погледам за последен път самолетите на богатшите. Вечерта бе прохладна и свежа. Сините светлини на далечната писта блещукаха като сапфири.

Двата черни самолета ги нямаше – собствениците им бяха приключили бързо, независимо дали бяха спечелили, или изгубили. Зачудих се

какво общо могат да имат самолетите с Джейн Дейвис и нейния престой в мотела.

Погледнах към пустия балкон на Джейн, само на метър и нещо от моя. Пепелникът си беше на перилата и видях, че е пълен с недопушени цигари. Още не бяха почистили апартамента ѝ.

И това ми даде една идея. Огледах се. Не забелязах човешко движение, освен на Ковал, където колите бяха спрели на червен светофар. Не видях и следа от нощния пазач на паркинга. Бързо се качих върху парапета и тъкмо се канех да се прехвърля на съседния балкон, когато на вратата ми се почука. Скочих обратно и отидох да отворя.

На прага стоеше Рейчъл Уолинг.

– Рейчъл? Здравей. Случило ли се е нещо?

– Не, нищо, което да не може да се реши със залавянето на Бакъс.

Ще ме поканиш ли да вляза?

– Заповядай.

Рейчъл влезе и видя кашона с вещите ми, но я изпреварих.

– Как мина днес, когато се върна в града?

– Ами, специалният агент ми прочете обичайното конско.

– Прехвърли ли цялата вина върху мен?

– Както се уговорихме. Той бесня и крещя, обаче какво Можеше да направи? Сега не ми се говори за това.

– А за какво?

– Като начало – имаш ли още една?

Имаше предвид бирата.

– Не. Просто я допивах и се канех да замина.

– Тогава се радвам, че те заварих тук.

– Искаш ли да си я поделим? Ще ти донеса чаша.

– Нали каза, че нямаш доверие на чашите тук?

– Ами, ще я измия...

Рейчъл се пресегна за бутилката и отпи глътка. Подаде ми я, без да откъсва очи от моите. После се обърна и посочи кашона.

– Значи си тръгваш.

– Да, за известно време се връщам в Лос Анджелис.

– Дъщеря ти сигурно ще ти липсва.

– Много.

– Ще идваш ли да я виждаш?

– Колкото може по-често.

– Хубаво. Нещо друго?

– Какво по-точно? – попитах аз, въпреки че знаех какво има

предвид.

– Ще се връщаш ли тук за нещо друго?

– Не, само заради дъщеря ми.

Дълго стояхме и се взирахме един в друг. Подадох ѝ бирата, но Рейчъл ней обърна внимание. Целуна ме по устните и мигновено се прегърнахме.

Знам, че имаше нещо общо с караваната, с общото ни преживяване в пустинята, което ни караше силно да се притиснем един към друг и да се насочим към леглото.

Любихме се като хора, едва избегнали смъртта, бързо и навярно малко брутално – от страна и на двамата. Сексът обаче задоволи първичното ни желание да победим смъртта с живот.

Когато свършихме, се отпуснахме прегърнати върху завивките, тя отгоре ми, аз с пръсти, все още заровени в косите ѝ.

Рейчъл се пресегна наляво за бирата, но я събори и я изля почти цялата върху нощното шкафче и пода.

– Отиде ми гаранционният депозит – отбелязах.

В шишето беше останало достатъчно, за да отпие една глътка и да ми го подаде.

– Толкова за днес – рече тя, докато пиех.

Върнах ѝ остатъка.

– Какво искаш да кажеш?

– След случилото се в пустинята трябваше да го направим.

– Да.

– Гладияторска любов. Затова дойдох тук. За да не те изпусна.

Усмихнах се – спомних си гладияторската шега от един стар филм, който ми харесваше. Обаче ней казах нищо и тя сигурно си помисли, че се усмихвам на думите ѝ. Отпусна глава на гърдите ми. Повдигнах косата ѝ, този път по-нежно, за да погледна опърлените краища. После спуснах ръце надолу по гърба ѝ и започнах да я разтривам. Струваше ми се странно, че сега сме толкова нежни един към друг, само минути след като сме били гладиятори.

– Предполагам, че няма да те интересува възможността да откриеш клон на частния си детективски офис в Южна Дакота, нали?

Усмихнах се и сподавих смеха в гърдите си.

– Ами в Северна Дакота? – попита тя. – Може и там да ме пратят.

– Трябва да имаш дърво, за да имаш и клон.

Рейчъл нежно ме удари с юмрук по гърдите.

Размърдах се, за да се измъкна изпод нея. Тя изпъшка, но остана

отгоре ми.

– Това означава ли, че искаш да се надигна и да се махна оттук?

– Не, Рейчъл, ни най-малко.

Погледнах и видях, че вратата е отключена. Представих си как господин Гупта се качва, за да провери дали съм заминал, и заварва двугърбо чудовище на леглото в апартамент, който смята за освободен. Усмихнах се. Не ме беше грижа.

Рейчъл вдигна лице, за да ме погледне.

– Какво има?

– Нищо. Оставили сме вратата отключена. Някой може да влезе.

– Ти си я оставил отключена. Това е твоят апартамент.

Целунах я и осъзнах, че не съм я целувал по устните през цялото време, докато се любехме. Още нещо странно.

– Знаеш ли какво, Бош?

– Какво?

– Бива те.

Усмихнах се и ѝ благодарих. Жените могат да изиграят тая карта по всяко време и всеки път получават еднаква реакция.

– Сериозно.

Тя впи нокти в гърба ми, за да подчертае твърдението си, С едната си ръка здраво я притиснах към себе си и двамата се претърколихме. Предполагах, че съм поне десет години по-възрастен от нея, обаче това не ме смущаваше. Пак я целунах, станах от леглото, събрах дрехите си от пода и отидох при вратата, за да я заключа.

– Мисля, че в банята има поне още един чист пешкир – казах. – Можеш да го използваш.

Тя настоя пръв да взема душ и аз я послушах. Докато тя се къпеше, прекосих Ковал до една бакалия и купих още две бири. Щях да се огранича с това, защото щях да шофирам. Седях на кухненската маса, когато тя излезе от банята, напълно облечена и усмихната, и видя двете бутилки.

– Знаех си, че ще свършиш нещо полезно.

Рейчъл седна и се чукнахме.

– За гладиаторската любов – каза тя.

Отпихме и известно време помълчахме. Опитвах се да реша какво означава за мен последният час. И за нас.

– За какво мислиш? – попита Рейчъл.

– За това как се усложняват нещата.

– Не е задължително. Може просто да видим какво ще се случи.

- Това не ми прозвуча същото като молбата да се преместя в Дакота.
- Хубаво.
 - По-добре да вървя.
 - Къде?
 - Връщам се в оперативното бюро.
 - Чу ли какво се е случило с варела за смет след взрива? Забравих да погледна.
 - Не, защо?
 - Когато бяхме навън, надникнах в него. Съвсем бегло, че ли е горил кредитни карти, може би и лични документи.
 - На жертвите ли?
 - Сигурно. Горил е и книги.
 - Книги ли? Според теб защо го е правил?
 - Не знам, обаче е странно. Навсякъде в караваната имаше книги. Едни е изгорил, други не. Струва ми се странно.
 - Е, ако от варела е останало нещо, криминалистите ще го анализират. Защо не го спомена по-рано, когато те разпитваха?
 - Защото главата ми кънтеше и сигурно съм забравил.
 - Временна загуба на паметта се получава при сътресение.
 - Аз нямам мозъчно сътресение.
 - Имам предвид експлозията. Разбра ли какви са книгите?
 - Не, нямах време. Извадих само една, най-малко изгорялата. Приличаше на поезия. Поне така ми се струва.
- Тя ме погледна и кимна, но не отговори.
- Не разбирам защо е горил книги. Поставя бомба, която да вдигне във въздуха цялата каравана, обаче си прави труда да отиде при варела и да изгори някои книги. Почти сякаш...
 - Млъкнах и се опитах да свържа нещата.
 - Почти сякаш какво, Хари?
 - Не знам. Сякаш не е искал да остави тая работа с караваната на случайността. Искал е да е сигурен, че тия книги Ще изгорят.
 - Предполагаш, че двете неща са свързани. Кой знае, може Да е изгорил книгите преди половин година или там някъде. Не можеш просто така да ги свържеш.
- Кимнах. Имаше право, обаче противоречието продължаваше да ме муцава.
- Намерих книгата в горната част на варела – поясних аз. – Беше изгорена при последното му използване. В нея имаше и касова бележка. Полуизгоряла. Но сигурно ще успеят Да я проверят.

– Когато се върна, ще се поинтересувам. Но не силям да съм виждала варела след взрива.

Свих рамене.

– Аз също.

Рейчъл се изправи. Последвах примера ѝ.

– Има още нещо – казах аз и бръкнах във вътрешния джоб на сако-то си. Извадих снимката и ѝ я подадох.

– Сигурно съм я взел, докато бях в караваната, и после съм забравил за нея. Намерих я в джоба си.

Беше снимката от принтера. Двуетажната къща със стареца отпред до комбито.

– Страхотно, Хари. И как да обясня съществуването ѝ?

– Не знам. Обаче реших, че може да се опиташ да откриеш къщата или стареца.

– Какво значение има това?

– Стига, Рейчъл. Знаеш, че не е свършило.

– Не съм сигурна.

Смушаваше ме това, че тя не искаше да разговаря с мен, след като само допреди няколко минути бяхме толкова близки.

– Добре.

Вдигнах кашона си и дрехите, които висяха на закачалки.

– Чакай малко, Хари. Нима просто ще си тръгнеш така? Какво искаш да кажеш с това, че не е свършило?

– И двамата знаем, че оня труп не беше на Бакъс. Ако това не интересува нито теб, нито Бюрото, добре. Обаче не ме будалкай, Рейчъл. Не и след всичко, което преживяхме днес, не и след онова, което току-що направихме.

Тя омекна.

– Виж, Хари, не зависи от мен, разбираш ли? В момента чакаме криминалистите да си свършат работата. Официалната позиция на Бюрото сигурно ще бъде определена едва утре, когато директорът даде пресконференция.

– Не ме интересува официалната позиция на Бюрото. АЗ разговарям с теб.

– Какво искаш да кажа, Хари?

– Искам да кажеш, че ще пипнеш тоя тип, каквото и Да заяви утре директорът.

Тръгнах към вратата. Рейчъл ме последва. Излязохме от апартамента и тя затвори вратата.

– Къде ти е колата? – попитах. – Ще те изпратя.

Рейчъл посочи и двамата слязохме по стълбището. Автомобилът ѝ бе паркиран до офиса. След като отвори предната лява врата, тя се обърна и се спогледахме.

– Искам да пипна този тип. Повече, отколкото предполагаш.

– Хубаво. Ще поддържае връзка.

– Е, а ти какво ще правиш?

– Не знам. Когато реша, ще ти съобщя.

– Добре. До скоро, Бош.

– Довиждане, Рейчъл.

Тя ме целуна и се качи в колата си. Отидох при мерцедеса, като ми нах между двете крила на мотела, за да стигна на другия паркинг. Бях абсолютно сигурен, че не виждам Рейчъл Уолинг за последен път.

Глава 37

На излизане от града можех да избягна трафика по ларгото, обаче не го направих. Реших, че пъстрите светлини ще ме ободрят. Знаех, че оставям дъщеря си тук. Отивах в Лос Анджелис, за да постъпя отново в управлението. Щях да виждам дъщеря си, но нямаше да мога да прекарвам толкова време с нея, колкото имах нужда и исках. Заминавах, за да се влея в потискащите легиони от неделни бащи, мъжете, които трябва да концентрират обичта и дълга си в двайсет и четири часови срещи с децата си. Тази мисъл породила тъмен страх в гърдите ми, страх, който не можеше да се разпръсне и от милиард киловата светлина. Нямаше съмнение, че напускам Лас Вегас като губещ.

Щом напуснах светлините и границите на града, трафикът оредя и небето потъмня. Опитах се да не обръщам внимание на угнетеността, която се дължеше на собствения ми избор. Вместо това, докато шофирах, мислех за разследването, следвах логиката на събитията от гледна точка на Бакъс, смислах фактите през зъбците на анализа, докато не се превърнаха в ситен прах – и ми останаха само въпроси без отговор. Виждах нещата по същия начин, по който ги виждаше Бюрото. Приел името Том Уолинг, Бакъс живеял в Клиър и отвлечал клиентите, които возел от публичните домове. Години наред действал безнаказано, защото избирал идеалните жертви. Поне докато броят им не се обърнал срещу него и следователите от Вегас не започнали да откриват система и не съставили списъка на шестимата изчезнали. Бакъс сигурно знаел, че е само въпрос на време, докато направят връзката с Клиър. И когато видял името на Тери Маккейлъб във вестника, сигурно разбрал, че това време изтича. Може би Маккейлъб дори беше ходил в Клиър. Кой знае? Повечето отговори бяха умрели заедно с него, а после и с оная каравана в пустинята.

В историята имаше прекалено много неизвестни. От тая гледна точка обаче ми се струваше очевидно, че Бакъс е затворил дюкяна. Че е планирал да приключи пустинния си доход с величествени илюминации – да очисти двете си протежета Маккейлъб и Рейчъл с патологична проява на съвършенство и да остави в караваната си овъглен и унищожен труп, който да постави въпроса дали е жив, или мъртъв. През последните години Садам Хюсеин и Осама бен Ладен бяха поставяли същия въпрос. Бакъс може да се виждаше на същата сцена.

Най-много ме смущаваха книгите във варела. Въпреки че Рейчъл не им бе обърнала внимание, тъй като обстоятелствата на изгарянето им не бяха известни, те ми се струваха важен детайл от разследването. Щеше ми се да бях отделил повече време на книгата, която бях извадил. Изгорялата книга предполагаше, че съществува част от плана на Поета, за която още никой не знае.

Спомних си за частично запазената касова бележка, която бях видял в книгата. Отворих мобифона си, проверих дали има покритие и набрах номера на ласвегаските телефонни услуги. Попитах дали имат регистрирана книжарница „Бук Кар“ и телефонистката отговори отрицателно. Тъкмо се канех да затворя, когато тя прибави, че имат регистрирана книжарница „Бук Караван“ на Индъстри Роуд. Благодарих ѝ и тя прекъсна връзката.

Предполагах, че магазинът е затворен заради късния час. Надявах се да има телефонен секретар, за да помоля собственика да ми се обади на другата сутрин. На второто извънмяване обаче ми отговори дрезгав глас.

– Отворено ли е?

– Книжарницата е денонощна. Какво обичате?

Работното време ми даде представа що за книжарница е това. Все пак опитах наслуки.

– Продават ли поезия?

Мъжът с дрезгавия глас се изхили и ми затвори.

„Бук Караван“, изглежда, беше задънена улица, обаче на сутринта можех да се обадя на Рейчъл и да ѝ кажа, че сигурно си струва да проверят за връзка с Бакс.

От тъмнината изплува зелен магистрален знак и се фокусира под светлината на фаровете ми.

ЗАЙЗИКС РОУД 1,5 км

Помислих си дали да не отбия по неравния пустинен път, който се отклоняваше в мрака. Зачудих се дали при гробовете продължават да работят криминалисти. Обаче какво друго щях да постигна, освен да се срещна с духовете на мъртвците? Въпросният километър и половина дойде и отмина и аз продължих по шосето, оставяйки духовете на мира.

Бирата, която бях изпил с Рейчъл, се оказа грешка. Към Виктървил започнах да се уморявам. От прекалено много мислене в съчетание с

алкохола. Спрях за кафе в един „Макдоналдс“, който работеше до късно. Взех си две кафета и две захарни сладки и докато седях в сепарето, препрочетох папката на Тери Маккейлъб за разследването на Поета. Започвах да запомням реда на докладите и техните обобщения наизуст.

След първата чаша кафе приключих с материалите и затворих папката. Трябваше ми нещо ново. Трябваше или да се откажа и да се надявам, че Бюрото ще си свърши работата, или да подхожда към следствието под нов ъгъл.

Не съм против Бюрото. Според мен това е най-старателната, най-добре материално осигурена и най-непреклонна полицейска служба на света. Нейните проблеми се крият в мащабите и многобройните недостатъци в контактите между отделните ѝ клонове, отдели и така нататък чак до самите агенти. Нужен е само провал като 11 септември, за да стане ясно на целия свят нещо, което вече знаят повечето хора в полицията, включително агентите от ФБР.

Като институция, Бюрото се грижи прекалено много за репутацията си и придава прекалено голяма тежест на политиката, още от времето на самия Дж. Едгар Хувър. Някога Елинор Уиш беше познавала агент, назначен във вашингтонската дирекция още по времето на Хувър. Той ѝ казал, че според неписания закон, ако някой агент пътува с асансьора ѝ директорът се качи, агентът няма право да го заговори, дори да го поздрави, и е длъжен веднага да слезе, за да може дебелакът да остане сам и да разсъждава върху тежките си отговорности. Кой знае защо, съм запомнил тази история-ложе би защото разкрива абсолютната арогантност на ФБР.

Заклучението беше, че не исках да се обаждам на Грасиела Маккейлъб, за дай съобща, че убиецът на съпруга ѝ все още е на свобода и със случая се занимава ФБР. Все още исках аз да реша проблема. Дължах го и на нея, и на Тери. Винаги си плащам дълговете.

Кафето и захарта ме бяха ободрили и продължих към Града на ангелите. Когато излязох на шосе 10, завая дъжд и колите запълзяха едва-едва. Включих радиото и научих, че е валило цял ден и до края на седмицата не се очаква да престане. Имаше директен репортаж от каньона Топанга, където местните жители барикадираха вратите и гаражите си с чували пясък в очакване на най-лошото. Имаше опасност от кални свлачища и наводнение. Катастрофалните пожари, които предишната година бяха обхванали хълмовете, не бяха оставили растения, които да задържат дъжда и почвата. Всичко се свличаше.

Знаех, че лошото време ще ми струва още един час път. Погледнах

си часовника. Тъкмо минаваше полунощ. Бях имал намерение да изчакам, докато се прибера вкъщи, за да се обадя на Киз Райдър, обаче реших, че може да стане прекалено късно. Отворих мобифона си и набрах домашния ѝ номер. Тя веднага вдигна.

– Киз, обаждат се Хари. Будна ли си?

– Да, Хари. Не мога да спя, когато вали.

– Знаем какво искаш да кажеш.

– Е, каква е благата вест?

– Всеки има значение, иначе никой няма значение.

– Което означава?

– Вътре съм, ако и ти дойдеш.

– Стига бе, човек, аз вече съм вътре.

– Знаеш какво искам да кажа. Това е твоето спасение, Киз. Отклонихме се от целта. И двамата. И знаем какво трябва да направим. Време е да се върнем в правия път.

Зачаках.

– Това ще го разстрои – след дълго мълчание отвърна тя. – Той ме използва за много неща.

– Ако е такъв, за какъвто го представяш, ще разбере. Ще го приеме. Ще успееш да го накараш да приеме.

Отново мълчание.

– Добре, Хари, добре. Вътре съм.

– Тогава утре ще дойда да подпиша договора.

– Добре, Хари, тогава до утре.

– Знаеше, че ще ти се обади, нали?

– Да кажем само, че документите, които трябва да подпишеш, са на бюрото ми.

– Винаги си била прекалено интелигентна.

– Съвсем сериозно ти казах, че имаме нужда от теб. Това е най-важното. Пък и бях убедена, че няма да издържиш дълго сам. Познавам хора, които са свалили униформата и са станали частни детективи, агенти на недвижими имоти, продавачи на коли, електроуреди, даже на книги. Повечето от тях се справят чудесно, но не и ти, Хари. Смятах, че и ти го знаеш.

Не отговорих. Взирах се в мрака извън обсега на фаровете. Мислех за нещо, което току-що беше казала Киз.

– Чуваш ли ме, Хари?

– Да. Виж, Киз, ти току-що каза „книги“. Каза, че познаваш човек, който се е пенсиониран и е започнал да продава книги. За Ед Томас ли

говориш?

– Да, доход в Холивуд половин година преди той да подаде рапорт за пенсиониране. Напусна и отвори книжарница в Ориндж.

– Знам. Ходила ли си там?

– Да, веднъж беше поканил Дийн Кунц да дава автографи. Прочетох във вестника. Той ми е любимият писател и не дава често автографи, затова отидох. Пред входа имаше опашка, която се точеше по тротояра, обаче още щом ме видя, Ед ме дръпна най-отпред, запозна ме и получих книга с автограф. Всъщност това ме засрами.

– Как се казва?

– Хм... мисля, че беше „Странни пътища“.

Това ме разочарова. Надявах се, че съм на път да направя логически скок и нова връзка.

– Не, всъщност това беше после – прибави Киз. – Беше „Единственият спасен“ – история за самолетна катастрофа.

Най-после разбрах за какво говори.

– Не, Киз, как се казва книжарницата на Ед?

– А, казва се „Бук Карнъвъл“. Мисля, че я е купил с това име. Иначе сигурно щеше да я кръсти по друг начин, нещо мистериозно, защото продава предимно книги за мистерии.

Значи „Бук Карнъвъл“. Неволно настъпих газта.

– Трябва да затварям, Киз. По-късно ще ти се обадя.

Затворих, без да дочакам отговора ѝ. Като местех очи между пътя и дисплея на мобифона, прегледах списъка с последните ми разговори и избрах номера на Рейчъл Уолинг. Тя отговори още преди да чуя звънене.

– Рейчъл, обажда се Хари. Извинявай, че ти звъня толкова късно, обаче е важно.

– В момента съм заета – прошепна тя.

– В оперативното бюро ли си вече?

– Да.

Замислих се какво би могло да я задържи там до след полунощ в ден, започнал толкова рано.

– Заради варела за смет ли си там? С изгорялата книга?

– Не, още не сме ги докарали. Заради нещо друго. Трябва Да затварям.

Гласът ѝ звучеше недоволен и тъй като не ме бе нарекла по име, останах с впечатлението, че наблизко има други агенти и онова, с което е заета, не е много приятно.

- Виж, Рейчъл, открих нещо. Трябва да дойдеш в Лос Анджелис. Гласът ѝ се промени. Предполагам, че настойчивостта ми и бе подказала сериозността на положението.
- Какво си открил?
- Знам какъв е следващият ход на Поета.

Глава 38

– Ще ти се обадя.

Рейчъл затвори и пхна телефона в джоба на блейзъра си. Последните думи на Бош отекваха в сърцето ѝ.

– Агент Уолинг, ще съм ви признателен, ако участвате в разговорите.

Тя погледна Алпърт.

– Извинете.

И погледна към телекомуникационния екран, на който се виждаше неестествено уголеменото лице на Браз Доран. Тя се усмихваше.

– Продължете, агент Доран – каза Алпърт.

– Всъщност вече свърших. Засега няма нищо повече. Можем да потвърдим, че Робърт Бакс е бил в онази каравана. Не можем да потвърдим, че е бил там по време на експлозията.

– Ами ДНК пробите?

– ДНК пробите, взети от агент Уолинг с цената на огромна опасност, бих могла да прибавя, и по-късно от криминалистите, ще са ни от полза само ако имаме нещо, с което да ги сравним. Тоест, ако по някакъв начин се слобием с източник на ДНК на Робърт Бакс. Или за да идентифицираме трупа в караваната като на друг човек.

– Ами родителите на Бакс? Не може ли да извлечем тяхната ДНК от...

– Баща му отдавна е мъртъв и е бил кремиран, а майка му така и не е открита. Предполага се, че тя е била първата му жертва. Преди няколко години просто е изчезнала безследно.

– Този човек е помислил за всичко.

– В случая с майка му по-вероятно ѝ е отмъстил, задето го е изоставила. Трудно е да се повярва, че още тогава го е направил, за да не допусне по-късно извличането на ДНК.

– Исках да кажа само, че сме прецакани отвсякъде.

– Съжалявам, Рандал, обаче възможностите на науката са ограничени.

– Знам, агент Доран. Можете ли да ми кажете нещо друго? Нещо ново?

– Като че ли не.

– Страхотно. Добре, тогава ще кажа точно това на директора.

Знаем, че Бакъс е бил в караваната – имаме веществени доказателства и свидетели за това. Обаче засега не можем да направим следващата стъпка и да потвърдим, че е мъртъв.

– Няма ли възможност да убедим директора да изчака и да ни даде още време, за да приключим с всичко? За доброто на следствието.

Рейчъл едва не се засмя. Знаеше, че следствието винаги ще заема второ място след политическите съображения в сградата „Хувър“ във Вашингтон.

– Вече опитах – отвърна Алпърт. – Отговорът е „не“. Залогът е прекалено висок. Духът е пуснат от бутилката – заради експлозията в пустинята. Ако трупът, който е бил взривен на парчета, е на Бакъс, добре, все някога ще го потвърдим и всичко ще е наред. Ако не е на Бакъс и той е намислил някакъв друг номер, директорът трябва официално да го съобщи, иначе последствията може да са фатални. Затова ще даде изявление с фактите, които са ни известни в момента: Бакъс е бил там, той е заподозрян за убийствата в пустинята и може да не е мъртъв. Няма начин да го разубеда.

Когато бе казал, че духът е пуснат от бутилката, Алпърт беше стрелнал Рейчъл с поглед, сякаш я смяташе виновна за всичко. Тя си помисли дали да не разкрие какво ѝ е съобщил току-що Бош, ала моментално се отказа. Поне засега. Докато не научеше повече.

– Добре, това е всичко – внезапно заяви Алпърт. – Браз, Утре сутрин ще те гледаме на големия екран. Агент Уолинг, бихте ли останали за минутка?

Екранът потъмня. Край на връзката. Алпърт се приближи до нея.

– Агент Уолинг?

– Да?

– Вашата работа тук е свършена.

– Моля?

– Свършихте работата си тук. Вървете в хотела и си съберете багажа.

– Тук има още много за вършене. Искам да...

– Не ме интересува какво искате. Искам да се махнете оттук. Вие провалите следствието от самото си пристигане. Искам утре сутринта да вземете първия самолет за там, откъдето идвате. Ясно ли е?

– Правите грешка. Трябва да участвам в...

– Вие правите грешка, като спорите с мен. Не знам как да ви го кажа по-ясно. Искам да се махнете оттук. Предайте доклада си и се качвайте на самолета.

Тя се втренчи в него в опит да изрази целия гняв, който се криеше зад очите ѝ. Алпърт вдигна ръка, сякаш за да спре нещо.

– Внимавайте какво ще кажете. Думите ви могат да се обърнат срещу вас.

Рейчъл преглътна яда си и заговори с овладян и спокоен глас.

– Никъде няма да ходя.

Очите на специалния агент още малко и щяха да изскочат от орбитите си. Той се обърна и махна с ръка на Дей да излезе. После отново се обърна към Рейчъл и зачака вратата да се захлопне.

– Моля? Какво казахте?

– Казах, че никъде няма да ходя. Ще участвам в следствието. Защото ако ме качите на самолета, няма да се върна в Южна Дакота. Ще отида в дирекцията във Вашингтон и ще подам оплакване срещу вас в службата за професионална отговорност.

– За какво? От какво ще се оплачете?

– Че сте ме използвали за примамка от самото начало. Без моето знание и съгласие.

– Не знаете какво говорите. Давайте, идете в СПО. Там ще ви се изсмеят и ще ви пратят на село за още десет години.

– Шери допусна грешка, а после и вие. Когато се обадих От Клиър, тя ме попита защо сме взели колата на Бош. После в хангара вие направихте същото. Знаели сте, че отивам там с колата на Бош. Замислих се за това и разбрах защо. Поставили сте джипиес предавател на моята кола. През нощта се вмъкнах отдолу и го намерих. Стандартен модел, какъвто използва Бюрото, даже етикетът му не беше свален. Документите ще покажат кой го е изписал.

– Нямам представа за какво говорите.

– Е, убедена съм, че в СПО ще разплетат случая. И предполагам, че Шери ще им помогне. Искам да кажа, че ако бях на нейно място, нямаше да обвързва кариерата си с вашата. Щях да кажа истината. Че сте ме довели тук като стръв, че сте се надявали да примамя Бакъс. Басирам се, че през цялото време сте ме следили. И за това си има документи. Ами телефонът и хотелската ми стая? Подслушвахте ли ги?

Рейчъл видя, че погледът на Алпърт се променя. Той се замисли, вече не за нейните обвинения, а за бъдещите последици от оплакването ѝ и съответното разследване. И проумя, че е обречен. Един агент, който подслушва и следи друг агент, и го използва за примамка без неговото знание в игра с високи залози. При новите условия на медиен интерес и политиката на Бюрото да избягва всякакви полемики, неговите действия

нямаше да получат одобрение. И щяха него да го пратят на село, не нея. Бързо и тихо. Ако имаше късмет, можеше дай стане колега в Репид Сити.

– В Дакота е много красиво през лятото – каза тя.

После се изправи и тръгна към вратата.

– Агент Уолинг? – повика я Алпърт. – Почакайте малко.

Глава 39

Самолетът на Рейчъл кацна с половин час закъснение на „Бърбанк“ заради дъжда и вятъра. Лос Анджелис бе обгърнат в сива плащеница и беше почти напълно парализиран. Колите пълзяха мъчително бавно по всички улици и шосета. Пътищата не бяха пригодени за такива условия. Нито самият град. Призори каналите преливаха, тунелите бяха пълни и оттичането им в река Лос Анджелис бе превърнало бетонния канал, който се виеше през града и се вливаше в морето, в бурен бързей. Черната вода носеше пепелта от пожарите, които предишната година бяха овъглили хълмовете. Във въздуха тегнеше атмосфера на обреченост. Градът първо беше подложен на изпитание с огън, а сега и с вода. Животът в него понякога напомняше на апокалипсис. В очите на хората, които виждах оная сутрин, се четеше въпросът: „Какво следва?“ Земетресение? Цунами? Или може би катастрофа, за която сме виновни самите ние? Преди десетина години пожарите и дъждът бяха предвещавали и тектонични, и обществени катаклизми в Града на ангелите. Едва ли някой се съмняваше, че това може да се случи пак. Щом ние сме обречени да повтаряме глупостите и грешките си, лесно можем да разберем, че природата и равновесието действат в същия цикъл.

Мислех за това, докато чаках Рейчъл на тротоара пред терминала. Дъждът плющеше по предното стъкло. Вятърът люлееше колата на амортизаторите. Мислех за завръщането си в управлението – вече се колебах и се питах дали и аз не повтарям собственото си безумие, или този път ще имам шанс.

Не забелязах Рейчъл в дъжда, докато не почука на предния десен прозорец. После отвори багажника и хвърли вътре сака си. Носеше зелена канадка с вдигната качулка. Сигурно ѝ беше полезна в сблъсъка със стихииите в Дакота, обаче в Лос Анджелис я правеше прекалено едра и тромава.

– Дано да е нещо сериозно, Бош – каза тя, докато се качваше и с мокро шляпане седнаше до мен. Не направи никакъв интимен жест, аз също. Бяхме се уговорили за това по телефона. Щяхме да се държим като професионалисти, докато проверяваме предчувствието ми.

– Защо, имаш ли друга възможност?

– Не, просто снощи заложих всичко с Алпърт. Съвсем малко остава да ме заточат до живот в Южна Дакота, където, между другото, времето

може би е по-хубаво оттук.

- Е, добре дошла в Лос Анджелис.
- Мислех, че съм в Бърбанк.
- Чисто формално.

След като излязохме от територията на летището, потеглих на юг към шосе 134 и оттам на изток към шосе 5. Под дъжда и в сутрешния час пик напредвахме бавно покрай Грифит Парк. После продължихме на юг. Още не бях готов да започна да се опасявам от времето, обаче оставаше малко.

Дълго пътувахме мълчаливо, тъй като комбинацията от дъжда и трафика правеше шофирането напрегнато, сигурно повече за Рейчъл, която трябваше да седи и да чака, докато аз въртях волана. Накрая тя заговори, макар и само за да даде отдушник на напрежението в колата.

- Е, ще ми разкажеш ли за този твой грандиозен план?
- Не е план, а само предчувствие.
- Не, ти каза, че знаеш какъв ще е следващият му ход, Бош.

Забелязах, че откакто се бяхме любили в мотелския ми апартамент, беше започнала да ме нарича с фамилното ми име. Зачудих се дали това е част от уговорката да се държим като професионалисти, или е някаква форма на нежност с обратен знак – да наричаш човека, с когото си бил най-интимен, с най-неинтимното му име.

- Трябваше да те докарам тук, Рейчъл.
- Е, добре, тук съм. Разказвай.
- Всъщност грандиозен план има Поета. Бакъс.
- Какво ще направи?

– Спомняш ли си книгите, за които ти казах вчера, книгите във варела и онази, която извадих?

– Да.

– Мисля, че се сещам какво значи всичко това. Разказах ѝ за частично изгорялата касова бележка, която бях видял, „Бук Карнъвъл“, книжарницата, собственост на бившия детектив от полицията Ед Томас, последната мишена на Поета преди осем години.

– И заради оная книга във варела смяташ, че той е тук и се готви за убийството, което преди осем години му попречихме да извърши, така ли?

– Точно така.

– Вероятността е много малка, Бош. Ще ми се да ми беше обяснил всичко това преди да рискувам кожата си, за да дойда тук.

– Съвпадения няма, особено такива.

– Добре, тогава ми развий профила. Изложи ми грандиозния план на Поета.

– Е, това е специалитет на Бюрото, да профилира престъпленията. Затова няма да го направя. Обаче смятам, че целта му е точно такава. Караваната и експлозията са били инсценировка, за да прилича на грандиозен завършек. И после, още щом директорът се изтъпани пред телевизионните камери и каже, че сме го пипнали, той ще очисти Ед Томас. Съвършена символика. Това е величественият жест, абсолютното пребаване. Шах и мат, Рейчъл. Докато Бюрото се хвали, той нанася удар точно под носа им и очиства човека, с чието предишно спасяване се надуват феберейците.

– А книгите във варела? Как се вписват във всичко това?

– Според мен това са книги, които е купил от Ед Томас. От „Бук Карнъвъл“ с поръчка по пощата или даже лично. Може да са били обозначени по някакъв начин и да е възможно да бъдат свързани с книжарницата. Той не го е искал, затова ги е изгорил. Не е можел да рискува да останат невредими след взривяването на караваната. Обаче от друга страна, сред като Бакъс убие Ед Томас и се омете, агентите ще открият връзката му с книжарницата и ще разберат, че го е планирал отдавна. Това ще им демонстрира неговата гениалност. А той се стреми точно към това, нали така? Искам да кажа, ти си специалистът по профили. Кажи ми, ако греша.

– Бях специалист по профили. В момента се занимавам с престъпления в индиански резервати в Дакота.

Когато излязохме от центъра, движението започна да се ускорява. Небостъргачите във финансовия квартал потъваха з мъглите на бурята. Градът винаги ми е изглеждал призрачно по време на дъжд. В него има някаква обреченост, която ме потиска и ме изпълва с чувството, че нещо зловещо вилнее на свобода.

– Във всичко това има само един проблем, Бош.

– Какъв?

– Днес директорът ще даде пресконференция, но няма да каже, че сме заловили Поета. Също като теб, ние не смятаме, че в караваната е бил Бакъс.

– Обаче Бакъс не го знае. Ще го гледа по Си Ен Ен като всички останали. Но това няма да промени плана му. Така или иначе, според мен той ще нападне Ед Томас още днес. Така или иначе, ще ни прати посланието си. „Аз съм по-добър и по-умен от вас“.

Рейчъл кимна и се замисли.

– Добре – рече накрая. – Да приемем, че ти вярвам. Как ще го отиграем? Обаждал ли си се на Ед Томас?

– Още не знам как ще го отиграем и не съм се обаждал на Ед Томас. В момента пътуваме към книжарницата му. Тя е в Ориндж и отваря в одинайсет. Обадох се и чух работното време по телефонния секретар.

– Защо в книжарницата? Бакъс е убил всички други полицаи в домовете им, само един в колата му.

– Защото в момента не знам къде живее Ед Томас и заради книгата. Предполагам, че Бакъс ще нанесе удара си в книжарницата. Ако греша и Ед не се появи, ще открием къде живее и ще идем там.

Рейчъл отново кимна.

– За случая с Поета са написани три книги. Чел съм и трите и във всички има сведения за участниците. Там пише, че Томас се е пенсиониран и е отворил книжарница. Мисля, че дори в едната се споменаваше името.

– Ето, виждаш ли!

Тя си погледна часовника.

– Ще стигнем ли преди да отвори?

– Ще стигнем. Определен ли е часът за пресконференцията на директора?

– Три часът вашингтонско време.

Погледнах часовника на арматурното табло. Беше десет. До отварянето на книжарницата оставаше един час. И два часа – до пресконференцията. Ако моята теория и предчувствието ми бяха верни, съвсем скоро щяхме да се срещнем с Поета. Бях готов и пълен с енергия. Усещах как адреналинът кипи в кръвта ми. По стар навик отпуснах ръка от волана и опипах хълбока си. Носех кобур с глок 27. Нямах право да нося оръжие и ако се наложеше да го използвам, щях да загазя – това нямаше да ми позволи да се върна в полицейското управление.

Но понякога рисковете, с които се сблъсква човек, налагат други рискове, които трябва да поеме. Предполагах, че ми предстои тъкмо такъв момент.

Глава 40

Дъждът ни пречеше да наблюдаваме книжарницата. Ако бяхме оставили чистачките включени, щяхме да се издадем. Затова отначало гледахме през мътилката на стичащата се вода.

Бяхме спрели на паркинга на търговски комплекс в град Ориндж, на Тъстин Булевард. „Бук Карнъвъл“ беше малка книжарница между един музикален магазин и някакво празно помещение. На три врати от нея забелязах магазин за оръжие.

Имаше само един вход за клиенти. Преди да заемем позиция на паркинга, бяхме заобиколили зад търговския комплекс и бяхме видели заден вход с името на магазина. Имаше звънец и надпис „НАТИСНИ ЗВЪНЕЦА ЗА ДОСТАВКИ“.

В един идеален свят щяхме да завардим и двата входа най-малко с двама души. Бакъс можеше да влезе и през предния вход като клиент, и през задния като доставчик. В днешния свят обаче няма нищо идеално. Валеше и бяхме само двамата. Паркирахме мерцедеса на разстояние пред търговския комплекс, но достатъчно близо, за да виждаме и да се намесим, ако се наложи.

Предният щанд и касата бяха точно зад витрината на „Бук Карнъвъл“. Това работеше в наша полза. Скоро след като го видяхме да отваря книжарницата, Ед Томас застана зад щанда Отключи чекмеджето на касата и разговаря по телефона. Задната част на книжарницата тънеше в мрак. Когато Ед напускаше поста си и отиваше към лавиците и витрините отзад, го изгубвахме от поглед и ни обземаше паника.

На идване Рейчъл ми беше разказала за джипиес преподавателя под колата ѝ и за потвърждението, че колегите ѝ са я Използвали като примамка за Бакъс. И ето че сега седяхме 11 наблюдавахме мой бивш колега и в известен смисъл също го използвахме за примамка. Това не ми се струваше съвсем Редно. Искаше ми се да отида и да кажа на Ед, че е под прицел, че трябва да си вземе почивка, да напусне града. Обаче не го направих, защото знаех, че ако Бакъс наблюдава Томас и види каквото и да било отклонение от нормалното, може да пропуснем единствения си шанс да го заловим. Затова двамата с Рейчъл се отнесохме егоистично към живота на Ед Томас, макар да съзнавах, че в бъдеще ще ме измъчват угризения. Не знаех само колко силни ще са – зависеше от това как ще се развият събитията.

Първите клиенти за деня бяха две жени – дохода малко след като Томас отвори. И докато се ровеха в книгите, пред книжарницата спря кола, от която слезе мъж. Бе прекалено млад, за да е Бакъс, затова не вдигнахме тревога. Мъжът излезе припряно и без да купи книга. Когато двете жени си тръгнаха с покупките си, слязох от мерцедеса и тичешком прекосих паркинга до навеса пред оръжейния магазин.

С Рейчъл бяхме решили да не включваме Томас в разследването си, обаче това нямаше да ми попречи да вляза в книжарницата с разузнавателна цел. Щях небрежно да възстановя познанството си с Томас и да видя дали вече не е усетил, че го наблюдават. Затова щом първите клиенти за деня си тръгнаха, се задействах.

Първо се вмъкнах в оръжейния магазин, тъй като той се намираше най-близо до колата и на всеки, който наблюдаваше паркинга, щеше да му се стори странно, че съм паркирал в единия край и отивам направо в книжарницата, която бе в другия край. Нехайно обходих с поглед лъскавите оръжия под стъклената витрина и после хартиените мишени на задната стена. Бяха обичайните силуети, но имаше и варианти с лицата на Осама бен Ладен и Саддам Хюсеин. Предположих, че това се търси най-много.

Когато мъжът зад шанда попита какво ще обичам, отговорих, че само разглеждам, и излязох от магазина. Запътих се към „Бук Карнъвъл“, като първо спрях да надникна в съседното празно помещение. През мътното стъкло видях кашони, на които бяха написани заглавия на книги. Явно Томас използваше помещението за склад. На вратата имаше надпис „ДАВА СЕ ПОД НАЕМ“, следван от телефонен номер, който запомних в случай, че по-късно ни трябва за нещо.

Влязох в „Бук Карнъвъл“. Ед Томас стоеше зад шанда, усмихнах се и той се усмихна в отговор, но виждах, че през първите няколко секунди не може да си спомни откъде ме познава.

– Хари Бош – възкликна Томас накрая.

– Здравсти, Ед, как я караш?

Ръкувахме се и в очите му зад очилата зърнах топлина, която ми хареса. Бях съвсем сигурен, че не съм го виждал от банкетата по случай пенсионирането му в Спортната хижа в Долината преди шест-седем години. Косата му бе почти съвсем бяла. Обаче все още беше висок и слаб, какъвто го помнех от службата. Имаше обичая на местопрестъпление да пише в бележника си, като го държи високо и близо до лицето си, защото очилата му винаги изоставаха с една-две рецепти зад очите му. Заради тая поза в отдела му лепнаха прякора Богомолката. Внезапно си го

спомних. Спомних си, че на обявата за банкета по случай пенсионирането му имаше карикатура на Ед като супергерой с пелерина, маска и голямо „Б“ на гърдите.

– Как върви книжарският бизнес?

– Добре е, Хари. Какво те води насам от големия лош град? Чух, че преди две години си се пенсионирал.

– Да. Обаче мисля да се върна на работа.

– Липсва ли ти?

– Нещо такова. Ще видим как ще тръгне.

Той като че ли се изненада и тогава разбрах, че не му липсва абсолютно нищо от службата. Винаги бе обичал да чете книги и си носеше четиво на дежурство. Сега си взимаше пенсията и си имаше тази книжарница. Живееше си Добре без всички гадости на полицейската работа.

– Случайно ли минаваш отгук?

– Всъщност не. Помниш ли някогашната ми партньорка, Киз Райдър?

– Да, естествено. И тя е идвала тук.

– Точно това имах предвид. Тя ми помогна в нещо и искам да ѝ направя малък подарък. Помня, че веднъж ми разказа за твоята книжарница и спомена, че в района нямало друга, от която човек можело да купи книга с автограф на Дийн Кунц. Затова се чудех дали не ти е останала някоя. Ще ми се дай я подаря.

– Мисля, че ще намеря нещо. Чакай да проверя. Тия книги свършват бързо, обаче обикновено пазя по някоя за специални случаи.

Той ме остави на шанда и тръгна към вратата в дъното, която, изглежда, водеше към склад. Реших, че там е задната врата за доставки. Щом Ед изчезна, се наведох и погледнах лавиците отдолу. Видях малък видеодисплей с екран, разделен на четири части. В книжарницата имаше четири камери, които показваха касата и мен, навесен над шанда, изглед от цялото помещение, група лавици и задния склад, където Томас наблюдаваше подобен екран.

Разбрах, че гледа мен, навесен над своя шанд. Изправих се и припряно се опитах да измисля обяснение за действията си. След малко Томас се върна с книга в ръце.

– Намери ли каквото търсеше, Хари?

– Моля? А, искаш да кажеш, че надничах под шанда ти ли? Просто се чудех дали ти, нали разбираш, понеже си бивше ченге, имаш някакви защитни средства. Мислил ли си, че може да се появи някой, когато

познаваш от едно време?

– Взимам предпазни мерки, Хари. Не се тревожи.

Кимнах.

– Радвам се да го чуя. Това ли е книгата?

– Да. Тя няма ли я? Излезе миналата година.

И ми показа книга, озаглавена „Лицето“. Не знаех дали Киз я има, но щях да я купя.

– Нямам представа. С автограф ли е?

– Да, с автограф и дата.

– Добре, взимам я.

Докато той я таксуваше, се опитах да завържа общ разговор, който всъщност си беше съвсем конкретен.

– Видях, че имаш камера под щанда. Струва ми се малко много за книжарница.

– Може да се изненадаш, обаче хората обожават да крадат книги. В дъното имам библиографски рядкости, книги, които купувам и продавам на колекционери. Една от камерите ми е насочена право натам и тъкмо тая сутрин спипах един хлапак да пъха „Пътуването на Ник“ в панталона си. Ранните издания на „Пелекано“ се намират трудно. Щях да изгубя около седемстотин долара.

Това изглеждаше нелепо голяма сума само за една книга. Никога не бях чувал заглавието, обаче предположих, че трябва да е отпреди петдесет или сто години.

– Повика ли ченгетата?

– Не, само го сригах по задника и му казах, че ако пак се върне, ще се обади в полицията.

– Ти си добър човек, Ед. Трябва да си омекнал, след като напусна. Съмнявам се, че Богомолката щеше да пусне малкия просто така.

Подадох му две двайсетачки и той ми върна рестото.

– Богомолката отдавна го няма. И жена ми не смята, че съм омекнал. Мерси, Хари. И предай много поздрав на Киз.

– Добре, непременно. Виждал ли си някой друг от отдела?

Още не исках да си тръгна. Интересувах се и други неща, затова продължих да приказвам. Вдигнах поглед нагоре и забелязах малка двустранна камера, монтирана почти до тавана. Единият обектив гледаше надолу към касата, а другият обхващаше цялата книжарница. Светеше червена лампичка и видях тънък черен кабел, който излизаше от кожата на камерата и потъваше в окачения таван. Докато Томас отговаряше на въпроса ми, си мислех за възможността Бакъс да е идвал в

книжарницата и да е бил записан от камерите.

– Не – каза Ед. – Оставих всичко това в миналото. Ти твърдиш, че ти липсва, Хари, обаче на мен изобщо не ми липсва. Честно.

Кимнах в знак, че го разбирам, макар че всъщност не го разбирах. Някога Томас беше добро ченге и добър детектив. Взимаше работата присърце. Това бе една от причините, поради които Поета го беше взел на мушка. Струваше ми се, че сам не вярва в думите си.

– Хубаво – отвърнах. – Ей, имаш ли на запис на хлапака, Дето сутринта си го изритал от книжарницата? Искам да БИДЯ как се опитва да те ограби.

– Не, не правя записи. Камерите не са скрити и на вратата има предупредителен стикер. Това би трябвало да е превантивна мярка, обаче някои хора са тъпи. Записващата система е прекалено скъпа и поддръжката изисква много усилия. Затова имам само наблюдателни камери.

– Ясно.

– Виж, ако Киз вече има тази книга, ще я приема обратно. Мога да я продам.

– Не, не е необходимо. Ако вече я има, ще я задържа за себе си.

– Кога за последен път си чел книга, Хари?

– Преди два месеца прочетох книга за Арт Пепър – възмутих се. – Написал я е заедно с жена си преди да умре.

– Документална ли?

– Да, съвсем истинска.

– Говоря за художествена литература. Кога за последен път си чел роман?

Свих рамене. Не си спомнях.

– И аз така си помислих – рече Томас. – Ако Киз не иска книгата, донеси ми я и ще я дам на някой, който ще я прочете.

– Добре, Ед. Благодаря.

– Пази се, Хари.

– Непременно. И ти.

Вече крачех към изхода, когато свързах думите на Томас с фактите от разследването. Щракнах с пръсти и се престорих, че току-що съм си спомнил нещо. Обърнах се към него.

– Ей, знаеш ли, един моя приятел живее чак в Невада, обаче твърди, че ти бил клиент. Сигурно праща поръчки по пощата. Изпълняваш ли такива?

– Естествено. Как се казва?

– Том Уолинг. Живее чак в Клиър.

Томас кимна, но лицето му внезапно помръкна.

– Той приятел ли ти е?

Разбрах, че съм сгафил нещо.

– Е, по-скоро познат.

– Защото ми дължи пари.

– Наистина ли? Как така?

– Това е дълга история. Но му продадох няколко книги от една колекция, която ми бяха поверили, и той веднага плати. Плати със запис и всичко си беше наред. Затова, когато поиска още книги, му ги пратих преди да получа записа. Голяма грешка. Това беше преди три месеца и не получих и пукната пара от него. Ако пак видиш този твой познат, предай му, че си искам парите.

– Непременно, Ед. Жалко. Не знаех, че е измамник. Какви книги купуваше от теб?

– Интересуваше го По, затова му продадох няколко книги от колекцията Родуей. Стари, много хубави книги. После той поръча още от друга колекция. И не ги плати.

Сърдечният ми ритъм преминаваше на по-висока предавка. Това, което ми казваше Томас, потвърждаваше, че Бакъс крои нещо. Искаше ми се да прекратя тоя маскаррад и да обясня на Ед какво става, да го предупредя, че е в опасност. Обаче се овладях. Трябваше първо да поговоря с Рейчъл и да съставим план.

– Струва ми се, че съм виждал тия книги у тях – отвърнах аз. – Поезия ли бяха?

– Повечето. Не си падаше много по проза.

– В тия книги беше ли написано името на първия колекционер? На тоя Родман?

– Не, Родуей. Да, всички носеха неговия екслибрис. Това повишава цената, обаче твоят приятел искаше да ги притежава.

Кимнах. Всичко това доказваше теорията ми. Всъщност тя вече ставаше нещо повече от теория.

– Какво става, Хари?

Погледнах го.

– Какво искаш да кажеш?

– Не знам. Задавах много...

От дъното на книжарницата прозвуча висок звън и го предена.

– Няма значение, Хари. Носят ми още книги. Трябва да приема доставката.

– Аха.

– До скоро.

Той излезе иззад щанда и тръгна към задния изход. Погледнах си часовника. Обяд. Директорът щеше да застане пред камерите, за да говори за експлозията в пустинята и да съобщи, че е била дело на убиеца, известен като Поета. Дали Бакъс не беше избрал този момент, за да нападне Томас? Гърлото и гърдите ми се бяха свили, като че ли в помещението не бе останал въздух. Още щом Томас влезе в склада, се върнах при щанда и се надвесих да погледна монитора. Знаех, че ако провери монитора в задното помещение, ще види, че не съм излязъл, обаче разчитах, че ще отиде направо при вратата.

В ъгъла на екрана, който показваше склада, видях, че Томас поглежда през шпионката на задната врата. Очевидно необезпокоен от видяното, дръпна резето и отвори. Напрегнато се вирах в монитора, въпреки че образът беше малък и го виждах наопаки.

Ед се отдръпна и в склада влезе мъж с тъмна риза и шорти. Носеше два кашона един върху друг и Томас го насочи към близкия тезгях. Доставчикът остави кашоните, после извади електронен клипборд от горния и се върна при Томас за подпис.

Всичко изглеждаше наред, обикновена доставка. Бързо се изправих и тръгнах към вратата. Когато я отворих, чух изпиукване на електронен сигнал, но това не ме разтревожи. Затичах се към мерцедеса под дъжда, като скрих подписаната книга под шлифера си.

– Каква беше тази работа? Защо се навеждаше над щанда? – попита Рейчъл, когато седнах зад волана.

– Той има мониторна система. Дойдоха да му доставят стока и преди да си тръгна, исках да се уверя, че всичко е наред. Във Вашингтон минава три часът.

– Знам. Научи ли нещо от него, или само си купил книга?

– Научих много неща. Том Уолинг му е клиент. Или поне е бил, докато не го измамил с поръчка на книги от Едгар Алан По. Поръчвал ги по пощата, както предположихме. Никога не го е виждал, просто прасал книгите в Невада.

Рейчъл се поизправи на седалката.

– Будалкаш ли ме?

– Не. Книгите били от колекцията на някакъв човек, която Ед раздавал. Затова били подпечатани и следователно могат да се проследят. Затова Бакъс ги е изгорил в оня варел. Не е можел да допусне възможността да останат невредими след взрива и да ги свържат с Томас.

– Защо?

– Защото определено крои нещо тук. Сигурно е нарочил Томас.

Запалих двигателя.

– Къде отиваш?

– Отзад, за да се уверя, че всичко с доставката е наред. Освен това е добре от време на време да променяме позицията си.

– А, сега пък ми предаваш уроци по елементарно наблюдение.

Без да отговоря, заобиколих отзад и видях кафявия ван на доставчика, паркиран до отворения заден вход на „Бук Карнъвъл“. Подминах го и за миг зърнах доставчика да мъкне няколко кашона по рампата към вана си. Рекламациите, предположих и без колебание продължих нататък.

– Всичко е наред – отбеляза Рейчъл.

– Да.

– Не си се издал пред Томас, нали?

– Не. Той заподозря нещо, обаче звънецът ме спаси. Исках първо да поговоря с теб. Струва ми се, че трябва да му обясним положението.

– Вече приказвахме за това, Хари. Ако го включим в играта, той може да промени поведението си и да се издаде. Ако го е наблюдавал, Бакъс ще забележи и най-дребната промяна.

– А ако не го предупредим и нещо се обърка...

Не довърших. Вече два пъти бяхме водили този спор и втория път бяхме застанали на противоположни мнения. Класическо противоречие на намерения. Да осигурим ли безопасността на Томас с риск да изпуснем Бакъс? Или да рискуваме безопасността на Томас, за да се приближим към Бакъс? Всичко се свеждаше до средствата за постигане на целта и никои от нас двамата нямаше да е доволен, както и да се развиеха събитията.

– Това означава, че не бива да допуснем нещо да се обърка – заяви Рейчъл.

– Да. Какво ще кажеш да повикаме подкрепление?

– И аз смятам, че е прекалено рисковано. Колкото повече хора съберем тук, толкова по-голяма става вероятността да го подплашим.

Кимнах. Имаше право. Намерих място в другия край на паркинга. Обаче не се заблуждавах. В дъждовния уикенд нямаше много коли и привличахме вниманието. Започвах да си мисля, че сме като камерите на Ед Томас. Само за отблъскване на евентуални нападатели. Бакъс може да ни беше видял и това да му бе попречило да изпълни плана си. Засага.

– Клиент – съобщи Рейчъл.

Към книжарницата се приближаваше жена. Стори ми се позната и изведнъж си я спомних – от Спортната хижа.

– Това е съпругата му. Веднъж съм я виждал. Май се казва Пат.

– Дали му носи обяда, как мислиш?

– Възможно е. Или и тя работи в книжарницата. Известно време наблюдавахме входа, обаче нямаше нито следа от Томас и жена му. Обезпокоих се, извадих мобифона си и се обадох в книжарницата с надеждата, че звънът ще ги привлече към щанда, където се намираше телефонът.

Само че отговори женски глас и въпреки това около щанда не се мяркаше никой. Побързах да затворя.

– Сигурно има телефон в склада.

– Кой ти вдигна?

– Жена му.

– Да ида ли да проверя?

– Не. Ако Бакъс наблюдава, ще те познае. Не бива да те вижда.

– Добре, тогава какво?

– Нищо. Сигурно обядват на масата, която видях в задната стая.

Имай търпение.

– Нямам търпение. Не обичам да седя със скръстени ръце...

Замълча, защото видяхме Ед Томас да излиза от книжарницата. Беше с шлифер, чадър и куфарче. Качи се в колата, с която сутринта го бяхме видели да пристига, зелен форд „Иксplorър“. През витрината забелязах, че жена му сяда зад щанда.

– Ето го – казах.

– Къде отива?

– Може би да донесе обяд.

– Не и с куфарчето. Ще го проследим, нали?

– Да.

Фордът на Томас излезе от паркинга, насочи се към изхода и зави надясно по Тъстин Булевард. След като се вля в трафика, го последвах в дъжда. Извадих мобифона си и набрах номера на книжарницата. Отговори жената на Ед Томас.

– Здравсти, там ли е Ед?

– Не, няма го. Какво обичате?

– Пат, ти ли си?

– Да, кой се обажда?

– Бил Гилбърт. Преди години се запознахме в Спортната хижа. Аз съм бивш колега на Ед от управлението. Имам път насам и реших да се

отбия в книжарницата. Той ще дойде ли?

– Не знам. Отиде да прави оценка и може да се забави до довечера заради дъжда и голямото разстояние.

– Оценка ли? Каква оценка?

– На книжна колекция. Някой иска да продаде книгите си и Ед отиде да види колко струват. Това е чак в долината Сан Фернандо и доколкото разбрах, колекцията е голяма. Ед ме предупреди, че може да се наложи довечера аз да затворя книжарницата.

– Да не е пак колекцията на Родуей? Миналия път, когато се чухме, Ед ми спомена за нея.

– Не, тя е разпродадена почти изцяло. Клиентът се казва Чарлз Търънтайн и има над шест хиляди книги.

– Леле, наистина са много!

– Той е известен колекционер, но предполагам, че му трябват пари, защото е казал на Ед, че иска да продаде всичко.

– Странно. Цял живот ги колекционира и после ги продава наведнъж.

– Случва се.

– Е, Пат, ще те оставя да си вършиш работата. И ще хвана Ед следващия път. Предай му много поздрави.

– Би ли повторил името си?

– Том Гилбърт. Засега чао.

Затворих.

– В началото на разговора беше Бил Гилбърт.

– Ха така!

Предадох разговора на Рейчъл. После се обадох на местните телефонни услуги, обаче нямаше абонат Чарлз Търънтайн. Попитах Рейчъл дали има връзка в лосанджелиското оперативно бюро, за да вземем адреса и може би номера на Търънтайн.

– Ти не можеш ли да се обадиш на някого в полицейското управление?

– В момента съм изхарчил всички услуги, които ми дължаха. Освен това съм външен човек. За разлика от теб.

– Не съм сигурна.

Тя извади мобифона си и започна да върти номера, докато аз се съсредоточих върху задните светлини на форда на Томас, който се движеше само на петдесетина метра пред мен по шосе 22. Знаех, че Ед може да мине по няколко пътя. Можеше да завие на север по шосе 5 и да прекоси центъра на Лос Анджелис или да продължи по шосе 405. И двата

пътя водеха в Долината.

След пет минути Рейчъл получи информацията, която беше поискала.

– Той живее на Валерио Стрийт в Канога Парк. Знаеш ли къде е това?

– Знам къде е Канога Парк. Валерио прекосява цялата Долина в посока изток – запад. Научи ли телефонния номер?

Без да отговори, тя въведе номера в мобифона си, вдигна го до ухото си и зачака. След трийсет секунди затвори.

– Не отговаря. Включи се телефонен секретар.

Замислихме се за това и известно време пътувахме в мълчание.

Томас подмина изхода за шосе 5 и продължи към шосе 405. Там щеше да завие на север и да влезе през прохода Сепулведа в Долината. Канога Парк се намиреше от западната страна. При това време ставаше въпрос най-малко за един час път. Ако имахме късмет.

– Не го изпускай, Бош – тихо каза Рейчъл.

Знаех какво иска да каже. Че има предчувствие. Че сме на вярна следа. Че според нея Ед Томас може би ни води при Поета. Кимнах, защото и аз смятах така, почти го усещах като вибриране в гърдите си. Знаех, без наистина да го знам, че приближаваме.

– Не се бой – отвърнах. – Няма.

Глава 41

Дъждът действаше на Рейчъл потискащо. По-точно неумолимостта му. Той не преставаше, не спираше нито за миг. Просто се лееше и плющеше по предното стъкло в непрекъснат порой, който надвиваше чистачките. Всичко изглеждаше размито. Отстрани на шосето бяха спрели коли. Мълния разцепи небето на запад, някъде над океана. Подминаваха катастрофа след катастрофа и всичко това я правеше още по-нервна. Ако катастрофираха и изпуснеха Томас, щяха да носят огромна вина за случилото се с него.

Боеше се, че ако откъсне поглед от червените задни светлини на форда, ще го изгубят в морето от червена неяснота. Бош сякаш прочете мислите ѝ и каза:

– Спокойно. Няма да го изпусна. Пък и вече знаем къде отива.

– Не, не знаем. Знаем само къде живее Търънтайн. Това не означава, че книгите са там. Шест хиляди книги! Кой държи шест хиляди книги в дома си? Сигурно ги е дал някъде на склад.

Бош здраво стисна волана и увеличи скоростта с няколко километра, за да се приближи към Томас.

– Не се сети за това, нали?

– Да, не се сетих.

– Така че не го изпускай.

– Казах ти – няма.

– Знам. Просто се чувствам по-добре, като те предупреждавам.

Тя посочи навън.

– Често ли е така?

– Почти никога – отвърна Бош. – По новините съобщиха, че такава буря имало преди сто години. Сякаш нещо се е объркало или повредило. Каньоните в Малибу сигурно са наводнени. Свладища в Палисейдс. И предполагам, че реката е преляла. Миналата година имаше пожари. Тая година може да е дъждът. Винаги има ту едно, ту друго. Все едно постоянно трябва да се подлагаш на някакво изпитание.

Той включи радиото, за да чуе метеорологичната прогноза. Рейчъл обаче моментално се пресегна, изключи го и посочи напред.

– Съсредоточи се върху форда! Не ме интересува времето.

– Добре.

– Приближи се. Даже да се лепнеш плътно зад него. В това време

няма да те забележи.

– Ако се приближа плътно зад него, може да го блъсна. Тогава какво ще му кажем?

– Просто не...

– Да не го изпускам. Да, знам.

През следващия половин час пътуваха в мълчание. Шосето се издигна и прекоси планините. На върха Рейчъл видя голяма каменна постройка. Приличаше на някакъв постмодернистки замък в сиво и Бош й каза, че това е музеят Гети.

Докато се спускаха в Долината, Рейчъл забеляза, че мигачът на Томас е включен. Бош се престрои на три коли от него.

– Ще завие по сто и първо. Почти стигнахме.

– Канога Парк ли имаш предвид?

– Да. Той ще завие на запад и после пак на север по градските улици.

Бош отново се умълча и се съсредоточи върху шофирането. След още петнайсет минути Томас даде мигач и зави на север по Десото Авеню. Бош и Уолинг го последваха по изходната рампа, но този път без прикритието на другите автомобили.

На Десото фордът веднага отби до тротоара в район, забранен за паркиране, и Бош трябваше да го подмине, иначе щеше да се издаде.

– Мисля, че разглежда картата или някакви указания – предположи Рейчъл. – Лампичката му е включена и е навел глава.

– Добре.

Бош влезе в първата срещната бензиностанция, обиколи колонките и се върна на улицата. Спря за миг преди да излезе и се вторачи във форда. Зачака. След половин минута Томас отново потегли. Бош вдигна мобифона до лявото си ухо, за да скрие лицето си в случай, че Томас го погледне, пусна една кола пред себе си и го последва.

– Трябва да е наблизо – отбеляза Рейчъл.

– Да.

Ала Томас продължи още няколко преки, преди да завие надясно. Бош намали скоростта, преди да направи същото.

– Валерио – каза Рейчъл: бе видяла табела. – Тук е. Бош зави и тя видя стоповете на Томас. Беше спрял наред платното на три преки пред тях. Улицата бе задънена.

Бош побърза да спре зад един паркиран автомобил.

– Лампичката вътре свети – каза Рейчъл. – Струва ми се, че пак разглежда картата.

– Реката – каза Бош.

– Моля?

– Казах ти. Валерио прекосява цялата Долина. Както и реката. Сигурно търси път, за да я заобиколи. Реката пресича всички тия улици. Той сигурно трябва да стигне до Валерио от другата страна.

– Не виждам никаква река. Само ограда и бетон.

– Това не е обикновена река. Всъщност, формално погледнато, изобщо не е река. Сигурно е или Алисо, или отточният канал от Браунс Каньон. Които се вливат в реката.

Зачакаха. Томас не продължаваше.

– Преди реката е преливала в такива бури. Затова се опитват да я овладеят. На някой му е хрумнала идеята да я затвори в камък и бетон. Направили го и оттогава домовете на всички са в безопасност.

– На това му се вика прогрес.

Бош кимна и отново стисна волана с две ръце.

– Потегля.

Томас зави наляво и когато колата му се скри от погледа Бош го последва. Фордът продължи на север към Сатикой, зави надясно и мина по един мост над канала. Докато го следваха, Рейчъл погледна надолу към буйните води.

Фордът продължи на юг по Мейсън и се върна обратно към Валерио. Сега обаче беше от срещнатата страна на бетонния канал.

– От тая страна улицата пак ще е задънена – рече Бош и подмина Валерио. Рейчъл се втренчи през дъжда и видя, че Томас спира на отбивната пред голяма двуетажна къща, една от петте на задънената улица.

– Спря на отбивката – съобщи тя. – Там е. Господи, това е къщата!

– Каква къща?

– Онази от снимката в караваната. Бакъс е бил толкова сигурен в себе си, че ни е оставил снимка!

Бош спря до тротоара. От къщите на Валерио не можеха ги видят. Рейчъл се обърна и огледа прозорците. Всички сгради наоколо бяха тъмни.

– Сигурно е спрял токът.

– Под седалката ти има фенерче. Вземи го. Тя се наведе и го вдигна.

– Ами ти?

– Не се бой за мен. Да вървим.

Рейчъл понечи да отвори вратата, но после го погледна. Искаше да

каже нещо, ала се колебаеше.

– Какво има? – попита той. – Да се пазя ли? Не се тревоги, ще се пазя.

– Въщност, да, пази се. Но исках да ти кажа, че нося втори пистолет в чантата си. Искаш ли...

– Благодаря ти, Рейчъл, обаче тоя път си взех моя.

Тя кимна.

– Трябваше да се сетя. Как мислиш, да повикаме ли подкрепление?

– Повикай, ако искаш. Но няма да ги чакам.

Слязох от мерцедеса и студеният дъжд заплющя по лицето ми. Вдигнах яката на самото си и се запътих към Валерио. Рейчъл ме настигна и закри до мен, без да каже дума. Когато стигнахме до ъгъла, се скрихме зад оградата на най-близката къща и предпазливо погледнахме към задънената улица и тъмната сграда, пред която беше паркирал Ед Томас. От самия него нямаше и следа. Всички предни прозорци на къщата бяха тъмни. Въпреки сивотата обаче виждах, че Рейчъл има право. Това бе къщата от снимката, която ни беше оставил Бакъс.

Чувах реката, но не я виждах. Тя оставаше скрита зад къщите. Яростната ѝ мощ обаче бе почти осезаема, макар и отдалече. При такива бури водите от целия град се оттичаха по гладките бетонни повърхности, минаваха през Долината и около планините до центъра и оттам – на запад към океана.

През по-голямата част от годината това беше само ручей. Ала дъждовната буря събуждаше змията и ѝ даваше сили. Тя се превръщаше във водосточен канал, милиони и милиони литри, блъскащи се в дебелите каменни стени, тонове вода, кипящи и напъващи да прелеят, движещи се с ужасна сила и ускорение. Спомнях си, че като малък бях видял едно момче да пада във водата. Не го познавах. Бях чувал за него. Четири десетилетия по-късно не бях забравил името му. Бил Кинси си играеше край реката. Подхлъзна се и след миг изчезна. Намериха тялото му в един виадукт на двайсет километра оттам.

Майка ми отрано бе започнала да ме учи, че когато вали...

– Пази се от теснините.

– Моля? – прошепна Рейчъл.

– Мислех за реката. Затворена между тия стени. Като малки ѝ викахме Теснините. Когато вали така, водата се движи бързо. Убийствено бързо. Когато вали, трябва да стоиш надалеч от Теснините.

- Но сега отиваме при къщата.
- Въпреки това, Рейчъл. Внимавай. Стой далеч от Теснините. Тя ме погледна. Явно разбираше какво имам предвид.
- Добре, Бош.
- Какво ще кажеш ти да поемеш предната страна, а аз задната?
- Добре.
- Бъди готова за всичко.
- И ти.

Намирахме се на три къщи от целта. Тръгнахме бързо покрай стената на първия имот и после прекосихме отбивката на втория. Накрая стигнахме до сградата, пред която беше паркиран фордът на Томас. Рейчъл за последен път ми кимна. Разделихме се и едновременно извадихме pistolетите си. Тя тръгна да влезе отпред, а аз поех надолу по отбивката, за да заобиколя отзад. Здрачът, плисъкът на дъжда и ревът на канала ми осигуряваха прикритие. От двете страни на отбивката растяха ниски бугенвиллии – от доста време не бяха подкастрирани. Прозорците на къщата обаче бяха тъмни. Някой можеше да стои зад стъклата и незабелязано да ме наблюдава.

Задният двор беше наводнен. Насред голямата локва имаше ръждясала люлка. Зад нея се издигаше висока два метра ограда, която отделяше двора от канала. Видях, че водата тече близо до горния край на бетонното корито и се носи в бясно течение. До вечерта щеше да прелее. По-нагоре по течението, където каналите бяха по-плитки, сигурно вече преливаше.

Отново насочих вниманието си към къщата. Отзад имаше голяма веранда. На покрива нямаше водостоци и дъждът се стичаше като завеса, толкова проливен, че скриваше всичко. Бакъс можеше да седи на люлеещ се стол на верандата и нямаше да го видя. Бугенвиллиите минаваха покрай перилата на верандата. Бързо се наведох и хукнах към стъпалата. Взех ги по три наведнъж и се скрих от дъжда. Трябваше ми известно време, за да се приспособя, и тогава я видях. Бяла ратанова кушетка в дясната половина на верандата. Под одеялото се очертаваше човешко тяло – в седнало положение, обаче опряно на лявата странична облегалка. Приклекнах, приближих се и посегнах към края на одеялото, който висеше на пода. Бавно го отметнах.

Беше старец. Мъртъв най-малко от един ден. Тъкмо започваше да мирише. Очите му бяха отворени и изцъклени, кожата му имаше цвят на бяла боя в спалня на пушач. Шията му бе стегната с пластмасова лента. Чарлз Търънтайн, предположих. Освен това реших, че това е старецът

на снимката, която беше направил Бакъс. Бе го убил и го беше зарязал на верандата като купчина стари вестници. Старецът нямаше нищо общо с Поета. Просто го бяха използвали за постигане на определена цел.

Вдигнах глока си и тръгнах към задния вход на къщата. Искаше ми се да предупредя Рейчъл, обаче не можех да го направя, без да издам своята, а сигурно и нейната позиция. Просто трябваше да продължа напред, все по-навътре в мрака на това място, докато не се натъкна на нея или на Бакъс.

Вратата бе заключена. Реших да заобиколя и да настигна Рейчъл отпред. Когато се обърнах обаче, погледът ми попадна върху трупа и ми хрумна нещо. Приблжих се до кушетката и плъзнах длани по панталона на стареца. И бях възнаграден. Чух подрънкване на ключове.

Рейчъл се чувстваше като обкръжена. Купища книги покриваха всички стени в коридора. Тя спря с пистолет в едната ръка и фенерче в другата и погледна надясно към дневната. Още книги. По всички стени имаше лавици и всички лавици бяха натъпкани до краен предел. Книги отрупваха масите и всички хоризонтални повърхности. Някак си това придаваше на къщата призрачен вид. В този дом не цареше живот, а мрак, в който книжните червеи разяждаха думите на всички автори.

Опита се да продължи напред, без да мисли за растящите си опасения. Поколеба се дали да не се върне и да излезе, преди да са я разкрили. Ала тогава чу гласовете и разбра, че не бива да отстъпва.

– Къде е Чарлз?

– Казах да седнеш.

Думите идваха от неизвестна посока. Плющенето на дъжда навън, бушването на реката и натрупаните навсякъде книги скриваха произхода на шумовете. Чуваше гласовете, ала не знаеше откъде идват.

Чу още звуци и гласове. Шепот, сегиз-тогиз по някоя дума, изваяна от гняв или страх.

– Мислеше си...

Тя се наведе и остави фенерчето на пода. Още не беше го включила, а сега не можеше да поеме този риск. Навлезе в още по-дълбокия мрак на коридора. Вече бе проверила в предните стаи и знаеше, че гласовете идват от вътрешността на къщата.

Коридорът водеше до фойе, от което в три различни посоки излизаха стаи. Когато стигна там, чу гласове на двама мъже и разбра, че идват някъде отдалеч.

– Напиши го!

– Не виждам нищо!

После рязко изсъскване. Дръпване на завеса от прозорец.

– Ето, сега виждаш ли? Напиши го, иначе веднага ще сложа край!

– Добре! Добре!

– Точно, както ти го диктувам. „В късна нощ – преди години...“³

Рейчъл знаеше какво е това. Позна думите на Едгар Алан По. И знаеше, че това е Бакъс, макар че гласът му звучеше различно. Отново използваше поезията, пресъздаваше престъплението, отнето му преди много години. Бош имаше право.

Влезе в стаята вдясно и установи, че няма никой. В средата имаше билиардна маса, изцяло покрита с книги. Разбираше какво е направил Бакъс. Беше примамил Ед Томас тук, защото човекът, който бе живял в тази къща, Чарлз Гърънтайн, беше колекционер. Поета бе знаел, че Томас ще дойде за колекцията му.

Понечи да се обърне, за да излезе от стаята и да провери следващата. Ала още преди да помръдне повече усети, че в шията ѝ опира студено дуло на пистолет.

– Здравей, Рейчъл – с хирургически променения си глас я поздрави Робърт Бакъс. – Каква изненада да те видя тук.

Тя се вцепени и в този момент разбра, че Бакъс не може да бъде изигран по никакъв начин, че знае всички номера и подходи. Рейчъл имаше един-единствен шанс. Бош.

– Здравей, Боб. Отдавна не сме се виждали.

– Да, така е. Искаш ли да оставиш оръжието си тук и да дойдеш с мен в библиотеката?

Рейчъл остави зигзауъра върху една от купчините книги на билиардната маса.

– Аз пък си мислех, че цялата къща е библиотека, Боб.

Бакъс не отговори – сграбчи я отзад за яката, притисна пистолета в гърба ѝ и я бутна напред. Излязоха от стаята и влязоха в съседната, малко помещение с два дървени стола с високи облегалки, обърнати към голяма каменна камина. В нея не гореше огън и Рейчъл чу дъжда, който се стичаше по комина. В камината се бе образувала локва. Дъждът обливаше прозорците от двете ѝ страни и скриваше гледката навън.

– Случайно имаме точно толкова столове, колкото са ни нужни – рече Бакъс. – Заповядай, седни.

3. „Гарванът“, прев. А. Топалов. – Б. пр.

Завъртя я грубо пред единия стол и я натисна надолу. Бързо я претърси за други оръжия, после се отдръпна и пусна нещо в скута ѝ. Рейчъл погледна другия стол и видя Ед Томас. Китките му бяха завързани за стола с широка лепенка. С още две лепенки шията му бе завързана за облегалката. В устата му беше напъхана платнена салфетка и лицето му бе тъмnochервено.

– Боб, стига вече – каза Рейчъл. – Вече доказа каквото искаше. Няма...

– Сложи лентата на дясната си китка и я завържи за страничната облегалка на стола.

– Моля те, Боб. Нека...

– Действай!

Тя уви пластмасовата лента около страничната облегалката и китката си.

– Стегнато, но не прекалено. Не искам да остави следа.

Когато Рейчъл свърши, той ѝ каза да постави свободната си ръка върху другата странична облегалка, приближи се и ѝ постави другата лента. Накрая отстъпи назад, за да се възхити на работата си.

– Така.

– Боб, двамата сме направили много хубави неща заедно. Защо правиш това?

Бакъс я погледна и се усмихна.

– Не знам. Но хайде да поговорим за това по-късно. Трябва да приключо с детектив Томас. Отдавна трябваше да го направим. И само си помисли, Рейчъл, ти ще гледаш. Каква рядка възможност!

Бакъс се обърна към Томас и измъкна салфетката от устата му. После бръкна в джоба си и извади сгъваем нож. Отвори го и със светкавично движение преряза лентата на дясната китка на жертвата си.

– Е, докде бяхме стигнали, детектив Томас? До третия ред, струва ми се.

– По-скоро до последния.

Рейчъл позна гласа на Бош – бе се разнесъл зад нея. Обърна се да погледне, но високата облегалка ѝ попречи.

Неподвижно държах пистолета напред в опит да измисля най-добрия начин да се справя с него.

– Хари – спокойно каза Рейчъл. – Той държи пистолет в лявата си ръка и нож – в дясната. Силната му ръка е дясната.

Казах му да остави оръжията. Той се подчини, без да се колебае. Това ме смути – сякаш преминаваше прекалено бързо към резервния си план. Друго оръжие ли имаше? Или в къщата имаше друг убиец?

– Рейчъл, Ед, добре ли сте?

– Да – отвърна Рейчъл. – Накарай го да легне по очи, Хари. В джоба му има сковаващи ленти.

– Къде е pistolетът ти, Рейчъл?

– В другата стая. Накарай го да легне, Хари.

Пристъпих напред, обаче спрях да огледам Бакъс. Той отново се бе променил. Вече не приличаше на човека, който се бе представил като Шанди. Нямахме брада, нямахме шапка върху сивата коса. Лицето и главата му бяха бръснати. Изглеждаше съвсем различен.

Направих още една крачка напред, но отново спрях. Изведнъж си помислих за Тери Маккейлъб, жена му, дъщеря му и доведения му син. Помислих си за общото ни призвание и за изгубеното. Още колко злодеи щяха да останат на свобода заради убийството на Тери? Обзе ме ярост, силна като реката. Не исках да карам Бакъс да ляга на земята, да го сковавам и да гледам как го отвеждат с патрулна кола, за да го затворят до края на живота му като световноизвестна звезда. Исках да му отнема всичко онова, което беше отнел от приятеля ми и от всички други.

– Ти уби мой приятел – казах. – И затова...

– Недей, Хари – помоли ме Рейчъл.

– Съжалявам – отвърна Бакъс. – Обаче аз свърших доста работа. Кой може да е този твой приятел?

– Тери Маккейлъб. Той беше и твой приятел и ти...

– Всъщност исках да се погрижа за Тери. Да, той имаше потенциала да стане заплаха за мен. Но аз...

– Млъквай, Боб! – извика Рейчъл. – Ти не беше достоен дори да носиш обяда на Тери. Прекалено е опасно така, Хари. Повали го на земята! Хайде!

Потиснах гнева си и се съсредоточих върху ситуацията. Тери Маккейлъб отстъпи назад в здрача. Приблжих се към Бакъс, като се питах какво иска да ми каже Рейчъл. Да го поваля ли? Нима искаше да го застрелям?

Направих още две крачки.

– Легни – заповядах. – Далече от оръжията.

– Както кажеш.

Той се обърна, сякаш за да се отдръпне от захвърлените на пода оръжия и да избере място да легне.

– Тук има локва. Камината тече.

И без да изчака отговора ми, пристъпи към прозореца. Изведнъж разбрах какво ще направи.

– Не, Бакъс!

Ала думите ми не го спряха и той се хвърли с главата напред към прозореца. Дограмата се беше скапала от годините на слънце и дъждове като днешния, дървото се пръсна и се посипаха стъкла. Втурнах се към дупката и видях блясъка на втория пистолет на Бакъс. Резервният план.

Две бързи изтрещявания и чух куршумите да изсвирват покрай мен. Наведох се и отвърнах на огъня, без да гледам. После клекнах на пода, придвижих се под прозореца и надникнах от другата страна. Бакъс го нямаше. На земята видях малък двузаряден деринджър. Второто му оръжие беше малък пистолет и сега той бе невъоръжен, освен ако нямаше втори резервен план.

– Ножът, Хари – извика зад мен Рейчъл. – Освободи ме!

Грабнах ножа от пода и бързо прерязах пластмасовите ленти на китките й. Обърнах се към Томас и пхнах ножа в дясната му ръка, за да може да се освободи сам.

– Извинявай, Ед – казах.

По-късно стях да му се извиня както трябва. Отново се извъртях към Рейчъл, която стоеше до прозореца и се взираше в здрача. Беше вдигнала пистолета на Бакъс.

– Виждаш ли го?

Отидох при нея. Трийсетина метра наляво течеше реката. Преливащите води носеха цял дъб, изтръгнат от корените. Зърнах движение и видях Бакъс да изскача иззад бугенвилиите и да се хвърля към оградата, която предпазваше хората от реката. В момента, в който се покатери на нея, Рейчъл вдигна пистолета и изстреля два куршума. Бакъс се строполи на чакъла до канала, но отново скочи и се затича. Не го беше улучила.

– Не може да мине през реката – казах. – В безизходица е. Насочва се към моста при Сатикой.

Знаех, че ако стигне до моста, ще го изпуснем. Можеше да пресече и да изчезне в квартала от западната страна на канала или в търговската част край Десото.

– Аз ще тръгна отгук – каза Рейчъл. – Ти вземи колата и го пресрещни. Ще го спазим на моста.

– Ясно.

Хукнах към вратата и пороя. Извадих мобифона си и го подхвърлих

на Томас.

– Повикай ченгетата, Ед – извиках през рамо. – Докарай ни подкрепление.

Глава 42

Рейчъл извади пълнителя от пистолета на Бакъс и установи, че са изстреляни само два патрона – от самата нея. Зареди го отново и се приближи до прозореца.

– Искаш ли да дойда с теб? – попита иззад нея Ед Томас.

Рейчъл се обърна. Той се беше освободил и стоеше с нож в ръка.

– Направи каквото ти каза Хари. Повикай подкрепление.

Тя се покатери върху перваза и изскочи навън в дъжда. Бързо мина през бугенвилиите и се провря до оградата на реката. Пъкна пистолета на Бакъс в кобура си и прескочи оградата. Ръкавът на самото ѝ се закачи за нещо и се разпра. Рейчъл скочи върху чакълестия бряг на половин метър от ръба, погледна долу и видя, че остава по-малко от метър водата да прелее. Вълните се плискаха в бетона с оглушителен рев, който вещаеше смърт. Тя се извърна – и забеляза тичащия Бакъс. Беше преполовил разстоянието до моста при Сатикой. Втурна се подире му. Стреля веднъж във въздуха, за да го накара да мисли за онова, което го преследва, а не за онова, което го очаква при моста.

Мерцедесът поднесе и спря до тротоара на моста. Изскочих през вратата, без да си направя труда да угася мотора, и се затичах към парапета. Видях Рейчъл да тича покрай канала към мен с насочен напред пистолет. Обаче не забелязах Бакъс.

Огледах се. Нищо. Не можеше да ме е изпреварил до моста. Втурнах се към портала отстрани на моста, през който се излизаше на брега на канала. Беше заключен. Единствената възможност бе Бакъс да се крие под моста.

Прескочих портала и стъпих на чакъла. Изправих се, насочил пистолета си с две ръце към тъмния отвор. Вмъкнах се вътре в мрака.

Грохотът на буйната вода отекваше под моста. Долната му страна беше разделена от четири големи бетонни подпори. Бакъс спокойно можеше да се крие зад всяка от тях.

– Бакъс! – извиках. – Ако искаш да останеш жив, излез! Веднага!

Нищо. Само ревет на реката. После чух далечен глас и когато се обърнах, видях Рейчъл на стотина метра от себе си. Викаше нещо, обаче водата заглушаваше думите ѝ.

Бакъс се спотайваше в мрака. Опитваше се да потисне всички емоции и да се съсредоточи върху настоящето. И преди му се бе случвало. Да е приклящен в тъмнината. Беше останал жив, щеше да се спаси и сега. Най-важното бе да се съсредоточи върху настоящето, да извлече сила от мрака.

Чу как преследвачът му го вика. Приближаваше се. Имаше оръжие, но пък Бакъс имаше мрака. Мракът винаги беше на негова страна. Той притисна гръб към бетона и си наложи да изчезне в сенките. Щеше да е търпелив, щеше да направи хода си, когато настъпеше подходящият момент.

Отново насочих вниманието си към моста. Закрачих напред, като заобикалях колкото може по-отдалеч бетонните стълбове, без да падна в канала. Подминах първите два и пак погледнах назад към Рейчъл. Вече беше на петдесетина метра. Даваше ми някакви знаци с лявата си ръка, сякаш завърташе нещо, ала не разбирах какво означава това.

И изведнъж проумях грешката си. Бях оставил ключовете на колата. Бакъс можеше да излезе от другата страна на моста и да се добере до мерцедеса.

Затичах се с надеждата да стигна там навреме, за да стрелям по гумите. Само че бях сбъркал. Когато подминах третия бетонен стълб, Пое-та изведнъж скочи върху мен и силно ме удари с рамо. Политнах и се строполих върху чакъла на самия бряг на бетонния канал.

Той се опитваше да ми вземе пистолета – дърпаше го с две ръце. Моментално разбрах, че ако успее, всичко е свършено, че ще убие и мен, и Рейчъл. Не биваше да му го давам.

Бакъс заби левия си лакът в брадичката ми и усетих, че глокът ми се изплъзва. Два пъти дръпнах спусъка с надеждата да улуча някой от пръстите или дланта му. Той извика, обаче после удвои усилията си под въздействието на болката и яростта.

Кръвта му потече по ръката ми и я направи хлъзгава. Щях да изпусна пистолета. Усещах го. Той имаше надмощие над мен – а и животинска сила. Можех да се опитам да издържа още няколко секунди, докато Рейчъл стигне до нас, но тогава и тя щеше да попадне в смъртоносен капан.

Вместо това използвах единствената възможност, която ми оставаше. Забих пети в чакъла и напрегнах цялото си тяло нагоре. Раменете ми

се плъзнаха по бетонния ръб. Пак забих пети и повторих упражнението. Този път успех. Бакъс, изглежда, внезапно разбра в какво положение се намира, пусна пистолета и се пресегна назад към ръба, ала вече бе късно и за него.

Свлякохме се през ръба и потънахме в черната вода.

Рейчъл ги видя да падат само от няколко метра разстояние. Извика: „Не!“, сякаш можеше да ги спре. Стигна до мястото, погледна в канала и не видя нищо. Затича се покрай водата и излезе изпод моста. Пак нищо. Потърси ги по-нататък в бушуващите вълни и зърна Бош да изплува на повърхността и да завърта глава, сякаш за да се ориентира. Бореше се с нещо под водата и Рейчъл разбра, че се мъчи да смъкне шлифера си.

Продължи да оглежда, но не забеляза голата глава на Бакъс. Отново погледна към Бош, който се отдалечаваше от нея. Той вдигна ръка и посочи. Рейчъл проследи показалеца му и видя паркирания на моста мерцедес. Чистачките се движеха – ключовете все още бяха там.

Тя се затича.

Водата беше студена, по-студена, отколкото бях предполагал. И вече бях изтощен от борбата с Бакъс. Едва се задържах на повърхността. Вълните бяха като живи и сякаш ме стискаха и теглеха надолу.

Глокът ми беше изчезнал. От Бакъс нямаше и следа. Разперих ръце и се опитах да маневрирам така, че просто да яхна бързеите, докато не си възвърна силите или Рейчъл не повика помощ.

Спомних си момчето, което преди много години бе паднало във водата. Пожарници, ченгета, даже минувачи се опитваха да го спасят, спускаха маркучи, стълби и въжета. Ала детето се удави. Накрая всички потъват в Теснините.

Опитах се да не мисля за това. Опитах се да не се паникьосвам. Обърнах длани надолу и това като че ли ми помогна по-стабилно да се задържа на повърхността. Започнах да се успокоявам и да си мисля, че ще успея. За известно време. Всичко зависеше от това кога ще ми се притекат на помощ. Вдигнах поглед към небето. Нямаше хеликоптери. Нямаше пожарници. Нямаше никаква помощ. Само сива пустота и проливен дъжд.

Полицейската телефонистка каза на Рейчъл да не затваря, ала тя не можеше да шофира бързо и сигурно с притиснат към ухото мобилен

телефон. Затова го пусна на дясната седалка, без да прекъсва. На следващия знак стоп спря толкова рязко, че телефонът изхвърча на пода извън обсега ѝ. Не я интересуваше. Продължи по улицата, като на всяко кръстовище гледаше наляво за следващия мост над канала. Накрая го видя, зави към него и спря мерцедеса напред платното. Изскочи навън и се втурна към парапета.

Не се виждаше нито Бош, нито Бакъс. Помисли си, че може да ги е изпреварила. Тичешком прекоси платното, с което си навлече гневен вой на автомобилен клаксон, но без да му обръща внимание, се надвеси над отсрещния парапет.

Дълго се визира в бурната вода и накрая видя Бош. Главата му бе на повърхността, лицето му – вдигнато към небето. Обзе я паника. Дали беше жив? Или се бе удавил и просто го носеше течението? Ала само миг след като страхът я сграбчи в ноктите си, Бош отметна глава, както често правят плувците, защото в очите им влизат кичури коса и вода. Беше жив и на стотина метра от моста. Рейчъл виждаше, че се мъчи да промени позата си. Знаеше какво прави – щеше да се опита да се хване за една от подпорите на моста. Ако успееше да се задържи, можеха да го спасят.

Рейчъл се затича към колата, отвори багажника и потърси нещо, с което да му помогне. Освен сака ѝ нямаше почти нищо друго. Тя го измъкна, хвърли го на земята и вдигна подвижното дъно. Някой зад мерцедеса наду клаксон. Рейчъл изобщо не се обърна, за да погледне.

Толкова силно се блъснах в средния стълб на моста, че едва не останах без дъх и ми се стори, че съм си счупил поне четири-пет ребра. Обаче се хванах и се задържах. Знаех, че това е моят шанс. Вкопчих се в стълба с всички сили, които ми бяха останали.

Водата имаше лапи. Усещах, че ме теглят. Хиляди лапи ме дърпаха, сграбчваха ме, мъчеха се да ме завлекат в тъмното течение. Водата се надигна към лицето ми. Обгърнал стълба с ръце, се опитах да се изкатери по хлъзгавия бетон, но след всеки няколко сантиметра лапите пак ме сграбчваха и ме дърпаха надолу. Скоро установих, че е най-добре просто да се държа. И да чакам.

Докато се притисках към бетона, се замислих за дъщеря си. Представих си, че ми казва да се държа, да успея заради нея. Каза ми, че къде-то и да съм и каквото и да правя, тя се нуждае от мен. Знаех, че това е илюзия, обаче намерих утеха в нея. Намерих сили да се държа.

Под дъното имаше инструменти и резервна гума, нищо, което дай свърши работа. През отворите на колелото обаче видя черно-червени въжета. Въжета за теглене.

Провря пръсти през отворите и задърпа колелото. Беше голямо, тежко и неудобно за хващане, но Рейчъл не се отказа. Извади го и просто го пусна на пътя. Грабна въжетата и отново прекоси пътя, като принуди един шофьор да удари спирачки. Колата му поднесе.

Когато стигна до парапета, погледна надолу. Отначало не забеляза Бош. После го видя, вкопчен в бетонния стълб – водата го шибаше и се опитваше да го отнесе. Дланите и пръстите му бяха издрани и окървавени. Той погледна нагоре към нея и й се стори, че на лицето му за миг плъзва усмивка, все едно й казваше, че всичко ще е наред.

Без да има представа как точно ще го спаси, Рейчъл спусна единия край на въжетата през ръба. Бяха прекалено къси.

– Мамка му!

Разбираше, че ще трябва да прескочи парапета. Покрай моста минаваше отходна тръба. Ако успееше да стъпи върху нея, щеше да спусне въжетата с още метър и половина надолу. Това навярно щеше да е достатъчно.

– Какво става, госпожо?

Рейчъл се обърна. Зад нея стоеше мъж с чадър.

– В реката има човек! Обадете се в полицията. Имате ли мобифон? Обадете се в полицията!

Мъжът понечи да извади мобилен телефон от джоба на самото си. Рейчъл се обърна към парапета и го прескочи.

Това щеше да е по-лесната част. Спускането върху тръбата беше рискована маневра. Тя преметна въжетата на шията си и бавно стъпи с единия си крак върху тръбата, после и с другия. После я възседна като кон.

Сега вече въжето щеше да стигне до Бош. Тя започна да го спуска надолу и той вдигна ръка, ала тъкмо когато щеше да го хване, във водата се появи цветно петно и Бош бе пометен от нещо, което го отнесе от бетонния стълб. Рейчъл мигновено разбра, че това е Бакъс, жив или мъртъв.

Бош не изпусна въжето, но тежестта му, в комбинация с теглото на Поета и силата на течението, я победиха. Нейният край се изплъзна от пръстите й, падна във водата и потъна.

– Идват! Идват!

Рейчъл погледна нагоре към мъжа с чадъра, който викаше от парапета.

– Късно е – промълви тя. – С него е свършено.

Бях изтощен, обаче Бакъс беше още по-слаб. Бе успял да ме откопчи от моста, защото не го бях видял и ме беше блъснал с цялата си тежест. Но сега се бе вкопчил в мен като удавник и просто полагаше всички усилия да се задържи.

Премятахме се във водата, теглени към дъното. Отворих очи, ала водата беше прекалено мътна. Силно го ударих в бетонното дъно и се плъзнах зад него. Няколко пъти увих въжето, което продължавах да стискам, около шията му и той ме пусна и вдигна ръце към гърлото си. Дробовете ми се пръскаха. Имах нужда от въздух. Отблъснах се от него, за да изплувам на повърхността. Когато се откъснахме един от друг, Бакъс за последен път посегна към глезените ми, обаче аз го изритах и му се изплъзнах.

В последните си мигове Бакъс видя баща си. Отдавна мъртъв и изгорен, той изглеждаше жив. Със същите строги очи, както го помнеше. Държеше едната си ръка зад гърба си, сякаш криеше нещо. С другата викаше сина си да се приближи. Да се завърне у дома.

Бакъс се усмихна, после се разсмя. Водата нахлу в устата и белите му дробове. Не се паникьоса. Посрещна я с радост. Знаеше, че ще се прероди. Щеше да се завърне. Знаеше, че злото никога не може да бъде унищожено. То просто преминаваше от едно Място на друго и чакаше.

Изплувах на повърхността и си поех въздух. Завъртях се във водата, за да видя къде е Бакъс, но го нямаше. Бях се спасил от него, ала не и от течението. Бях изтощен. Ръцете ми тежаха във водата и едва ги държах на повърхността. Пак си помислих за момчето, за това колко уплашено трябва да е било, съвсем само в лапите на стихията.

Пред себе си видях ръкава на главния речен канал. Оставах петдесетина метра и знаех, че там реката е по-широка, по-плитка и по-буйна. Бетонните стени на главния канал обаче бяха полегати и ако успеех да намаля скоростта си и да намеря опора, щях да имам възможност да се измъкна.

Реших да се приближа колкото може повече до стената, без да се

блъскам в нея. И тогава видях по-близко спасение. Дървото, което бях забелязал в канала от прозореца на Гърънтайн, бе на стотина метра пред мен. Сигурно беше заседнало при моста или в плитчините и сега почти го настигах.

Призовах на помощ последните си сили и заплувах по течението. Знаех, че мога да използвам дънера като лодка. Ако се наложеше, можех да плавам с него чак до Тихия океан.

Рейчъл се отдалечи от реката. Улиците я отведоха в друга посока и скоро тя я изгуби от поглед. Не можеше да се върне обратно. На арматурното табло имаше джипиес дисплей, но тя не знаеше как работи, пък и се съмняваше, че в тази буря ще успее да получи сателитна картина. Отби до тротоара и сърдито удари волана с длан. Имаше чувството, че е изоставила Хари, че ако той се удави, ще е по нейна вина.

И тогава чу хеликоптера. Той летеше ниско и бързо. Рейчъл се наведе напред, за да погледне нагоре през предното стъкло. Не видя нищо. Слезе от колата под дъжда и се огледа. Чуваше рева на двигателите, ала още не можеше да види машината.

Сигурно бяха спасителите. В това време кой друг можеше да лети? Ориентира се по звука и пак скочи в мерцедеса. Зави надясно по първата пряка и се насочи към вертолетния вой. Шофираше със спуснат прозорец, без да я е грижа, че водата се стича в купето. Цялото й внимание бе насочено към грохота на хеликоптера в далечината.

Скоро го видя. Кръжеше надясно пред нея. Продължи натам и когато стигна до Рисида Булевард, пак зави надясно. Тогава установи, че всъщност хеликоптерите са два: единият ниско, а другият – над нея. И двата бяха червени, с бели надписи отстрани. Пожарникарите.

Пред нея имаше мост и Рейчъл видя, че колите на улицата са спрели и хората изскачат под дъжда и тичат към парапета. Гледаха към реката.

Тя отби, спря наред платното и направи същото. Стигна до перилата навреме, за да види спасяването му. Вдигаха опасания с жълти ремъци Бош от един дънер, заседнал в плитчините, където реката ставаше петдесетина метра широка.

Докато го изтегляха на хеликоптера, Бош се вторачи в бушуващите вълни под себе си. Скоро дървото се освободи и течението го запремята нататък. Дънерът набра скорост и изчезна под моста. Клоните му се трошаха като съчки в подпорите.

Рейчъл откъсна поглед от Бош едва когато го качиха в кабината и вертолетът започна да се отдалечава. И тогава хората на моста се развиха и пак замахаха към реката. Тя погледна и видя...

Друг мъж във водата. Ала за него вече нямаше избавление. Той се носеше по очи с разперени ръце и отпуснато тяло. Около шията и трупа му бяха увити червено-черни въжета. Бръснатият му череп приличаше на изгубена детска топка, подскачаща по течението.

Вторият хеликоптер следеше тялото отвисоко и чакаше да се заклеши някъде като дънера, за да го извадят. Нямаше защо да бързат.

Когато течението се ускори, за да навлезе между подпорите на моста, плавното движение на тялото се наруши и вълните го преобърнаха. Точно преди то да се скрие под моста, Рейчъл зърна лицето му. Очите на Бакс бяха отворени и ѝ се стори, че се взира в нея.

Преди много години, когато служех във Виетнам, бях ранен в един тунел. Извадиха ме мои другари и с хеликоптер ме закараха в базовия лагер. Спомням си, че когато вертолетът се издигна и ме понесе надалеч от опасностите, изпитах въодушевление, напълно притъпяващо болките от раната ми и изтощението.

И тогава над реката пак се почувствах така. Всичко се повтаря, както казват. Бях успял. Бях останал жив. Бях в безопасност. Усмивах се, докато един пожарник с каска ме завиваше с одеяло.

– Водим ви в болницата, за да ви прегледат – надвика воя на перките и дъжда той. – Ще пристигнем след десет минути.

После вдигна палци и аз отговорих със същия жест. Пръстите ми бяха синкавобели и треперех, само че не от студ.

– Съжалявам за приятеля ви – прибави пожарникарят.

Гледаше през стъклото в долната част на вратата, която току-що беше затворил. Надигнах се и видях Бакс във водата. Течението плавно го носеше по очи към моста.

– Е, аз не съжалявам – отвърнах, ала не достатъчно високо, за да ме чуе.

Отпуснах се на седалката. Затворих очи и кимнах на измисления образ на моя безмълвен партньор Тери Маккейлъб, който се усмиваше и стоеше на кърмата на яхтата си.

Глава 43

След два дни небето се проясни и градът започна да изсъхва и да се очиства от наносите. Имаше свлачища в Малибу и Топанга. По крайбрежната магистрала бяха отворени само две платна и така щеше да остане поне няколко дни. По-ниските улици в Холивуд бяха наводнени. Една къща на Феърхолм Драйв беше отнесена на пътя и собственичката, застаряваща кинозвезда, бе останала без дом. На бурята приписаха смъртта на двама души – мъж, който необяснимо защо решил да поиграе голф в дъжда и бил улучен от мълния, и серийния убиец Робърт Бакъс. Поета беше мъртъв, съобщаваха вестниците и телевизионните станции. Трупът му бе изваден от реката при бента Сепулведа. Причина за смъртта: удавяне.

След като морето също се успокои, хванах сутрешния ферибот до Каталина, за да се срещна с Грасиела Маккейлъб. Взех под наем количка за голф и отидох в дома ѝ. Запознах се с Реймънд, осиновеното ѝ момче, и дъщеря ѝ Сиело, за която ми беше разказвал Тери. При вида ѝ ми домъчня за собствената ми дъщеря и си спомних за новата уязвимост, която скоро щеше да се появи в живота ми.

Къщата беше пълна с кашони и Грасиела ми обясни, че бурята отложила завръщането им на континента. На другия ден вещите им щели да бъдат качени на шлеп и откарани в пристанището, където ги очаквал камион. Всичко това било сложно и скъпо, но тя не съжалявала. Искала да напусне острова и спомените, които ѝ навявал той.

Седнахме на верандата, за да поговорим, без да ни слушат децата. Оттам се разкриваше прекрасен изглед към пристанището Авалон. Не ми се вярваше, че Грасиела иска да замине. Видях „Преследваща вълна“ на кея и забелязах, че на кърмата има някой и люковете са отворени.

– Бъди ли е на яхтата?

– Да, приготвя я за плаване. От ФБР я върнаха вчера, без да предупредят. Щях да им кажа да я закарат на Кабрильо, Сега трябва да я закара Бъди.

– Какво ще прави с нея?

– Ще продължи да работи. Ще вози клиенти и ще ми плаща наем за яхтата.

Кимнах. Звучеше разумно.

– Продажбата на яхтата няма да донесе чак толкова много пари.

Пък и не знам, Тери я поддържаше грижливо и не ми се струва редно да я продам на непознат.

– Разбирам.

– Знаеш ли, сигурно можеш да се върнеш с Бъди, вместо да чакаш ферибота. Ако Бъди не ти е писнал.

– Не, даже ми харесва.

Дълго седяхме в мълчание. Нямахме нужда дай обяснявам за случая. Бяхме се чули по телефона, защото исках дай разкажа за събитията, преди да стигнат до медиите, пък и вестниците и телевизията бяха предали подробностите. Нямахме за какво повече да разговаряме, обаче смятах, че трябва да я посетя лично. Всичко бе започнало от нея. И ми се струваше, че трябва да свърши пак така.

– Признателна съм ти за това, което направи – рече Грасиела. – Добре ли си?

– Да, само няколко драскотини и синини от реката. Просто си поплувах.

Усмихнах се. Единствените ми видими травми бяха драскотините по дланите и една над лявата ми вежда.

– Просто дойдох да ти пожелаая успех във всичко.

Плъзгащата се врата се отвори и влезе момиченцето. Носеше книга.

– Ще ми почетеш ли, мамо?

– Виждаш, че имаме гост. Може ли след малко?

– Не, искам да ми я прочетеш сега.

Изглежда, въпросът беше на живот и смърт – детето още малко и щеше да се разплаче.

– Не се притеснявай – успокоих Грасиела. – И моята дъщеря прави така. Почетни.

– Това е любимата й книга. Тери й я четеше почти всяка вечер.

Тя сложи момиченцето в скута си и взе книгата. Видях, че е същата, която Елинор бе купила на дъщеря ни – с маймунката, която получава златен медал. Ръбовете на книжката на Сиело бяха оръфани от четене. Корицата беше скъсана на две места и залепена.

Грасиела отвори книгата и започна да чете:

– „Един слънчев летен ден под голямото шапито в Ринглингвил се проведеха олимпийски игри за животните от цирка. Всички животни си взеха почивен ден от всички циркове и се състезаваха в множество различни дисциплини“.

Забелязах, че Грасиела е променила гласа си и чете с развълнувано очакване.

– „Всички животни се подредиха при таблото пред кабинета на господин Фарнсуърт, за да прочетат списъка на състезанията. Имаше надбягвания, щафета и много други. Едрите животни бяха най-близо до таблото и другите не го виждаха. Една маймунка се провря между краката на слона и се покатери по дебелокожия му хобот. Когато я видя, Били Бинг се усмихна. Имаше състезание, наречено «стометров спринт», а маймунката много я биваше в спринтирането“.

Не чух завършека на историята. Изправих се, отидох при парапета и погледнах към пристанището. Но и там не видях нищо. Мислите ми бяха прекалено заети за външния свят. Изведнъж разбрах, че Уилям Бинг, името, което Тери Маккейлъб беше написал върху корицата на папката си, всъщност е маймуна. И ми стана ясно, че историята не е приключила, ни най-малко.

Глава 44

По-късно същия ден Рейчъл дойде вкъщи.

Тъкмо се бях прибрал, след като подадох документите си при Киз Райдър в Паркър Сентър, и слушах телефонно съобщение от Ед Томас. Благодареше ми, че съм му спасил живота, докато всъщност му дължах извинение, че не съм го предупредил. Изпитвах угризения и си мислех да се обадя в книжарницата, когато Рейчъл почука. Поканих я и излязохме на задната тераса.

– Леле какъв изглед!

– Да, и на мен ми харесва.

Посочих наляво, където зад звукозаписното студио на „Уорнър Брадърс“ се виждаше малка част от реката.

– Ето я могъщата река Лос Анджелис.

Рейчъл се втренчи с присвити очи.

– Теснините. В момента изглеждат съвсем безобидни.

– Почиват си. При следващата буря пак ще са ужасни.

– Как си, Хари?

– Добре. По-добре. Отспах си. Изненадан съм, че още си в Лос Анджелис.

– Взех си няколко дни отпуска. Всъщност оглеждам жилища.

– Сериозно?

Обърнах се с гръб към парапета, за да я погледна.

– Съвсем сигурна съм, че след тази история ще ме отзоват от Южна Дакота. Не знам къде ще ме пратят, но ще поискам да остана в Лос Анджелис. Или поне щях да поискам, преди да видя колко струват тези жилища. В Репид Сити плащам петстотин и петдесет месечно за хубав апартамент в безопасен квартал.

– Мога да ти намеря жилище за същия наем и тук, обаче кварталът сигурно няма да ти хареса. Пък и може да се наложи да научиш чужд език.

– Не, мерси. Работя по въпроса. Е, с какво се занимаваш?

– Току-що се връщам от Паркър Сентър. Подадох документи и се връщам в управлението.

– Тогава предполагам, че ще трябва да скъсаме. Чувала съм, че ФБР и лосанджелиската полиция не си говорят.

– Да, помежду им има стена. Обаче от време на време я вдигат.

Имам приятели в Бюрото. Ако щеш, вярвай.

– Вярвам ти, Хари.

Забелязах, че пак ме нарича с малкото ми име. Зачудих се дали това означава, че с връзката ни е свършено.

– Е, кога научи за Маккейлъб? – попитах.

– Какво искаш да кажеш? Какво да науча?

– Кога разбра, че не го е убил Бакъс? Че се е самоубил.

Тя опря двете си ръце на парапета и отправи поглед към дерето – ала всъщност не гледаше нищо.

– Какви ги говориш, Хари?

– Открих кой е Уилям Бинг. Маймунката от любимата книжка на дъщеря му.

– И какво от това?

– Регистрирал се е във вегаската болница под измислено име. Имало му е нещо, Рейчъл. Нещо в тялото му.

Поставих длан върху гърдите си.

– Може би е продължавал разследването, може би не. Но е знаел, че му има нещо, и е отишъл в болницата, за да се изследва тайно. Не е искал жена му и семейството му да научат. Те са го изследвали и са му съобщили лошия резултат. Второто му сърце е вървяло по пътя на първото. Кардио... мио... там както му викат. С други думи, той е умирал. Имал нужда от ново сърце, иначе щял да умре.

Рейчъл поклати глава, като че ли бях глупак.

– Нямам представа откъде си мислиш, че знаеш всичко това, но не може...

– Виж, сигурен съм. Знам, че вече е бил изхарчил медицинската си застраховка и ако е трябвало да се нареди на опашка за ново сърце, са щели да изгубят всичко – къщата, яхтата, всичко. Всичко за ново сърце.

Замълчах и след миг продължих, тихо и спокойно:

– А той не е искал. Не е искал и семейството му да го гледа как чезне и умира, разчитайки на държавните помощи. И не му се е нравело друг да умре, за да може той да живее. Вече го е бил преживял.

Пак млъкнах, за да видя дали ще възрази и ще се опита да ме разубеди. Този път Рейчъл не каза нищо.

– Оставали му само застраховката живот и пенсията. Искал е да ги даде на семейството си. И сам подменил хапчетата си. Под седалката на колата му имаше касова бележка от магазин за здравословни храни. Сутринта се обадих да проверя дали продават стрити акулски хрущяли. Продават.

– Подменил хапчетата си и просто продължил да взима новите – продължих. – Смятал, че стига да ги пие, няма да му направят аутопсия и всичко ще е наред.

– Но не станало така, нали?

– Не. Обаче той имал резервен план. Ето защо изчакал неколкодневното плаване. Искал да умре на яхтата. Искал да е в морето, за да е под федерална юрисдикция. Надявал се е, че ако нещо се обърка, приятелите му от Бюрото ще се погрижат за всичко.

Въздъгнах.

– Единственият проблем в целия план е това, че нямал представа за Поета. Нямал представа, че жена му ще се обърне към мен и че няколко реда, написани в една папка, ще отведат до всичко онова, което се случи.

Поклатих глава.

– Трябваше да се сетя. Подмяната на лекарствата не е в стила на Бакъс. Прекалено е сложно. Сложните планове обикновено са вътрешна работа.

– Ами заплахите за семейството му? Независимо дали е знаел за Бакъс, той е бил наясно, че някой заплашва семейството му. Получил е снимките – някой е следял жена му. Нима твърдиш, че е оставил семейството си в момент на опасност? Тери Маккейлъб не беше такъв човек.

– Може да е смятал, че ги спасява от опасността. Заплахата за семейството му е била насочена срещу него. Ако го е нямало, заплахата също е щяла да изчезне.

Рейчъл кимна, обаче не в знак на съгласие.

– Ако не друго, логиката ти е интересна, Хари. Трябва да ти го призная. Но какво те кара да мислиш, че съм знаела за това?

– А, знаела си. На първо място, защото заобикаляше въпросите ми за Уилям Бинг. Но и заради онова, което направи в къщата на Търънтайн. Когато се бях прицелил в Бакъс, той щеше да каже нещо за Тери и ти го прекъсна. А той щеше да каже, че не е убил Тери.

– Е, да, убиецът отрича за една от жертвите си. Това е нормално.

Сарказмът й ми прозвуча като самозащита.

– Този път обаче щеше да е необикновено. Той вече не се криеше. Ти си го разбрала и затова го прекъсна. Разбрала си, че ще отрече.

Рейчъл се отдръпна от парапета и застана пред мен.

– Добре, Хари, ти си мислиш, че си разкрил всичко. Натъкнал си се на едно жалко самоубийство, скрито зад всички онези убийства. И какво

ще направиш? Ще го разгласиш на света ли? Така само ще лишиш семейството от парите. Това ли искаш? Може би искаш да получиш част от тях за награда?

Обърнах ѝ гръб и се подпрях на перилата.

– Не. Просто не обичам да ме лъжат.

– А, ясно. Не е заради Тери. А заради нас с теб, нали?

– Не знам заради кого е, Рейчъл.

– Е, когато разбереш, когато разкриеш всичко, можеш да ме осведомиш.

Тя ненадейно се притисна до мен и силно ме целуна по бузата.

– Сбогом, Бош. Може би пак ще се видим, когато ме прехвърлят.

Не се обърнах. Чух сърдитите ѝ стъпки по терасата. Външната врата се затръшна с окончателност, която отекна в гърдите ми. Пак оня куршум дум-дум.

Глава 45

Дълго стоях на верандата с лакти на парапета. Предполагах, че никога повече няма да я видя, независимо дали я прехвърлеа в Лос Анджелис. Изпитах чувство за загуба. Сякаш ми бяха отнели нещо хубаво преди да разбере колко хубаво може да е.

Опитах се да я пропъдя от мислите си. Както и Тери Маккейлъб. Гледах града и си мислех колко е красив. Дъждът бе прояснил небето и виждах чак Сан Гейбриълс и заснежените върхове на планината. Въздухът беше чист като онзи, който преди много години бяха дишали индианците габриеленьос и мисионерите. Тъкмо в такъв ден човек си мисли, че може да изгради бъдещето си.

БЛАГОДАРНОСТИ

Авторът благодари на много хора, Които помогнаха за написването на тази Книга. Сред тях са Майкъл Пийч, Джейн Ууд, Памела Маршал, Пердита Бърлингем, Джейн Дейбис, Тери Хансън, Терил Лий Ланкфорд, Ед Томас, Фредрик Лефелаар, Джери Хутън и изследователката Каролин Крие. Особено много помогнаха на автора Филип Спицър, Джоъл Готлър, Шанън Бърн, Софи Котрел, Джон Хоутън, Марио Пулис, Мери Капе, Кен ДилаВин, Патриша и Джордж Компаниони и целият персонал на „Литъл, Браун & Къмпани“, както и „Таим Уорнър Бук Груп“.

При написването на Книгата авторът е използвал „Зайзикс: история на един оазис“ от Ан К. Дъфийлдстол и „Рио Лос Анжелис: истории от реКа Лос Анжелис“ от Пат Морисън със снимки от Марк Ламоника.

Специална благодарност се изказва на полицейския началник Уилям Братън и детектив Тим Марсия от лосанджелиското полицейско управление и специални агенти Гейл Джейкъбс и Нина Роусбъри от ласвегаското оперативно бюро на ФБР.

КРАЙ

© 2004 Майкъл Конъли
© 2004 Крум Бъчваров, превод от английски

Michael Connelly
The Narrows, 2004

Сканиране, разпознаване и редакция:???
Дребни корекции: Светослав Иванов, 2008

Публикация

Майкъл Конъли. Завръщането на поета
Американска, първо издание

Превод: Крум Бъчваров, 2004
Редактор: Иван Тотоманов
Художествено оформление на корица: „Megachrom“, Петър Христов
Компютърна обработка: ИК „Бард“, Линче Шопова
Формат: 84/108/32
ИК „Бард“, София, 2004
ISBN 954-585-549-5

Michael Connelly. The Narrows
Hieronymus, Inc., 2004

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7152>]